Vak 72

102

102

Monseigneur DE SÉGUR.

DE GODSDIENST,

SCHOOL DER WARE GODSVRUCHT.

HANDBOEK

VOOR DE

KATHOLIEKE JEUGD.

Kerkelijk goedgekeurd.

BIBLIOTECA CONV. RUCHERS GRO. FRAT. MTH.

G. MOSMANS,
MARKT A 14, 's BOSCH.
1883.

Ter Boekdrukkerij van J. J. VAN MASTRIGT, te Arnhem.

VOORREDE.

Wat is godsvrucht? Godsvrucht is eene bovennatuurlijke, naar volmaaktheid strevende beoefening van den godsdienst.

In het algemeen bezitten de kinderen veel neiging tot godsvrucht.

Even als de bloem haren kelk onder de verkwikkende zonnestralen ontsluit, zoo opent het kinderhart zich tot de liefde Gods, vooral wanneer de bekoorlijkste aller lenten, wanneer het tijdstip der eerste H. Communie nadert.

Juist omdat dit boekje geheel en al op persoonlijke ondervinding berust, is het zoo geschikt om iets wezenlijks, tot de heiliging der kinderharten bij te brengen, en ik ben overtuigd, dat de christelijke ouders, en in 't algemeen allen die met de christelijke opvoeding der kinderen belast

zijn, het dankbaar zullen begroeten en er een vlijtig gebruik van zullen maken.

Het traagst ontwikkelde kind zal in staat zijn, de gemeenzame onderrichtingen, de practische wenken en raadgevingen van dit boekje te begrijpen.

In de eerste plaats had ik met deze onderrichtingen, kinderen van negen tot vijftien jaar op het oog.

Evenwel bestaan er, wat de wetenschap der heiligen, wat de godsvrucht betreft, nog andere kinderen; kinderen van dertig, veertig ja soms tachtig jaar — aan deze kinderen, zij eveneens mijn werkje gewijd.

Het bestaat uit twee deelen; het eerste, voornamelijk uit gemeenzame onderrichtingen; het tweede uit practische wenken en raadgevingen, samengesteld.

Het eerste deel is wederom in drie onderdeelen gesplitst:

1°. Het Goddelijk Kind Jesus. Dit is eene kleine, zoo bevattelijk mogelijk geschreven onderrichting over het geheim der Menschwording en der Verlossing, waardoor God tot ons gekomen is.

2°. De Godsvrucht en de Christelijke deugden. Deze onderrichting handelt over het onbeschrijfelijke geheim der genade, een

geheim dat niets anders is dan onze vereeniging met Jesus, en het merg van het Christelijke leven uitmaakt. God komt tot ons, wij moeten dus ook tot Hem gaan en zijne liefde met wederliefde loonen.

3°. De bekoringen en de zonde. In deze onderrichting wordt het ontzaglijke geheim van den strijd tusschen goed en kwaad, van den duivel, tegen den in ons levenden Jesus, voorgesteld.

Dit eerste gedeelte met wenken en raadgevingen doorweven, is als het ware eene theoretische handleiding der godsvrucht; de kinderen moeten vooral de woorden en gronddenkbeelden van deze hoogst gewichtige handleiding, goed vatten en begrijpen.

Het tweede gedeelte heeft ten doel, om den kinderen het gebruik der drie groote middelen te leeren kennen, die ons door de H. Kerk aangeboden worden om Jesus in ons hart te doen leven, om met zijne medewerking alle deugden te beoefenen, alle bekoringen te overwinnen, alle zonden te vermijden. Drievoudig zijn deze middelen, drievoudig dus ook de boeken, waaruit het tweede gedeelte bestaat, te weten:

1°. Wenken en raadgevingen over het gebed, over dien polsslag onzer ziel en onzer godsvrucht.

2°. Wenken en raadgevingen betreffende de H. Biecht, die als het ware het reinigende heilbad en de kleedij onzer ziel is.

3o. Wenken betreffende de H. Communie, ons voedsel, onze kracht, onze steun, zooals het brood de steun en het voedsel van ons lichamelijk leven is. Een goedgeaard en gewillig kind, zal uit deze eenvoudige lessen veel nut trekken; het zal dit werkje lezen en herlezen, en vooral met behulp van goede ouders of meesters, er een zekeren leiddraad ten goede in vinden.

Voor de voeten der allerh. Maagd Maria en haar Goddelijk Kind Jesus, mijn Heer en mijn God, nedergeknield, smeek ik hen ootmoedig ieder dezer bladzijden te willen zegenen, en ook ieder kinderhart te zegenen, dat van goeden wil is, en deze wenken ter harte nemen zal.

EERSTE BOEK.

Het Goddelijk Kind Jesus.

I.

De allerheiligste Maagd, en de Boodschap des Engels.

Nadat God de wereld geschapen, en der gevallen menschheid een Verlosser beloofd had, moest Jesus Christus in den loop der tijden op de wereld nederdalen en mensch worden. Onder al de schepselen nu, die aldus bestemd waren, om het Koningrijk van zijn eeniggeboren Zoon te vormen, schiep God een schepsel dat Hij met genaden, zegeningen en geheel bovennatuurlijke voorrechten overstelpte, ten einde haar zoodoende waardig te maken, om de moeder te zijn van

dien eenigen Zoon, die waarachtig God is met den Vader en den H. Geest.

Dit onvergelijkelijke, boven alle schepselen verheven wezen, is de allerh. Maagd Maria, die allerzoetste Maagd wier naam gij, mijn goed kind, reeds op den schoot uwer moeder hebt leeren stamelen. Veertig eeuwen na Adam en Eva, zond God haar op deze wereld en hare ouders heetten Joachim en Anna, die beide al oud waren, toen Maria geboren werd. Van af hare prilste jeugd, werd Maria door godvruchtige vrouwen in den tempel van Jerusalem opgevoed. Op veertienjarigen leeftijd werd Maria met een zeer heilig en vroom bloedverwant, Josef genaamd, verloofd, en vestigde zij hare woonplaats in de kleine stad Nazareth, dat in Judea aan den oever van de zee Galilea gelegen was.

Reiner en zachtzinniger dan de engelen, bracht de allerh. Maagd Maria, hare dagen door in arbeid en gebed, in liefde en diepen ootmoed voor God, arbeidende en biddende voor zijn aanschijn, in het nederige huisje van Nazareth.

Zij wist niet wat God over haar besloten had en terwijl zij dagelijks van God de genade afsmeekte, om nog vóór haar dood, den God Verlosser, den beloofden Messias te mogen aanschouwen, koesterde zij in stilte den vurigen wensch om de dienstmaagd van de bevoorrechte moeder des Hee-

ren te mogen zijn. Zij wist niet dat zij zelve de gelukkige moeder van Jesus zou worden.

Op den 25sten Maart 4004 en in het eerste jaar der christelijke jaartelling had de H. Maagd zich in eene kleine grot, dicht bij hare nederige woning begeven en was daar meer dan ooit in het gebed verzonken, ja meer dan ooit brandde haar hart van liefde tot God. En zie, plotseling werd de grot door een stralenden lichtgloed vervuld, en een Engel in menschelijke gedaante stond voor haar. Het was de aartsengel Gabriël, een der zeven groote Serafijnen, die in den hemel altijd voor Gods troon staan. In naam van den Vader, van den Zoon en van den H. Geest kwam hij Maria aankondigen dat zij het bevoorrechte wezen was, voor alle eeuwen uitverkoren, om de moeder van Gods Zoon te worden.

Hij boog diep eerbiedig voor de Heilige Maagd, en groette haar in den naam van geheel het hemelsche Hof met de woorden : Ik groet u vol van genade, de Heer is met u. Gij zijt gezegend onder alle vrouwen.

Bij het hooren dier woorden, en bij het zien van den Engel, ontroerde de ootmoedige Maagd ; zij zweeg en overwoog bij zich zelve wat dit alles beteekenen moest.

Toen vervolgde Gabriël op eerbiedigen toon : »Vrees niet Maria, want gij hebt genade gevonden

voor den Heer. Gij zult een Zoon ontvangen en hem Jesus noemen. Hij zal groot zijn onder de menschen en zijn naam zal zijn: Zoon des Allerhoogsten. God de Heer, zal Hem het koninklijk erfdeel geven van David zijn Vader, en hij zal eeuwig heerschen over het geslacht van Jakob, en zijn rijk zal geen einde nemen.

Maria en Jozef, hadden zich geheel en al aan den dienst des Heeren toegewijd, zooals nu nog de kloosterlingen doen, en zij waren slechts met elkander gehuwd om God daardoor ijveriger en volmaakter te kunnen dienen. Daarom vroeg zij ook aan den engel hoe zij dan toch een zoon zou verkrijgen.

Gabriël antwoordde: »de H. Geest zal over u nederdalen en door de almacht des Allerhoogsten zal dit groote geheim voltrokken worden.

Daarom ook zal dit allerh. wezen, Gods Zoon zijn. Niets is onmogelijk voor den Heer. Toen gaf Maria hare vrijwillige toestemming tot de menschwording van Gods Zoon en zeide tot den Engel Gabriël: »Ik ben de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord." Nu werd Maria op wonderdadige wijze de moeder van Gods eeuwig geboren Zoon, de waarachtige moeder Gods, de bruid van den hemelschen Vader, de moeder van den Zoon, den tempel en het heiligdom van den H. Geest.

O allerliefste Moedermaagd, wat zijt gij groot in de oogen van God, en van de geheele wereld! gij zijt de koningin van hemel en aarde. Door u komt de Schepper van het heelal tot ons. Bid voor mij, arme kleine zondaar, nu en in het uur van mijnen dood. Amen.

II.

Jozef, Maria en het Goddelijk Kind Jesus.

De H. Jozef was door de Voorzienigheid bestemd, om een grooten rol te spelen in het geheim van Jesus Menschwording. Hij was tot beschermer en verzorger der Allerh. Maagd, en ook tot voedstervader van Jesus bestemd.

Hierdoor werd hij de plaatsbekleeder van den eeuwigen Vader, bij de Allerh. Maagd, bij haar die de moeder van zijn eeniggeboren Zoon was. Onder alle schepselen werd alleen Jozef waardig gekeurd, om dien dubbelen schat, dien nooit genoeg te waardeeren schat, Jesus en Maria te bewaken.

En Jozef beschermde niet alleen Jesus en Maria, maar in naam van God den Vader durfde hij hen zelfs besturen en bevelen, en beiden waren hem onderdanig. De Allerh. Maagd gehoorzaamde aan Jozef, zooals eene volmaakte gade aan haar heer

en meester gehoorzaamt, en Jesus gehoorzaamde aan hem, zooals een goede zoon aan zijn vader gehoorzaamt. Want ofschoon Jesus God was, zag hij in Jozef slechts zijn hemelschen Vader, en was hem als zoodanig in alles onderdanig.

Wanneer gij dus den H. Jozef van ganscher harte vereert en bemint, lieve kleine, dan volgt gij het voorbeeld van het kindje Jesus, uw meester, na. Met uitzondering van de H. Maagd, bestaat er geen grooter heilige dan de H. Jozef, en zijne roeping was duizendmaal verhevener dan de roeping van alle patriarchen en profeten, van alle apostelen en heiligen. Luister nu verder: Door den engel Gabriël deed God aan Jozef het geheim van de menschwording weten, want uit ootmoed had Maria de woorden van den Engel voor iedereen, zelfs voor haren Bruidegom verzwegen. Van af dit oogenblik, bejegende Jozef haar met den grootsten eerbied, en omringde haar met eerbiedige voorkomendheid als de aanstaande moeder van zijn God. Hij werkte en zwoegde om in haar onderhoud te voorzien; want, ofschoon uit het koninklijk geslacht van David gesproten, waren zij toch zeer arm. En toch, hoe rijk waren zij in hunne armoede, daar zij den Koning van het heelal in hun midden zouden bezitten!

III.

Bethlehem en de Kerstnacht.

Nu gebeurde het dat Jozef en Maria, in December van datzelfde jaar, de reis van Nazareth naar Bethlehem moesten ondernemen, want keizer Augustus had de algemeene volkstelling van zijn geheele rijk bevolen. De Romeinen hadden ook Judea in bezit, zoodat ook daar de volkstelling geschieden moest. Om verwarring te voorkomen was alles daartoe vooraf bepaald en geregeld, en zoo gebeurde het, dat al de nog overgeblevene nakomelingen van het geslacht van David, zich te Bethlehem moesten laten opschrijven. Meer dan duizend jaren herwaarts was David in Bethlehem geboren, en had daar ter plaatse geruimen tijd de kudden zijns vaders geweid, als het profetische zinnebeeld van Jesus, den waarachtigen koning Israëls, die daar ook eens moest geboren worden, om de goede herder van al de kinderen Gods en de Koning van de H. Kerk te zijn.

Toen Jozef en Maria na verscheidene, vermoeiende dagreizen op den 24 December te Bethlehem aankwamen, weigerde iedereen hen een nachtverblijf te verleenen, omdat zij zoo arm waren. Na lang zoeken vonden zij dicht bij Bethlehem eene grot tot schuilplaats. Deze grot nu, was op ruwe

wijze in eene rots uitgehouwen en diende tot stalling van het vee; achter in de grot was een steenen drinkbak, en daarop eene kribbe die als voederbak voor het vee moest dienen. Zonder eene enkele klacht te uiten, trachtte de zachtmoedige Jozef, om dit ellendig verblijf zoo goed mogelijk voor de H. Maagd in te richten, want God, die er behagen in schept de hoovaardij te vernederen en het verhevene, uit het niet te voorschijn te roepen, had deze armoedige grot uitgekozen als het paleis, dat zijn eenige Zoon bij zijne intrede in de wereld zou betrekken.

Omstreeks middernacht werd de H. Maagd verwittigd, dat het uur waarop haren God en Zoon geboren zou worden, aanbrak. Zij deelde dit aan Jozef mede en nu maakten zij een armzalig bedje van gras en stroo in de kribbe gereed. De overlevering zegt, dat de gelukzalige Maagd zich daarop in een lang, wit wollen kleed en in een witten sluier hulde, als zinnebeeld harer onschuld, want wit is de volmaaktste kleur, de kleur van God..... In bovennatuurlijke liefde onstoken, knielde zij neder, hief de handen ten hemel, en wachtte het oogenblik door God daartoe bepaald, af.

Weldra verscheen haar het Goddelijk Kind, als gedompeld in eene zee van helderstralend licht. Toen nam zij het in hare allerzuiverste handen,

aanbad het als haren Schepper, haren Zaligmaker en God; overlaadde het met liefkoozingen als haar welbeminden Zoon, bood het toen aan den H. Jozef aan, die eerbiedig van verre was blijven staan en de oogen niet tot het vleeschgeworden Woord durfde opheffen. Eindelijk wikkelde Maria het Goddelijk Kind in de armoedige windsels en legde het, door Jozef geholpen, zachtjes op het stroobedje in de kribbe neder.

Lieve kleine, vereenig uwe aanbidding, uwe gebeden, wanneer ge in de kerk voor het Allerh. Sacrament nederknielt, met de liefde en de aanbidding van Jozef en Maria. Even als weleer in de grot van Bethlehem is ook daar het Goddelijke Kind waarachtig tegenwoordig, en van uit het tabernakel, aanschouwt, zegent, en bemint het ons, zooals het in dien kerstnacht zijne allerzaligste Moeder en zijn voedstervader, zegende, aanschouwde en beminde.

IV.

Het Kind Jesus en de herders.

In dienzelfden H. nacht, waakten eenige herders bij hunne kudde, in de velden van Bethlehem. De overlevering noemt ze drie in getal: een grijsaard, zijn zoon en zijn kleinzoon.

Eensklaps verscheen hen een engel, waarschijnlijk de engel Gabriël, en zij werden met een helder licht omstraald; het was een bovennatuurlijk licht dat hen met ontzetting vervulde. Dit licht was het zinnebeeld van Jesus Christus, die het waarachtige licht der zielen is, en ook een zinnebeeld van het geloof of de kennis van Jesus Christus. En de engel sprak met weliuidende stem: Vreest niet, want ik kom aan u en aan alle menschen eene blijde boodschap brengen: nog heden is de Verlosser in de stad van David geboren: het is de Christus, de Heer. Ziehier waaraan gij hem zult herkennen: gij zult een klein kind vinden in arme windsels gewikkeld en liggende in eene kribbe.

Nu voegde eene menigte hemelsche geesten zich bij den engel en vervulden de lucht met lofliederen ter eere Gods, terwijl zij het loflied aanhieven dat nu nog dagelijks door de H. Kerk onder de H. Mis gezongen wordt: *gloria in excelsis Deo* — Eere zij aan God in den hemel en vrede op aarde aan de menschen van goeden wil. Toen keerden de engelen naar den hemel terug. Vol vreugde en bewondering stonden de herders op, zeggende: Laat ons haastig naar Bethlehem gaan, en de wonderen, ons door den Heer verkondigd, aanschouwen! En zij snelden naar de grot van David, en zij vonden Maria en Jozef en het Kind Jesus in de kribbe. Vol geloof en goe-

den wil nederknielend, aanbaden zij het als hun Verlosser, als de Zaligmaker der wereld, als de menschgeworden God. Met de oogen des geloofs ontdekten zij onder de nederige gedaante van dit pasgeboren wichtje, den levenden Schepper en Heer van hemel en aarde, die leeft en heerscht met den Vader en den H. Geest in alle eeuwen der eeuwen.

Zoo ook gaat het met ons, wanneer wij als trouwe kinderen der H. Kerk, de roepstem onzer priesters, die de engelen of afgezanten Gods zijn, volgen; wanneer wij tot den, in het allerh. Sakrament des Altaars, tegenwoordigen Jesus, gaan. Onder de nederige gedaante van het allerh. Sacrament, herkent en aanbidt ons geloof het Goddelijk Kind waarachtig God en waarachtig mensch. De herders van Bethlehem aanschouwden slechts een arm klein kindje en aanbaden daarin Gods Zoon, en met recht. Wij nu, die even als de herders door het licht des geloofs beschenen zijn, bespeuren in de Eucharistie slechts eene kleine, blanke Hostie, slechts den schijn van brood, en aanbidden Jesus in zijn H. Sacrament, en met recht; want Hij is daar geheel en al tegenwoordig, zooals hij in den hemel heerscht, en zooals wij Hem eens in het paradijs zullen aanschouwen.

O, met welke liefde heeft Jesus die goede herders, die dierbare armen gezegend, welke zijne

roepstem volgend, Hem de eerste hulde kwamen bewijzen. Hoe gaarne zal de allerh. Maagd hen toegestaan hebben om die dierbare kleine voetjes te kussen, die kleine voetjes, bestemd om eens aan het kruis genageld te worden. Gelukkige herders der kribbe, bidt voor ons in den hemel, opdat wij na Jesus in zijne vernederingen hier op aarde te hebben herkend, aangebeden, bemind en gevolgd, wij hem ook eens met u in de eeuwige lichtstralen zijner ontsluierde heerlijkheid mogen aanschouwen!

V.

De H. Drie Koningen en het Kind Jesus.

De goede Jesus, bemint ons allen met dezelfde liefde, rijk en arm, grooten en kleinen, want Hij is de Verlosser van alle menschen. Wel heeft hij eerst de armen en de geringen geroepen, omdat deze zoo verlaten waren en zulk eene behoefte hadden aan de vertroostingen des geloofs; maar daarna riep de zoete stem van het Goddelijk Kind in de kribbe, ook de grooten en geleerden dezer wereld tot zich. Hiertoe werd een tweede wonder vereischt. Ik toonde u reeds aan, lief kind, dat het licht waarmede de herders in de kerstnacht omstraald werden, het geloof voorstelde, dat schoone hemellicht dat alle men-

schen aan de voeten van Jesus Christus voert; welnu, sterren behooren ook tot de hemellichten, en het was dus eene groote, buitengewoon prachtige ster, die als geheimzinnige geloofsbode aan drie rijke, zeer geleerde personen verscheen. Zij woonden in Arabie, regeerden daar als vorsten, en waren dus op grooten afstand van Bethlehem. Godsdienstig, oprecht en rechtschapen, waren zij deze gunst even waardig als de herders van Bethlehem. Maar zij waren rijk, en zelfs de braafste rijken moeten een grooten, langen weg maken, om tot Jesus Christus te geraken. De arme herders daarentegen, die noch door rijkdom, noch door macht belemmerd werden, konden zonder dralen aanstonds tot den Zaligmaker snellen. Toch haastten de drie Wijzen zich zooveel mogelijk om de roepstem van God te volgen, want door de verschijning der wonderbare ster begrepen zij, dat het oogenblik door de oude overleveringen onder de geheele menschheid voorzegd en verspreid, gekomen en dat de Christus, de Vorst en Verlosser der wereld, geboren was.

Vol vertrouwen op God, volgden zij nu de nieuwe ster, welke hen tot den nieuwgeboren Messias voeren moest. Schitterend en schoon was het talrijke gevolg der drie Wijzen, terwijl zij schoone geschenken voor den Christus met zich voerden, o. a. goud, wierook en myrrhe.

De ster steeds volgende, kwamen zij eindelijk te Jerusalem aan, en bezochten allereerst Herodes, den koning der Joden. Die Herodes, schatplichtig aan de Romeinen, was een wreed, boosaardig, huichelachtig mensch, en vooral zeer heerschzuchtig van aard.

De arme Wijzen wisten dit niet, en vroegen dus eenvoudig weg: »Waar is de pasgeboren Koning der Joden? Wij hebben zijne ster, in het Oosten gezien, en zijn gekomen om hem te aanbidden.

Op het hooren dier woorden ontstelde Herodes grootelijks en zijn geheele hofstoet met hem. Nochtans verborg hij zoo goed mogelijk zijne woede en angst, en liet de Joodsche priesters en schriftgeleerden raadplegen. Daarna sprak hij tot de Wijzen:

»Het is in Bethlehem van den stam Juda, dat de Christus, de koning van Israël, volgens de oude voorzeggingen moet geboren worden. Gaat dus naar Bethlehem om den pasgeboren koning te aanbidden en wanneer gij hem gevonden hebt, komt het mij dan boodschappen, dan zal ik ook heengaan, om hem te huldigen. De verrader meende hier echter niets van! Hij dacht er alleen aan om op deze wijze den gevaarlijken tegenstander gemakkelijk op het spoor te komen en zekerder te kunnen dooden.

De goede drie Koningen, waren te edel en

rechtschapen, om zoo iets te vermoeden, want meestal oordeelt men de menschen naar zijn eigen hart. Zij zochten en wilden alleen Jesus Christus; ook vonden zij hem zonder moeite, en de ster, welke hen, na hun vertrek uit Jerusalem weder vooruitging, werd al schooner en helderder, naar mate zij het waarachtig licht der wereld meer naderden. Na hen door Bethlehems straten gevoerd te hebben, hield de ster eindelijk buiten de stad, boven de grot stil.

En zie, vol vreugde ontdekten daar de drie Wijzen het Kindje Jesus met Maria en Jozef; en zich ter aarde werpende, aanbaden zij het..... Zij aanbaden het als hun God, als hun Koning en als hun Zaligmaker. Als God boden zij het Kindje Jesus wierook, zinnebeeld van het gebed, als Koning boden zij goud, zinnebeeld der macht, en als Verlosser en Slachtoffer myrrhe aan; myrrhe was namelijk een kostbaar kruid, dat gebruikt werd om de dooden in te balsemen, en waarvan de bitterheid het voorbestaande lijden van den mensch geworden God moest beteekenen.

In naam van haren Zoon, nam Maria deze geschenken aan, maar de H. Familie behield slechts het hoog noodige en verdeelde het overige onder de armen.

De Wijzen, die het niet moede konden worden, den Verlosser te aanschouwen en te aanbidden, vertoefden geruimen tijd te Bethlehem, en werden

door Maria en Jozef onderricht, zooals de priesters ook nog heden de geloovigen onderrichten.

Nu zond God hen een engel in den slaap, met de boodschap, dat zij niet meer naar den boozen Herodes in Jerusalem moesten terugkeeren. Zij gingen dus langs een anderen weg huiswaarts, terwijl Herodes met ongeduld op hen wachtte.

Lief Kind! Jesus is de Koning der koningen, de Leeraar der wijzen, de Heer en Meester van hemel en aarde! Al wat in den hemel en op aarde is, behoort hem toe, want hij is de Heer. Alle vorsten der aarde moeten hem gehoorzamen, aanbidden en huldigen, en zij die weigeren zijne opperheerschappij te erkennen, zijn slechte vorsten, die den hemel niet zullen binnengaan. Alle geleerden dezer wereld moeten hem als Leeraar erkennen, en zijne onderrichtingen boven eigen wijsheid stellen, want hij alleen is onfeilbaar, d. w. z. hij kan zich nooit bedriegen, terwijl de menschen zich wel bedriegen kunnen. Wie met Jesus in tegenspraak is, bedriegt zich zelven. Ook de rijken en machtigen dezer aarde mogen niet vergeten, dat Jesus de opperste Heer en Meester over hunne schatten is; dat hij hen bij hunnen dood, strenge rekenschap zal afvragen. En dan zullen de slechte rijken, met de boosaardige en ongeloovige geleerden en met de booze vorsten, eeuwig verdoemd worden.

O lieve kleine Jesus, hoe groot zijt gij! Maria houdt u in hare armen, en toch zijt gij grooter dan het heelal, machtiger dan alle koningen, wijzer dan alle leeraren! Gij bezit niets, en toch zijt gij rijker dan de rijkste vorsten. Ach, dat ik toch begrijpen moge, wat het zeggen wil uw kleine dienaar te zijn; zich voor u vernederen, is zich ten hemel verheffen; hij die u alles geeft, geeft niets dan een weinig slijk, en ontvangt daarvoor in ruil, God zelf en het eeuwige leven; U dienen, o Jesus, is heerschen.

VI.

De opoffering van het Kind Jesus in den tempel.

Toen het Goddelijk Kind acht dagen na zijne geboorte volgens de wet van Mozes besneden werd, ontving het van Maria en Jozef, den geheimzinnigen naam, Jesus. Jesus beteekent in het hebreeuwsch Verlosser. Christus beteekent gezalfde, Koning, Hoogepriester. En is onze Heer dit niet voor ons? Hij is Gods hoogepriester te midden der schepselen, de opperste Vorst van menschen en engelen; de Heilige Gods, de Heilige bij uitnemendheid, door den H. Geest gezalfd en gewijd, die geheel en al in Hem

rust. Hoe onbeschrijflijk groot was dus het geluk van Maria, de moeder van zulk een Zoon!

Maria en Jozef wisten dat de Zoon Gods zich bij zijne menschwording in niets van de andere menschen wilde onderscheiden, en dat hij, om de menschen een voorbeeld van deugd en ootmoed te geven, zelf in alle punten aan de wet van Mozes wilde gehoorzamen. Ofschoon hij degene was die vroeger deze wet aan zijn trouwen dienaar Mozes voorgeschreven had, onderwierp hij zich als het geringste kind aan de voorschriften dier wet. Wie zou nu nog ongehoorzaam durven zijn?

De wet nu, vorderde dat de pasgeboren kinderen op den veertigsten dag na hunne geboorte door hunne moeders in den tempel gebracht en aan den Heer toegewijd werden. De H. Maagd en de H. Jozef brachten het Kindje Jesus dus naar den tempel van Jerusalem, alwaar de priester onbewust, den Zoon Gods aan zijn Hemelschen Vader opdroeg. Onderwijl trad een heilige grijsaard, met name Siméon op het Kind toe. God had hem beloofd dat hij nog voor zijn afsterven den Verlosser zou aanschouwen, en door den H. Geest voorgelicht, herkende Siméon aanstonds Jesus, als de Zoon Gods, nam hem in zijne armen, aanbad Hem ootmoedig, en riep vervolgens vol vervoering uit: Heer, laat nu uw dienaar in vrede sterven, want volgens uwe belofte, hebben mijne oogen

den Verlosser aanschouwd, die gezonden is om alle menschen te verlossen; den Verlosser die het licht der wereld en de heerlijkheid van Israël, zijn volk is. Maria en Jozef hoorden deze woorden vol bewondering aan, en Maria bewaarde en overwoog in haar hart, alles wat betrekking had op haar kind.

Siméon, die van Maria noch Jozef iets af wist, zegende hen ook, waarna zij naar Bethlehem terugkeerden om daar de verdere bevelen van God af te wachten. Alleen, vooraleer zij naar Nazareth teruggingen, moest de arme kleine Jesus nog veel weenen en lijden; vervolging, bloed en tranen, moesten zoowel zijne geboorte als zijn sterven vergezellen, want Jesus was niet alleen God en mensch, hij was ook een slachtoffer; en als slachtoffer moest de Zoon Gods lijden en weenen; gefolterd worden door God en de menschen.... De eerste vervolger van Jesus, was de goddelooze Herodes, want onze Heer heeft geen wreeder vervolgers, dan de slechte vorsten.

VII.

Het Kind Jesus en de H. onschuldige kinderen.

Toen na lang wachten, de Wijzen nog altijd

niet voor Herodes verschenen, begreep hij dat er van hen niets meer te vernemen zou zijn, omtrent het geheimzinnige kind. Hij besloot dus zijne woede bot te vieren, en zonder uitstel al de kinderen van Bethlehem en omstreken, die onder de twee jaren waren, te laten dooden. Op deze wijze zou dan de pasgeboren koning wel met de andere kleine kinderen omkomen.

Nadat Bethlehem alzoo door een kordon soldaten ingesloten was, om het ontvluchten te beletten, drongen de woeste soldaten alle woningen binnen, en doodden zonder genade alle kleine kindertjes, rijk en arm zonder onderscheid. Weldra was er nu geen enkel klein kindje meer in de gansche streek, en men hoorde niets anders dan het kermen der arme moeders, die radeloos en vol vertwijfeling rondliepen. Misschien was hun ongeluk, wel eene kastijding voor de hardvochtige bejegening van Maria en Jozef, die op kerstnacht overal in Bethlehem werden afgewezen. En toch ontsnapte juist het eenige kind, dat door Herodes ter dood veroordeeld was, want in den vorigen nacht had een Engel tot Jozef gesproken: »Sta op, neem het kind en zijne moeder, verlaat Bethlehem, vlucht naar Egypte en blijf daar, tot dat ik u kom waarschuwen." Zonder aarzelen stond de gehoorzame Jozef op, nam de H. Maagd en haar Goddelijk Kind, plaatste beiden volgens de

overlevering op een ezel, en toog op weg, geleid door de Voorzienigheid van den Hemelschen Vader. Hij was reeds verre van Bethlehem, toen de soldaten van Herodes hun beulswerk in de stad begonnen.

De H. Kerk heeft den naam van onschuldige kinderen aan deze eerste martelaren verleend. Martelaar beteekent bloedgetuige, en de onschuldige kinderen van Bethlehem, voor Jesus en in plaats van Jesus, door de handlangers van Herodes gedood, waren de eerste getuigen van Jesus koningschap op aarde. Zij werden in hun eigen bloed gedoopt, en al dit onschuldige bloed werd vergoten, omdat een booze koning, Jesus niet als koning huldigen wilde. Later zouden nog ontelbare martelaren hun bloed vergieten, omdat boosaardige vorsten, de heerschappij van Jesus Christus op aarde niet dulden wilden.

Gegroet, eerste bloesems van het martelaarschap, gegroet heilige onschuldigen, kleine bloedgetuigen van het Kind Jesus! Gegroet half ontloken en reeds met purper gekleurde rozen! Alle kleine kindertjes van Bethlehem, patronen van alle Christenkinderen, bidt voor ons opdat wij even als gij, getuigenis mogen afleggen van onzen Zaligmaker. Deze getuigenis zal bestaan in een vroom, onschuldig leven en in eene groote

liefde tot het Kindje Jesus, tot de Allerh. Maagd en de H. Kerk.

De H. Familie bleef bijna drie jaren in Egypte en toen de Engel Gods opnieuw tot Jozef gezonden werd, sloeg deze weder met Jesus en Maria den weg naar Judea in, maar uit vreeze voor nieuwe vervolgingen, vestigde de H. Familie zich te Nazareth in Galilea.

VIII.

Het Kind Jesus te Nazareth.

Nog heden vindt men in de prachtige kerk van O. L. Vrouwe van Lorette in Italie, de muren der nederige woning, welke eenmaal aan de H. Familie tot woning verstrekte. Toen Palestina in handen der Turken gevallen was, werd deze kostbare reliek op wonderdadige wijze door de Engelen overgebracht. De pelgrims hadden zich steeds beijverd om deze gezegende muren te vereeren en met kussen te bedekken. Inderdaad, het was in deze kleine woning dat het Goddelijk Kind opgroeide en zich door stilzwijgen en gebed voorbereidde om de boodschap des heils te gaan prediken, en ons door zijnen dood te verlossen. Het korte woord dat het H. Evangelie over zijne kinderjaren zegt, bevat alles in zich: Hij keerde

naar Nazareth terug met Jozef en Maria, en was hun onderdanig.

De gehoorzaamheid, de volmaakte, volhardende, algeheele gehoorzaamheid, ziedaar de voornaamste bezigheid van het Kindje Jesus, in het nederige huisje van Nazareth. Door deze allerzoetste onderwerping, herstelde Jesus het verzet tegen God, dat in iedere zonde opgesloten ligt. Immers, eene zonde is een verzet tegen Gods H. wil. Nietwaar, dierbaar kind, nu zult ge toch wel niet meer willen zondigen? Zie, alle Christenkinderen zijn de kleine leerlingen van Jesus te Nazareth. Hij leert hen vooral, dat zij in den persoon van vader en moeder aan God moeten gehoorzamen, want de ouders leeren hen wat goed is en wat kwaad; voorts moeten zij leeren bidden, werken en vooral leeren zwijgen; de vreugde hunner ouders uitmakend, moeten zij zich door heilige kinderjaren tot een heilig leven voorbereiden en in alles trachten te gelijken op hun goddelijk voorbeeld, op den allerheiligsten en allerzoetsten Jesus. En nu lief kind, kom met mij mede en laat ons te zamen de heilige woning van Nazareth of de grot van Bethlehem bezoeken; zijt ge arm, kniel daar dan neder met de herders; rijk, dan met de H. Driekoningen en laat ons aandachtig het kindje Jesus aanschouwen, dat de H. Maagd zijne moeder ons voorhoudt....

Ziet ge wel hoe dat lieve, vriendelijke gezichtje zich tot u neigt? Ziet ge hoe de Goddelijke Zaligmaker u schijnt toe te lachen, hoe zijn H. mond uw naam schijnt te willen stamelen? Ziet ge wel hoe die mollige handjes zich zegenend tot u uitstrekken? Vergeet niet dat dit arme, kleine kindje, zoo nietig en zwak in schijn, in waarheid de groote, eeuwige, almachtige, oneindige God is, die hemel en aarde geschapen heeft, regeert en bestuurt; zonder wien de wereld niet zou bestaan terwijl alles wat bestaat, slechts om zijnentwille bestaat!

Het Kindje Jesus is het middelpunt van de werken Gods; alles komt van Jesus en keert tot hem terug; de Engelen en de menschen, de dieren en de planten, aarde, lucht, licht en water, de sterren en de hemellichamen, alle schepselen behooren Jezus, behooren aan dat kleine kindje toe; hij is hun God en hun Schepper; hij is hun Heer en eenige Meester en wanneer wij ons van het schepsel bedienen, om hem te beleedigen, begaan wij eene groote zonde.

Jesus, het Goddelijk Kind, is de menschgeworden Zoon Gods, de tweede persoon der H. Drievuldigheid, in alles gelijk aan den Vader en den H. Geest; Jesus is de, met ziel en lichaam omkleede God, die ons op deze wijze verschijnt en zich tot ons aflaat, opdat wij hem meer beminnen en

beter dienen zouden. Jesus is de goede, oneindig goede God, die een aan ons leven, gelijkvormig leven heeft aangenomen, om ons door zijne genade een zeer heilig, een goddelijk leven mede te deelen, een eeuwig leven, gelijkvormig aan het zijne.

Nu ga ik u iets zeggen, lieve kleine, dat voor uw jeugdig verstand nog wel wat moeielijk te vatten is; daarom doe goed u best en luister eens heel oplettend. Er zijn in Jesus twee naturen en een éénige persoon; d. w. z. in Jesus is de Godheid en de Menschheid besloten, beide verscheiden, maar vereenigd in één persoon, en die persoon is Jesus, waarachtig God en waarachtig mensch; waarachtig Zoon van God en waarachtig Zoon van de H. Maagd; Jesus de persoon van den eeniggeboren Zoon Gods.

In Jesus, zijn lichaam en ziel niet verschillend van den persoon van Gods Zoon. De Zoon Gods vereenigt zich eenvoudig met dit lichaam en deze ziel, maar maakt daardoor niet twee verschillende personen uit. En het is juist, omdat er in Jesus alleen de Goddelijke Persoon van den Zoon Gods is, dat de H. Maagd die de waarachtige moeder van dien Goddelijken Persoon is, ook de waarachtige moeder van God is.

De H. Menschheid van het kind Jesus, moet worden aangebeden, omdat zij met de Godheid

vereenigd, slechts een éénigen en ondeelbaren Jesus uitmaakt, en deze Jesus den aanbiddenswaardigen God is. De Godheid doordringt dermate de ziel en het lichaam van Jesus Christus, dat zij één met hen wordt en dat niets hen kan scheiden.

Ik zou u nog veel schoons kunnen zeggen, lieve kleine, over dit groote geheim der Godheid en Menschheid van het Kind Jesus, maar dat zoudt ge nu nog niet kunnen begrijpen. Het is voldoende, dat gij van nu af aan het Goddelijk Kindje Jesus, uw Heer en uw God van ganscher harte aanbidt en bemint.

Er zijn zooveel booze menschen, die hem niet aanbidden, hem niet beminnen, ja hem zelfs lasteren en bespotten; ach, bid toch veel voor die ongelukkigen, want zij zijn diep te beklagen; zij weten niet dat zij, door het Goddelijk Kind te verstooten, hun Heer en Meester, hun eeuwigen, waarachtigen God van zich afstooten.

IX.

De aanbidding van het Goddelijk Kind Jesus.

Het goddelijke Kind is dus de eenige God, de eeuwige, almachtige God, die aangebeden moet

worden; dit staat buiten twijfel, en hij die het goddelijk Kind niet *wil* aanbidden, zal verloren gaan.

Maar let nu goed op; Jesus is waarachtig God, wel is waar, maar ook tegelijk waarachtig mensch, en als mensch heeft hij eene ziel gelijk aan de onze. Vandaar dat het Kind Jesus op zijne beurt, God zijn Vader aanbidt en hem onvergelijkelijke eerbewijzingen betoont, in naam der geheele Schepping.

Ge moet dit goed begrijpen mijn kind, want hierin ligt het geheele geheim van den christelijken godsdienst besloten. Jesus aanbidt God op de allervolmaaktste wijze, en om God goed te aanbidden, moet ge u met uwen Jesus vereenigen, en met hem, door hem, en in hem, God aanbidden. Niemand kan tot God doordringen, dan door Jesus Christus, zooals hij dit zelf in zijn h. Evangelie verkondigt: »Niemand kan tot den Vader komen, dan door mij."

De godsdienst is de allerzoetste band, waardoor God met den mensch, en de mensch met God vereenigd wordt; en Onze Heer Jesus Christus laat in zijne hoedanigheid als Godmensch, God tot den mensch nederdalen, om zoodoende den mensch tot God te kunnen verheffen.

Juist opdat de genade Gods door hem op alle menschen nederdale, en opdat de aanbiddingen

en de gebeden van alle menschen, de kracht bezitten zouden, om tot Gods majesteit op te stijgen, juist daarom aanbidt Jesus, God zijn Vader, en plaatst hij zich aan het hoofd van alle menschen. Begrijpt ge dit goed? Zie, het Kind Jesus, is als de deur des hemels, waardoor God treedt om in ons midden neder te dalen, en waardoor wij treden, om in den hemel te komen en God eeuwig te bezitten. Wij moeten God dus aanbidden, in vereeniging met den aanbiddenden Jesus. Wij moeten ook bidden, *zooals* de aanbiddende Jesus; d. w. z. met grooten eerbied voor Gods majesteit, met eene zeer groote liefde voor zijne oneindige goedheid, met eene volmaakte onderwerping aan zijn h. Wil, met groote vreugde en grooten eenvoud, als ware ootmoedige kinderen voor het oog van den hemelschen Vader.

Wij moeten God bidden en aanbidden *in* Jesus, d. w. z. wij moeten den goeden God altijd zoeken in zijn eenigen Zoon, Jesus Christus, omdat hij daar en daar alléén te vinden is. Inderdaad, ofschoon Jesus, de tweede persoon der h. Drievuldigheid, en niet de eerste, noch de derde persoon is, zijn toch de Vader en de h. Geest, zoodanig in hem vereenigd, dat zij in hem als in een volmaakten tempel verblijven. Hij die het Kind Jesus ziet, ziet den hemelschen Vader; hij, die het Kind Jesus bemint, bemint God zijn Vader,

hij die naar het Kind Jesus hoort en het ontvangt, hoort en ontvangt den h. Geest, welke de Geest van Jesus is. Daarom, dierbare kleine, ga alleen tot Jesus, om in hem uw God te zoeken, uw God te aanbidden, te huldigen, om door hem aan uwe godsdienstplichten te voldoen; God wil dat gij door dien weg tot hem komt, en indien ge dien weg weigert, zult gij nimmer, noch in dit, noch in het andere leven tot God geraken. Ik ben de weg, zegt Jesus, in zijn h. Evangelie, en indien iemand door mij gaat, hij zal gered worden."

Allerzoetst Kindje Jesus, ik aanbid u dus van ganscher harte als mijn God, en kom tevens van u leeren hoe ik bidden en aanbidden moet. Ik vereenig mijn hart met het uwe, mijne ziel met de uwe; ik vereenig mij met uwe aanbiddelijke menschheid, om aan mijn hemelschen Vader, die ook de uwe is, eene waardige hulde te bewijzen. Allerh. Kindje Jesus, ik smeek u, voldoe aan datgene wat mij ontbreekt. In u alleen, vindt de eeuwige God zijn welbehagen: offer hem dus zelf, mijne arme, koude, zwakke en zoo dikwijls verstrooide gebeden op! In de kribbe, kende Jesus geen andere bezigheid, dan de volmaakte aanbidding van zijn hemelschen Vader, en daar het een God was die aldus aanbad, had deze hulde eene oneindige waarde, was zij Gods oneindige majesteit en grootheid waardig. Het gebed van

het Kindje Jesus was den driewerf heiligen God wien hemel en aarde niet kunnen bevatten, waardig. De h. Maagd, de h. Josef en alle engelen des hemels vereenigden zich zoo goed mogelijk met zijn gebed. Laat ons hun voorbeeld volgen.

X.

Het Goddelijk Kind als Slachtoffer en Verlosser.

Het kleine Kindje Jesus, is niet alleen de menschgeworden, eeuwige Zoon Gods; hij is ook bovendien de Verlosser en het slachtoffer van den zondaar.

De zonde is de dood der ziel, want de ziel leeft door hare vereeniging met God, en de zonde scheidt de ziel van God. Door te zondigen waren wij dus allen ter dood veroordeeld, en voor eeuwig verloren, zoo de oneindig ontfermende God zich niet verwaardigd had, ons zijn zoon Jesus te zenden, opdat deze voor al onze zonden zou voldoen en daardoor onze Verlosser en ons slachtoffer worden zou.

Gehoorzaam aan den wil zijns hemelschen Vaders, en zijne barmhartige oogmerken deelend, heeft Gods Zoon door zijne menschwording vrijwillig al onze zonden op zich genomen, en zich aldus voor het aanschijn des Vaders gesteld. Van af

dit oogenblik was hij als het ware, het algemeene slachtoffer der zonde, de groote Boeteling voor het geheele menschdom, het onschuldige Lam, dat de geheele kudde zou redden, door zich in naam en in plaats van al de anderen op te offeren. O grenzenlooze barmhartigheid! ô onpeilbare liefde! Daarom ook werd, van af het oogenblik zijner geboorte, het Kindje Jesus, door zijn hemelschen Vader met de gestrengheid behandeld welke wij verdiend hadden. Hij verdiende deze gestrengheid niet want hij was de allerh. Zoon van God, maar hij had die schuld op zich genomen, om ons vrij te koopen. Zoo offerde de onschuldige zich dan op voor de schuldigen, want hij wilde die schuldigen tot iederen prijs redden en beminde ze meer dan zich zelven! Och, laat ons toch aan Jesus onzen Verlosser, liefde voor liefde wedergeven! Laat ons zijne tranen en smarten, zijne vernederingen en pijnen, zijn dood en H. lijden vereeren en lief hebben, want zij zijn de bewijzen zijner onmetelijke liefde, zij zijn onzen losprijs geweest.

Had onze allerzoetste Verlosser, de boetedoening onzer zonden niet op zich genomen, dan zou hij aan ons verschenen zijn, als een Koning vol heerlijkheid, geheel stralend in het licht zijner Godheid, bewonderenswaardig en schitterend, grenzenloos in zijne macht. Dan ware hij op het oogenblik zijner menschwording geweest, wat hij eens

zijn zal op het einde der wereld, wanneer hij in de heerlijkheid zijns Vaders weder op aarde zal nederdalen, en door zijne engelen omringd, oordeelen zal over levenden en dooden, d. w. z. over de uitverkorenen en de verdoemden. Doch nu heeft Jesus, om ons te verlossen, zich van de stralen zijner Godheid ontbloot, en heeft hij de gewaden zijner heerlijkheid afgelegd. Als een boeteling is hij onder de menschen verschenen, als een schuldige, die door de goddelijke gerechtigheid getuchtigd werd; wij hebben hem arm en van alles ontbloot, vernietigd en aan den arbeid onderworpen gezien, weenend en smeekend. Wij hebben hem verraden en in doodstrijd, vervolgd, bespuwd, geslagen en bespot, gegeeseld en ter dood veroordeeld gezien. Hij is gekruisigd en in het graf gelegd, en dat alles uit liefde tot ons arme, onwaardige zondaars; zoo onwaardig zelfs, dat velen onder ons, hun leven lang dien Verlosser vergeten, dit allerh. Slachtoffer vloeken en hem toeroepen: Wij willen u niet dienen! wij willen niets van u weten!

En gij lieve kleine, wat zult gij doen? Zult ge ook ondankbaar zijn, zult ge ook Dengene ontvluchten, die om u te redden, uit den hemel is nedergedaald en uit liefde tot u, zoo onuitsprekelijk veel heeft geleden? Ach, troost Jesus veeleer, door de vurigheid uwer liefde; bemin

hem uit de diepste diepte uwer ziel, en wanneer ge den H. Naam van Jesus uitspreekt, vergeet dan niet, dat Jesus wil zeggen Verlosser, en dat ge aan het Kind Jesus, uw Verlosser, het leven uwer ziel, het geluk naar tijd en eeuwigheid te danken hebt.

Wee den ondankbaren! En de H. Apostel Paulus zegt: Indien iemand onder u lieden onzen Heer Jesus Christus niet bemint, »dat hij vervloekt zij!"

XI.

De armoede van het Kindje Jesus.

Ook de armoede is eene straf der zonde. Onze eerste vader Adam, was heer der wereld. God sprak tot hem: Ik geef u de aarde met alles wat zij bevat, en gij zult over haar heerschen en over alle planten en gewassen en over alle vogelen des hemels en over alle visschen der zee, en over alle dieren. Door zijne zonde nu, heeft Adam zijn koningschap verloren en zijn rijkdom is in de diepste armoede veranderd.

Om de zonde dus af te boeten, is Jesus ook arm moeten worden, eene vrijwillige armoede, eene armoede uit ontferming en liefde; hij is arm geworden, ten einde aan allen die in hem geloo-

ven en hem beminnen, het eeuwige koningrijk en de hemelsche kroon terug te schenken.

Hij heeft alle ontberingen en vernederingen, alle gestrengheden der uiterste armoede op zich genomen; hij heeft gewild, dat zijne moeder en zijn voedstervader, ofschoon uit Koninklijken bloede gesproten in armoede hun leven zouden slijten. Hij heeft willen geboren worden in eene ellendige grot, blootgesteld aan de snerpendste koude en slechts verwarmd door den adem van een paar redelooze dieren; de windsels waarin hij bij zijne geboorte gewikkeld werd en die nog te Rome met eerbied bewaard worden, zijn zoo grof, zoo hard, dat de armste kinderen er nog betere hebben. Zijne eerste rustplaats was een ruwe steenen voederbak en een ellendige ruif, zoo ellendig en vermolmd, dat hij aan niemand toebehoorde, en daar voor het algemeen gebruik als een geheel waardeloos voorwerp was blijven staan! Ziedaar dus de intrede van Jesus in de wereld; armoede, ontbering, algeheele verlatenheid.....

Zijne armoede te Nazareth, deed niet onder voor de armoede der kribbe. Josef en Maria moesten van het werk hunner handen leven, zonder ooit het minste te bezitten, want wat er zelfs van het dagelijksche, zoo schrale maal overschoot werd nog dienzelfden dag onder de armen verdeeld. Zoodra zijne krachten het veroorloofden

heeft Jesus zelf ook willen arbeiden als de armste handwerksman, heef hij zijne goddelijke handen tot het ruwste werk gebruikt. Zoo was zijn gansche leven eene waardige voorbereiding tot de allergrootste ellende, waarin hij dat leven heeft willen eindigen, toen hij geheel naakt en van alles beroofd op het kruis stierf!.....

Kind der armen, verblijd u, want God is aan u gelijk geworden, hij is tot in uwe diepste ellende nedergedaald, hij heeft al uwe angsten en harde ontberingen willen deelen en zoo ge hem bemint, dan bereidt hij u een koninkrijk in zijn heerlijk Paradijs, dan zal hij u zijne oneindige schatten en zijne glorie mededeelen.

Kind van den rijke, in weelde opgevoed en gekoesterd, hecht u niet aan die rijkdommen, want het zijn de schijngoederen welke Jesus veracht heeft en die dikwijls beletten, dat men de eeuwige rijkdommen en het eeuwige, eenig ware goed, bemint. Wees toch op uwe hoede, ge moet u daarvan onthechten, tenminste hart en geest daarvan onthecht houden, want wie het geld lief heeft, heeft de armoede niet lief, de armoede van Jesus, en nooit zult gij in zijne heerlijkheid binnen treden.

Bemin daarom al wat arm is, lieve kleine, heb de armoede, heb de armen van uwen Jesus lief. Onthecht u van alles, om u alleen aan Jesus te hechten, die

het hoogste goed van hemel en aarde is. Even als het Jesus kindje uit liefde tot God, zijn Vader, zich van alles onthechtte, moet ge u ook uit liefde tot Jesus Christus van alles onthechten. Bemin alleen wat hij bemint, acht alleen wat door hem geacht wordt, en beschouw u zelven altijd als de rijkste der rijken, wanneer het goddelijk Kindje Jesus, door de genade in uw hart woont.

XII.

De onschuld van het Kindje Jesus.

Zonder smet, zonder zonde zijn, dat is het, wat men onder het woord onschuld, verstaat. Een kind dat geheel en al rein en goed is, is onschuldig. Het goddelijk kind Jesus, was de onschuld zelve, even als God de goedheid zelve is. Jesus was de vleesch geworden onschuld, de onschuld onder de gedaante van een klein kindje.

Nooit zal iemand ter wereld, de haat van Jesus jegens de minste smet of zonde kunnen begrijpen. Jesus stoot de ondeugd af, zooals het licht de duisternis afstoot, zooals het vuur de koude verdrijft. Reeds in de kribbe was zijn hart het heiligdom der reinheid en de goddelijke bron, waaruit de menschen de vergeving hunner zonden en de reinheid van geweten kunnen putten.

In Jesus vinden wij die, door Adam en Eva verloren onschuld, terug.

Dit alleronschuldigst Kindje Jesus, wil uitsluitend door zuivere en onschuldige harten omringd worden. De H. Maagd was geheel schoon in hare schitterende onschuld; er was zelfs niet de minste smet, niet de kleinste dagelijksche zonde in haar; en in zooverre een schepsel waardig zijn kan om de moeder van God te worden, was de allerh. Maagd waardig om die moeder te zijn. Ook Jozef was hoogst heilig en de zonde was hem vreemd. De herders en de Wijzen uit het Oosten bezaten, wel is waar, deze volmaakte reinheid van geweten niet, maar het waren toch oprechte, vrome, rechtschapen zielen, die de deugd en de waarheid beminden, die de uitspraken der genade zonder aarzelen volgden.

Om dus tot de naaste omgeving van het allerh. Kind toegelaten te worden, om vertrouwelijk met den kleinen en toch allerhoogsten Koning van Bethlehem's kribbe om te mogen gaan, moeten wij ook de sneeuwwitte onschuldige livrei van dien Koning dragen. »Of wel in het reine kleed der onschuld, of wel in het witgewasschen kleed der boete! Weg met de onreinen! hunne heiligschennende handen mogen het goddelijk Kind niet aanraken. En toch is Jesus goed en barmhartig; zie slechts toe, lieve kleine, hoe hij alle zondaars, alle door

zonde bezoedelde zielen tot zich roept, en als zij berouwvol op deze roepstem toesnellen, reinigt hij deze ongelukkigen gansch en al, zoodat zij van boosaardig, goed; van onrein, zeer rein worden, en zich weer bij de wijzen en herders, bij Maria en Josef mogen voegen. Arm kind, hoe jong ook, hebt ge toch al gezondigd, wie weet hoeveel smetten al op uwe kinderziel kleven! misschien hebt ge zelfs al het helderwitte kleed der onschuld, bij uw doopsel ontvangen, verloren.... Kom nader, arme kleine, en vrees niet; daar ligt uw Koning, en tevens ook uw allerzoetste Verlosser in de kribbe... werp u neder aan zijne voeten, en zeg hem: »Mijn God, ik heb gezondigd, ik heb al veel kwaad gedaan . . . . Vergeef mij! reinig mij; geef mij de onschuld des doopsels weder, opdat ik niet uit uwe tegenwoordigheid verdreven worde, en gij uw aanbiddelijk gelaat niet van mij behoeft af te wenden. Van af dit oogenblik, dierbare Meester, wil ik uwe zoete liefde niet meer kwetsen. Nooit zal ik uwe genade meer verliezen, maar integendeel mijn best doen, om door een onschuldig en rein leven, onder uwe leerlingen en vrienden hier op aarde geteld te mogen worden, en u eens in den hemel eeuwig te aanschouwen.

XIII.

De ootmoed van het Kindje Jesus.

Tijdens zijne prediking hier op aarde, besloot Jesus eens zijne rede met de volgende woorden: »Komt tot mij, gij allen, die belast en beladen zijt en ik zal u verkwikken. Neemt mijn juk op, want mijn juk is zoet en mijn last is licht; Leert van mij dat ik ootmoedig en zachtmoedig van harte ben, en gij zult de rust uwer zielen vinden".

Deze zoete woorden roept hij ons reeds van uit de arme kribbe toe, en zonder iets te zeggen, leert hij ons op de welsprekendste wijze wat wij doen moeten, om gelukkig te zijn.

Dat middel is zoo eenvoudig en toch, bijna niemand begrijpt het. Om bovennatuurlijk, om onuitsprekelijk gelukkig te zijn, behoeft men slechts door het geloof en het gebed tot Jesus te gaan, en door onschuld, liefde en getrouwheid bij hem te verblijven, behoeft men slechts van hem de zachtmoedigheid en nederigheid des harten te leeren, en zoo veel mogelijk daardoor aan hem gelijkvormig te worden. Dáár, maar ook slechts dáár alleen, zullen wij den vrede der ziel en het ware geluk vinden. En waartoe den vrede te zoeken, waar

hij niet te vinden is? Als uwe moeder tehuis is, zoudt ge haar dan wel op straat kunnen vinden? Zoo ook is het met het geluk gesteld; ge zult het vinden, daar waar het te vinden is, d. w. z. in Jesus Christus, in het hart van Jesus, in de zachtmoedigheid, in de nederigheid van Jesus.

Wees zachtmoedig zooals Jesus en met Jesus, verdraag met geduld de kleine kruisjes van het dagelijksche leven, de kleine ontberingen en pijnen van het lichaam, het onaangename humeur van anderen, de onwillige woorden die een kind soms toegestuurd worden; kortom alles wat u boos of ongeduldig zou kunnen maken. Wees zachtmoedig in taal en manieren, zacht in uwe handelingen, zacht met iedereen, maar vooral zacht en vriendelijk met de boozen. Dan zult ge een waarachtig afbeeldsel en een trouwe leerling van het Kindje Jesus zijn. Zie hoe lieftallig hij daar in zijn kribbetje nederligt; ieder die de heilige grot binnentreedt zoo zoet toelachend, vrede en vreugde rondom zich verspreidend. Hij vergeeft den bewoners van Bethlehem hun snood gedrag; in plaats van den boozen Herodes te doen sterven, vlucht hij, en zoo hij weent, dan zijn het slechts tranen van liefde en medelijden voor de zondaars. Wees ootmoedig zoo als het Kindje Jesus — ootmoedig niet alleen in schijn, maar van ganscher harte. Vergeet niet dat al het goede wat in u

is, van God komt, God toebehoort en tot God moet wederkeeren! Als ge iets goeds verricht en anderen u achten en prijzen geef dan aan God de eer, want alles wat ge zijt, zijt ge door God. Wat ge uit u zelven hebt en tot u zelven moet terug brengen, arme kleine, dat zijn uwe gebreken, dat zijn uwe zonden. Deze komen niet van God, maar van uwe booze natuur. Daarom moet ge u vernederen, ja, diep vernederen over uwe fouten en zonden. Ze zijn misschien grooter dan ge wel denkt, en menig kameraadje dat misschien minder genade van God ontving en door u veracht wordt, is grooter in Gods oog dan gij.

Wees ook nederig en zachtmoedig lief kind; haat en veracht de zonde, zooals Jesus de zonde haatte, maar veracht nooit den zondaar. Verneder u veelmeer in het besef uwer eigen zonden. Let meer op uwe feilen dan op die van anderen, en het zal u niet moeilijk vallen, om nederig van harte te zijn.

O mijn Zaligmaker, ik wil naar uw voorbeeld zachtmoedig en nederig van harte worden, om u toe te behooren en uwe liefde minder onwaardig te zijn. Geef mij smeek ik u, uwe zachtmoedigheid en ootmoed; verander mij geheel en al, want ik ben noch nederig, noch zachtmoedig; mijn arm zwak hart, ontsteekt zoo licht in drift. Maak het gelijkvormig aan het uwe, opdat het altijd zacht-

moedig, geduldig en nederig zij. Mijn hart is zoo geneigd tot hoogmoed, eigenliefde en ijdelheid: maak het nederig en ootmoedig !

XIV.

De gehoorzaamheid van het Kindje Jesus.

Ootmoedige zachtaardige harten, zijn zoo gemakkelijk gehoorzaam. De gehoorzaamheid is een reukwerk, uit de welriekende kruiden der nederigheid en zachtaardigheid samengesteld.

Het goddelijk Kind Jesus was zoo volmaakt gehoorzaam, dat hij geen anderen wil scheen te hebben dan den wil van zijn Vader en dien van Maria en Josef. Ofschoon meester en heer over al het geschapene, gedroeg hij zich als een arme dienstknecht en was in alles onderworpen. Om in Bethlehem ter wereld te komen en zoodoende de voorspellingen van het oude testament te vervullen, onderwierp hij zich aan den hoogmoedigen wil van den romeinschen keizer. In zijne armzalige kribbe was hij volmaakt gehoorzaam aan den wil van zijn voedstervader. Hij laat zich door Maria opnemen en nederleggen, met windsels omhullen, op het stroo plaatsen: de herders en de Wijzen nemen hem herhaaldelijk op hunne armen; hij kent slechts een woord, en dat woord heet:

gehoorzaamheid. En gij mijn kind, zijt ge onderworpen, gewillig en gehoorzaam in alles? Gehoorzaamt gij zonder aarzelen aan de wet van God? Weet, dat iedere zonde, eene ongehoorzaamheid is: Zijt ge in alle nederigheid onderworpen aan uwe ouders en meesters, aan allen die het recht hebben, u te bevelen? En gehoorzaamt ge bovendien met vreugde, met hart en ziel? want men moet christelijk, volmaakt gehoorzamen. Gehoorzaamt ge in den geest des geloofs, omdat het Gods wil is, of wel alleen uit gewoonte of uit een zachte inborst? Zoekt ge zelfs, om al spelende met uwe kameraadjes eerder hun wil dan den uwe te doen, hen zooveel mogelijk toe te geven?

Kom, kniel neder bij de Kribbe van het goddelijk Kind, en vraag u dit eens ernstig af. Vraag het u af in de tegenwoordigheid van dit groote voorbeeld van gehoorzaamheid en onderwerping.

XV.

Het goddelijk Kind Jesus in het allerh. Sakrament des altaars.

Door het allerh. Sakrament des altaars is Jesus altijd wezenlijk en waarachtig met ziel en

lichaam in ons midden. De Kerk is het onmetelijke Bethlehem waar de Koning des hemels, onder eene nederige gedaante verborgen, door de Engelen en de trouwe Christenen, aangebeden, erkend, bemind en gediend wordt. Het hebreeuwsche woord Bethlehem beteekent, huis des broods. De Kerk nu, is dit huis, dat uit levende steenen gevormd is, en de steenen zijn op aarde, de christenen; in den hemel, de heiligen en de Engelen. Het brood is onze Heer Jesus Christus, die niet alleen het brood der engelen, het eeuwige voedsel der uitverkorenen is, maar ook hier beneden ons geestelijk en goddelijk voedsel is in de Eucharistie.

Inderdaad, de Eucharistie is de, onder de gedaante van brood en wijn verborgen en omsluierde Jesus; is Jesus in alle toestanden, waarin hij ter wille onzer verlossing heeft willen gebracht worden, is dus ook Jesus in het geheim zijner H. Kindschheid.

Ja, het goddelijke kind Jesus, verblijft altijd in ons midden, en wanneer wij voor het allerh. Sakrament nederknielen, knielen wij voor de voeten van het kind Jesus, van denzelfden Godmensch die destijds in de nederige kribbe van Bethlehem lag. O benijdenswaardig, o onmetelijk geluk!

Wij aanbidden, wij zien en bezitten denzelfden God, die uit liefde tot ons zich in het geheim der

Eucharistie vernietigt, zooals hij zich in het geheim zijner menschwording vernietigd heeft. Door de Eucharistie zet onze Heer, door alle eeuwen heen, het geheim der menschwording en der Verlossing voort. En de katholieke priester, die Jesus op het altaar doet nederdalen, zet daardoor het werk van Maria voort.

Immers even als Maria, houdt hij Jesus in zijne geconsacreerde handen, biedt hij vol ijver en liefde Jesus aan de geloovigen aan.

De priester deelt aan de geloovigen, de woorden en onderrichtingen van Jesus mede; hij leert hen, hoe zij Jesus moeten dienen en aanbidden en zoo volmaakt mogelijk aanbidden; uit hunne handen, ontvangt hij de aalmoezen, tot den eeredienst van Jesus bestemd, zooals weleer de H. Maagd en de H. Josef vol vreugde de nederige geschenken der herders en de rijke gaven van de drie Koningen ontvingen.

Hij deelt hen Jesus mede door de H. Communie, en daardoor worden zij de levende kribbe, waarin Jesus wil rusten; zij worden daardoor de zachte, donzige kribbe, waarin Jesus veel beter rust dan op het harde koude stroo van Bethlehem's stal; zij worden de dierbare kribbe, welke Jesus zich van het begin der wereld af, heeft uitgekozen, en welke door hem in alle eeuwigheid verheerlijkt zal worden.

Het licht, dat dag en nacht voor het allerh. Sakrament brandt, is de voortzetting der ster, welke aan de Wijzen verscheen, en boven de plaats waar het Kind rustte, stil stond. Dat lichtje is het zinnebeeld van het schitterende lichtgevende geloof, en van de altijd brandende liefde waarmede wij voor het dierbare Kind Jesus, bezield moeten zijn. Helaas! hoe ledig en verlaten zijn dikwijls onze kerken; ook in dit opzicht wordt het geheim van Bethlehem voortgezet, want onze steden en dorpen vloeien over van Betlehemieten, van koude onverschillige menschen, die voor alles ijveren, behalve voor het Kind Jesus!..... En toch is het voor hen, voor hen alleen voor hun heil en hun geluk dat Hij daar verwijlt!

Laat ons dan gaarne naar Bethlehem, d. w. z. naar de kerk gaan, lieve kleine, en dikwijls het goddelijke Kind, dat ons zoo eindeloos bemint, bezoeken. Dat onze tegenwoordigheid hem trooste, en doe zien, dat Hij niet geheel vruchteloos op aarde is nedergedaald! Vooral moeten wij hem dikwijls in de H. Communie ontvangen en daardoor het hart van het Kindje Jesus verblijden, dat zijne getrouwe dienaren zoo gaarne ziet hongeren en dorsten naar het allerh. Sakrament des altaars.

Verzoeken wij de lieve H. Maagd, om eene groote liefde tot haren Zoon, onzen Verlosser, en

vereenigen wij altijd onze gebeden met de aanbidding van die Moeder der schoone liefde, opdat zij des te meer kracht mogen hebben voor den verborgen God der kribbe en der Eucharistie.

XVI.

Hoe het Kindje Jesus in ons hart tegenwoordig is.

Jesus verblijft door de genade op veel volmaakter wijze in onze gedoopte ziel, dan in de grot van Bethlehem. Te Bethlehem verbleef hij slechts korten tijd, hoogstens twee of drie maanden, en toen werd hij reeds, door de woede van Herodes, tot vluchten gedwongen.

Iets anders is het met onze ziel. Door het H. doopsel wordt onze ziel zoo innig met hem vereenigd, dat hij haar nooit meer verlaat of wel zij moet het geloof afzweren, en zich daardoor geheel en al van hem losrukken. Door het H. Doopsel worden wij de ranken van den goddelijken Wijnstok, Jesus Christus: »Ik ben de wijnstok," zoo spreekt Christus, »en gij zijt de ranken." Aldus zijn wij met hem vereenigd en is hij innerlijk in onze ziel tegenwoordig, om de genade van den H. Geest in ons uit te storten, evenals de wijnstok zijne levend makende sappen, in de met hem vereenigde ranken stort, en daardoor bladeren en

druiven voortbrengt. Al onze christelijke werken nu, zijn de geestelijke druiven, waartoe Jesus, door zijne genade, de groeikracht in ons nederlag.

Lieve kleine Christen, wat zijt ge toch groot en schoon! Gij zijt Gods tempel, het levend tabernakel van Jesus Christus, van den Koning der engelen, van den Verlosser der wereld! Vergeet toch nimmer de groote waardigheid van uwe ziel en van uw lichaam. Hij die hemel en aarde niet kunnen bevatten vindt er zijn welbehagen in, om in u te wonen. Zoudt ge nu nog willen zondigen in zijne tegenwoordigheid? Zoudt ge nu nog zijn tempel willen onteeren en zijn tabernakel bezoedelen?

Mijn kind, aanbid altijd, den door de genade uw hart tegenwoordigen Jesus. Dit noemt men ingetogenheid, vereeniging met God. Hoe langer gij in zijn gezelschap verblijft, hoe beter voor u en voor hem. Hij wenscht en verlangt dat ge altijd aan hem denken zult, zooals hij aan u denkt. Voldoe aan zijn verlangen, door al uwe handelingen met en voor hem te verrichten, zooals hij alles voor u, met u en in u verricht, blijf hem trouw, en volg in de kribbe van uw hart het voorbeeld na dat de H. Maagd u bij de kribbe van Bethlehem gaf. Altijd was zij daar in liefde en aandacht verzonken, nooit verliet zij het Kindje Jesus, dat zij boven alles liefhad; vol vreugde leed zij met hem en

om zijnentwille. Nietwaar, dit wilt ge toch voortaan wel doen?

Geloofd en geprezen zij dus ten allen tijde, in den hemel zoowel als in het allerh. Sakrament en in het binnenste onzer ziel, het goddelijk Kindje Jesus, onze Schepper, onze Heer en Meester, onze vreugde, onze hoop en onze zoete liefde! Geloofd en geprezen zij met hem op aarde, de H. Katholieke Kerk, welke ons dit onuitsprekelijk liefdegeheim mededeelt; geloofd en geprezen zij in den hemel de allerh. en onbevlekte Maagd Maria, door wie Jesus aan de wereld geschonken is.

TWEEDE BOEK.

Over de Godsvrucht en de Christelijke deugden.

I.

Het Kindje Jesus dat in ons leeft, is de bron der ware godsvrucht.

Het allerh. Kind Jesus, onze Schepper, onze Heer en Zaligmaker, die in den hemel en in het allerh. Sakr. des Altaars tegenwoordig is, leeft en woont ook in onze ziel, door zijne genade.

»Ik ben in u," zoo roept hij ons toe, »en gij zijt in mij ..... Verblijf in mij, en ik zal verblijven in u. Die in mij verblijft, brengt overvloedige vruchten voort.

Hij is de wijnstok en wij zijn zijne ranken, en wij

leven slechts door deze vereeniging. Door de genade des doopsels zijn wij ook innerlijk met Jesus onzen hemelschen Koning vereenigd die door deze genade in onze ziel tegenwoordig is. Het is ongetwijfeld eene groote genade en eer voor ons, arme, ellendige schepsels, om den goeden God aldus in ons te bezitten, om zijn levenden tempel, zijn dierbaar tabernakel, het ciborie te zijn waarin hij door zijne liefde wonen wil.

Door Jesus is het zwakste christen kindje grooter in Gods oog dan hemel en aarde, en zijne ziel is God dierbaarder dan het gansche heelal.

Even als de wijnstok, de levenskrachtige sappen in zijne ranken uitstort, stort ook, de in ons levende en tegenwoordige Jesus, den H. Geest in ons uit en wordt daardoor het leven onzer ziel. En even als wijnstok en ranken door dezelfde levenssappen leven, zoo leeft onze ziel, door den in haar uitgestorten H. Geest ook door het leven van Jesus, door het leven van God zelf. Dit leven nu is geheel heilig en volmaakt, en juist daarom moeten wij ook heilig en vroom zijn, ten einde in alles aan het Kindje Jesus, ons aanbiddelijk voorbeeld, gelijkvormig te worden.

De christelijke godsvrucht is niets anders, dan de zoo volmaakt mogelijke navolging van onzen Heer Jesus Christus, de vereeniging van geest, gedachten, begeerten, wil, ja van ons geheele

leven, met de gevoelens en geest van onzen Heer Jesus Christus.

Dit is een hoofdpunt, lieve kleine, en dit moet ge goed onthouden en begrijpen. De godsvrucht is niets anders dan uw leven in Jesus, is de nauwe vereeniging, door den H. Geest bewerkstelligd tusschen u en uw Zaligmaker. Jesus deelt u daardoor zijne kinderlijke liefde tot God, zijne broederlijke liefde en toewijding tot den naaste en alle andere deugden van zijn H. Hart mede. Met andere woorden: Jesus verandert u zoodanig door zijne genade, dat hij alleen in u leeft. Een christen, een godvruchtig kind, is in al zijne handelingen, in al zijne woorden, in iedere omstandigheid zijns levens een getrouw afbeeldsel van het Kind Jesus. Destijds sprak Jesus: Hij, die mij ziet, ziet mijn Vader. Een waarlijk vroom kind, moet eveneens kunnen zeggen: Hij, die mij ziet, ziet Jesus. Dit wil nu niet zeggen, dat wij daardoor een eenigen God met Jesus zijn, zooals Jesus een eenigen God met zijn Vader is, maar het wil alleen zeggen dat wij innerlijk met Jesus vereenigd zijn en dat Jesus in onze ziel leeft, in nabootsing van de, natuurlijk oneindig volmaakter vereeniging die tusschen hem en zijn Vader bestaat.

Als de H. Edmond van Canterbury nog zeer jong was, zonderde hij zich gaarne van zijne mak-

kers af, om op lange eenzame wandelingen des te beter aan God te kunnen denken en zich des te nauwer met onzen Heer te kunnen vereenigen. Eens dat hij daarom een prettig speeluurtje had opgeofferd, zag hij plotseling een knaapje van zijne jaren voor zich staan, dat buitengewoon schoon was. Dit voegde hem met een lieftalligen glimlach toe: »Ik groet u, Edmond, mijn welbeminde." Verrast antwoordde Edmond: »gij vergist u zeker, want ik ken u niet." »Hoe, gij kent mij niet," hernam het knaapje, »en toch ben ik altijd bij u, op school, in de kerk, tehuis, overal vergezel ik u.... en gij zegt, dat gij mij niet kent?" .... Onze jeugdige heilige stond bedremmeld. »Zie mij aan, vervolgde het geheimzinnige kind, en beschouw mijn voorhoofd." Op hetzelfde oogenblik werd het gelaat van het kind, geheel schitterend en op zijn voorhoofd las Edmond in vlammende letters: Jesus van Nazareth... Hij viel met het aangezicht ter aarde en na hem gezegend te hebben, verdween het Kind Jesus.

Zoo ook is Jesus altijd met zijne getrouwen; hij is de hemelsche levensgezel van den Christen hier op aarde, Hij is in ons als eene bron des levens en het is door hem, dat wij alle genaden en gaven Gods bekomen.

Hieruit ziet gij, lief kind, dat de geheele christelijke godsdienst op Jesus berust, dat zij van hem

als van haar grondbeginsel uitgaat. Even als al het water eener rivier uit de bron voortvloeit, zoo komt al onze Godsvrucht van den, in onze harten levenden en tegenwoordigen Jesus voort. O goede Jesus, vervul mij met uwen H. Geest en laat mij door uw zoo geheel rein en hemelsch leven, leven. Allerzoetst Kindje Jesus, verander mij geheel in u, opdat er niets verkeerds meer in mij zij en ik uw waardige discipel worde.

II.

Het leven des Geloofs.

Het geloof is de kennis van Onzen Heer Jesus Christus en dientengevolge van den waren God en al zijne werken.

Jesus is de ware levende God, van den hemel op aarde nedergedaald, om ons de noodwendige geloofswaarheden te leeren en ons den H. Wil Gods kenbaar te maken. Hij is de eeuwige waarheid, en die hem ontvangt, ontvangt de waarheid. Hij is het licht der wereld en zijne discipelen kennen de dingen Gods. Het geloof is de samenvatting van alles wat Jesus Christus ons geleerd, geopenbaard en bevolen heeft, en hij die zich aan dit alles onderwerpt, heeft het geloof.

Het leven des geloofs, is de uitoefening van

alles wat het geloof ons voorschrijft, is het beminnen, kennen en dienen van Jesus Christus, die daardoor het voorwerp van ons leven, denken en willen wordt. Men leeft door het geloof, wanneer men veel aan Jesus Christus denkt, alles vermijdt wat hem zou kunnen mishagen, en niet voor zich zelven, maar voor hem alleen leeft.

Leeft gij ook zoo, lieve kleine? Och zoo weinig christenen leven door het geloof! Wij hebben wel het geloof, maar niet allen het leven des geloofs. Door ons doopsel zijn wij allen met Jesus vereenigd, maar niet altijd maken wij gebruik, van de ons aangeboden genaden. Och, wij zijn maar al te dikwijls kwijnende ranken van den goddelijken wijnstok. En toch moeten onze goede begeerten en gedachten, onze goede meeningen en voornemens, de bladeren onzer rank zijn, terwijl onze werken van nederigheid, godsvrucht, liefde, geduld en barmhartigheid er de vruchten van moeten vormen.

Zonder een woord te uiten, verscheen Jesus eens aan de H. Catharina van Sienna, en hield haar een schoonen druiventros, voor.

»Wat moet dit beteekenen, mijn allerzoetste Heer? vroeg de heilige. — Dat zijn uwe werken, mijne dochter, antwoordde Jesus, zie toe of al de bessen aan uw druiventros goed zijn."

Arme kleine, beschouw ook eens den druiven-

tros uwer goede werken; zijn al de bessen gaaf en schoon? Schuilt er niet veel onrijp en gevlekt goed onder? De gevlekte onrijpe bessen, zijn de goede maar onvolmaakte werken, welke met lichtzinnigheid en ijdelheid vermengd werden; de bedorven bessen, zijn de booze werken, tegen den wil van Jesus in, door hoovaardig menschelijk opzicht, laaghartigheid of drift bedreven, terwijl de gave schoone vruchten uit uwe volmaakt goede werken bestaan.

Wil dus voortaan zooveel mogelijk gave vruchten verzamelen om het leven van Jesus, d. w. z. het leven des geloofs te leven. Leef niet alleen als een eerlijke flinke jongen, als een goed lief meisje, maar leef ook als een christen, als een vroom, gedoopt kind, dat de geheele waarde van zijn doopsel beseft. Een kind dat weet, dat Jesus zelf in zijn jeugdig hartje leeft, dat de H. Geest zich over al de krachten zijner ziel heeft uitgestort, weet ook dat juist deze voortdurende vereeniging met Jesus, eene onafgebroken getrouwheid vordert. Wanneer ge den schoonen titel van christen vergetend, alleen maatschappelijk goed zijt, dan doet ge even als die koningszoon, die uit zijns vaders paleis verdreven werd, omdat hij altijd met ruwe straatjongens omging.

Een gewoon goed kind, leeft maar zoo onachtzaam daarheen, begaat geen ruwe misslagen, omdat

het nu eenmaal een goede natuur heeft, werkt tamelijk goed, uit ambitie of wel uit vrees voor straf, gehoorzaamt ook doorgaans, omdat het zoo behoort. Zoo'n kind bidt ook wel 's morgens en 's avonds uit gewoonte, maar hoe eerder het gebedje afgeroffeld is, hoe beter! Het denkt bijna nooit aan God, verveelt zich in de Kerk, leeft uitsluitend voor zich zelven in plaats voor Jesus, die toch in zijn hart leeft.

Al is er oogenschijnlijk weinig verschil tusschen een Christelijk kind en zulk een kind, zoo heeft het eerste toch een geheel ander leven; met het Kindje Jesus ging het ook zoo. Oogenschijnlijk verschilde zijne levenswijze weinig van de levenswijze der andere kinderen te Nazareth, en toch was zijn leven geheel goddelijk en heilig, en toch was dit het leven van den Eeuwig heiligen Zoon Gods. Zijne gedachten en gevoelens, zijne meeningen en aanbiddingen, waren hoogst volmaakt, zoodat de nietigste zijner uitwendige handelingen geheel goddelijk en oneindig verdienstelijk waren voor God. In zekeren zin, is dit ook het geval met een vroom Christen kind, dat door het geloof leeft. Hij doet alles in vereeniging met Jesus en heiligt daardoor de minste zijner handelingen. Hij werkt, gehoorzaamt, lijdt, speelt, eet, drinkt, slaapt onder het oog van God en in vereeniging met Gods H. Wil. Hij bidt met Jesus en door

Jesus, hij oordeelt over alles volgens het oordeel van het Evangelie en der heiligen, en niet volgens de grondstellingen der wereld en dwaze opvattingen van lichtzinnige onchristelijke lieden. Kortom in hem leeft de geest des Christendoms, de geest van Jesus Christus.

Laat ons nu eens te zamen nederknielen, lieve kleine, en den goeden Meester die in ons woont eene groote getrouwheid beloven. Zeg hem, dat ge voortaan geheel in hem en voor hem wilt leven, om zoodoende de groote, onschatbare genaden van uw H. Doopsel waardig te worden. Beloof hem eene levenslange gehoorzaamheid aan de leeringen der H. Kerk, want ge weet immers dat door haar alleen, het geloof dat door Jesus aan de wereld geschonken werd, onderwezen wordt. Bij hare onderrichtingen verleent Jesus u onderwerping en begrip, en deze gave nu, is de gave des geloofs.

III.

De hoop, of het vertrouwen op God.

De hoop is het innige bewustzijn, het vaste vertrouwen, dat wij door Jesus geholpen, ons geheele leven in zijne liefde en in zijn dienst zullen volharden, om hem daarna in alle eeuwigheid, vereenigd met den Vader en den H. Geest

te mogen bezitten. Jesus, die in ons hart leeft en tegenwoordig is, geeft ons zelf dit zalige vertrouwen. Eene zekerheid is het niet; want zoolang wij leven, kunnen wij zondigen, en ons in het eeuwige verderf storten, maar het is een onwankelbaar vertrouwen, eene overtuiging die op Gods oneindige barmhartigheid en liefde berust; want door zijn eenigen zoon Jesus Christus schenkt God ons genade en heil; het is door Jesus en door Jesus alleen, dat God tot ons nederdaalt.

Wij hopen altijd met den goeden Jesus vereenigd te blijven, zoowel op aarde als in den hemel, niet omdat wij sterk zijn, of het verdienen, maar eenig en alleen omdat God onze goede Vader is, en omdat hij zijne genade nimmer weigert aan hen die er om vragen, en bereid zijn de inspraken der genade te volgen. Het is Gods wil, dat alle menschen zalig worden, en alleen die menschen worden van hem gescheiden, alleen die menschen worden verdoemd, die niets van hem willen weten.

Nog eens, door Jesus Christus daalt God tot ons neder, al onze hoop berust dus op zijne verdiensten. Zonder Jesus, zouden we niet zalig kunnen worden, zonder hem niet aan God behagen of hem toebehooren en Gods kinderen zijn; maar met Jesus kunnen wij het, en in hem bezitten wij God hier beneden door de genade, zooals wij hem eenmaal zullen bezitten in den hemel. Dit heeft

de apostel Paulus reeds gezegd met de woorden: »Jesus Christus is in U de hoop der onsterfelijkheid.'' Wat er u dus moge overkomen, lief kind, verlies den moed niet. Door uw H. Doopsel blijft gij altijd op geestelijke wijze vereenigd met Jesus uwen Zaligmaker, en die goede Jesus, die in uw hartje woont, die u met zijne genaden vervult, is altijd dáár, altijd gereed om u te helpen, om u op te richten, om u aan zijn goddelijk hart te drukken. Wel is waar verdient ge dit niet, en beantwoordt ge niet altijd aan zijne groote liefde, maar hij is oneindig goed, en zijne barmhartigheid is oneindig grooter dan uwe zwakheid.

De arme zondaars gelijken op menschen die aan den oever der zee groote gaten boren. Hoe diep en hoe talrijk die gaten ook zijn mogen, als de oceaan over 't strand stroomt, dan zijn de diepste gaten in een oogwenk gevuld. Zoo is ook Gods barmhartigheid een oceaan, maar een oceaan van liefde, en als Jesus Christus dien oceaan in het hart van den boetvaardigen zondaar stort, dan stroomt dat hart over van genade. Daarom, wat er ook gebeure, welk ongeluk u bedreige, welke smart u nederdrukke, verlies den moed niet. In bekoring en ziekte, in ontbering en vernedering, onder onrecht en smaad, vlucht in de geopende armen van uwen Verlosser en verblijf daar in vrede, totdat het uur der bevrijding kome.

Jesus, die in u leeft, is de vorst der glorie en bereidt u eene plaats in zijn koninkrijk, wanneer gij ten einde toe, in hem blijft hopen. De wankelmoedigen, de mistroostigen, zijn lafaards.

Daarentegen is ook het vermetel vertrouwen, niet overeen te brengen met de schoone, lieflijke hoop van den Christen. En wilt ge nu weten, wat vermetel vertrouwen is, mijn kind? Wanneer ge te midden uwer beproevingen, in plaats van in Jesus, in uzelven kracht en steun zoekt. Gij zijt niet sterk, gij zijt de zwakheid in persoon, Jesus alleen is sterk en uwe kracht komt eenig en alleen uit hem en zijne genade voort. Op Jesus steunende, steunt ge op de onwankelbare rots, maar op uzelven steunende, steunt ge op een broos riet, dat buigt en breekt onder het minste gewicht.

O mijn zoetste Jesus, mijn dierbare Zaligmaker, op u wil ik altijd hopen, op u alleen mijn vertrouwen stellen. In leven en dood, in voor- en tegenspoed zal ik in u verblijven, als in een veilige haven, en evenmin als de matrozen bij het loeien der orkanen, de veilige reede verlaten, zal ik u verlaten als alles duister en droef wordt in mijne ziel. Met u, o Jesus, wil ik van nu af aan den weg naar het Paradijs inslaan. Gelukkig de ziel die het voorwerp harer hoop, in zich omdraagt, en daardoor waardig wordt om het heilige der heiligen, den hemel binnen te gaan.

Niet waar, lieve kleine, nu weet gij dat Jesus de hoop in uwe ziel doet ontkiemen, en dat hij de bron der genade en het onderpand der eeuwige heerlijkheid in u is!

IV

De liefde tot God.

De H. Geest, die door de eeuwige liefde des Vaders en des Zoons in de heilige Drievuldigheid is voortgebracht, vervult het goddelijk hart van Jesus tot overstroomens toe.

Jesus bemint zijn Vader, zooals zijn Vader verdient bemind te worden, d. w. z. op eene oneindige, volmaakte wijze. Zijne liefde is de eeuwige, de goddelijke liefde.

Jesus bemint zijn Vader met geheel zijn hart, met al zijne krachten, met geheel zijne ziel. Hij bemint hem met geheel zijn hart, d. w. z. met al de teederheid en kracht van zijn goddelijken wil, hij bemint hem eeniglijk en boven alles en bemint al het overige slechts met en in hem. Hij bemint hem met al de krachten zijner ziel, d. w. z. dat alles in zijn persoon en geest, in zijn gedachten en genegenheden, in geheel zijne h. Menschheid met God vervuld is en slechts voor God leeft. Geen mensch ter wereld, zal ooit den on-

eindigen afgrond der liefde van Jesus, tot God zijn Vader, kunnen begrijpen.

Welnu, dit goddelijk Hart, dit brandpunt der eeuwige liefde, verblijft in uw hart, of liever uw armzalig klein hartje verblijft in het h. Hart van Jesus en Jesus wil u verwarmen door de liefde welke hij God, zijn en uw Vader, toedraagt. Hij wil u die liefde mededeelen, even als een stukje steenkool, dat in een vuurgloed geworpen zijnde, door dien vuurgloed ontvlamd en verwarmd wordt. Maar hoe is het toch mogelijk, dat dit kleine stukje steenkool, ondanks de hitte dier vuurzee, nog zoo koud, nog zoo duister, nog zoo ongevoelig is? Hoe kan zulk een onbegrijpelijk wonder plaats grijpen?

En toch is dit een treurig, maar daarom niet minder algemeen feit: Jesus Christus stort in ons den Geest der liefde uit, en toch wij beminnen niet, of wel, wij beminnen hem zoo weinig, zoo flauw dat het is, alsof wij hem niet beminnen. Ach, vernederen wij ons voor dien goeden God, smeeken wij hem om ons ellendig hart te veranderen, en het zijner genade minder onwaardig te maken.

Toch moeten wij niet vergeten, dat onze liefde tot God verschilt van onze liefde tot onze bloedverwanten en vrienden. Wij zien, wij liefkozen, wij omhelzen de personen die wij op aarde liefhebben, en onze genegenheid wordt door behulp onzer zinnen, gevoelig gevoed.

Met God is het iets anders, want, ofschoon hij in en dicht bij ons is, is zijne liefde geestelijk, daar wij hem noch zien, noch hooren, noch omhelzen kunnen. De liefde tot God kan daarom toch innig en diep zijn, al smaken wij de zoetheden en vertroostingen dier liefde niet. Ook beminnen wij God meer met den wil dan wel met het gevoel.

Onthoud het toch goed, dat het gevoel of de vertroosting dier goddelijke liefde, zeer nuttig en aangenaam kan zijn, maar daarom volstrekt geen vereischte is, en men God op volmaakte wijze beminnen kan, zonder de zoetheden zijner liefde te ondervinden. Als moeder u een boterham met confituren geeft, dan is brood het voedzame bestanddeel, en 't andere is bijzaak, is snoeperij en kan wel gemist worden, al is 't ook lekker, niet waar? Zoo is het ook met de voelbare vertroostende liefde tot God gesteld. Wanneer gij u van ganscher harte aan God gegeven hebt, niet zondigen wilt, dikwijls uw hartje tot den hemelschen Vader opheft, wees dan gerust, mijn kind, want dan bemint gij ook God van ganscher harte, juist zooals hij door u bemind wil worden.

Toen Jesus op uwe jaren was, deed hij alles met liefde. Doe ook zoo, en volg het leven van Jesus zoo getrouw mogelijk na. Zeg God dikwijls, dat gij hem liefhebt. Zal vuur goed vlammen, dan moet het aangeblazen worden; om in uw

hart de liefde tot God aan te wakkeren, moet gij u dikwijls van kleine liefdeverzuchtingen, van kleine vuurtelegrammen bedienen, moet gij dikwijls uitroepen: »Mijn God, ik heb u lief, van ganscher harte heb ik u lief! Mijn God en mijn al, u alleen, u alleen wil ik toebehooren, ik ben de uwe, geheel de uwe! zegen uw kind! Jesus alleen! Jesus boven alles! en meer soortgelijke schietgebeden. Ik heb een elfjarig knaapje gekend, dat al op ambacht ging en zich ijverig op zijne eerste h. Communie voorbereidde. Ik had hem ook den raad gegeven, om dikwijls kleine liefdeverzuchtingen tot God te verwekken, en wel op alle oogenblikken van den dag, bij zijn heen- en wederloopen, bij zijn werken en spelen. Toen ik een poosje later hem eens daarnaar vroeg, antwoordde hij glimlachend: »O, ik bemin God van ganscher harte en ik zeg hem dit wel twintigmaal daags!

Het Onze Vader is ook uitmuntend geschikt, om de liefde tot God in ons aan te wakkeren, want dit goddelijke gebed, ons door Jesus geleerd, is niet anders dan eene groote liefdeakte tot God; reeds alleen de naam van Vader, is in staat om het hart te ontgloeien.

De liefde tot God is het grondbeginsel en de volkomendheid van den geheelen godsdienst, en naarmate eene ziel God volmaakter bemint, wordt die ziel ook volmaakter.

V.

De liefde tot Jesus Christus.

Ik heb het reeds aangetoond, lief kind, alleen door zijn Zoon onzen Heer, komt God tot ons, en alleen door dienzelfden Jesus, door dien Godmensch en Middelaar tusschen God en de menschen, kunnen wij tot hem komen. »Niemand komt tot den Vader, tenzij door mij," heeft Christus gezegd. Wij kunnen God dus alleen door Jesus, met Jesus en in Jesus beminnen. Gij moet u van deze waarheid goed doordringen, want zij is hoogst gewichtig, en op haar rust de geheele Christelijke godsdienst. Hij die Jesus bemint, bemint God, want Jesus is de menschgeworden God, de God, die onze God geworden is, en dientengevolge is de liefde tot Jesus, de eenige ware liefde, tot den eenigen waren God.

Alles wat ik u dus van de liefde tot God gezegd heb, is ook toepasselijk op de liefde tot onzen Heer Jesus, is de God die met den Vader en den h. Geest door u bemind moet worden, uit al uwe krachten, uit geheel uwe ziel.

Hij is de God, dien gij moet beminnen, en tevens de vriend, die u helpt om God naar behoo-

ren te beminnen, hij is in u middel en doeleinde, hij is de hemel en het middel om ten hemel te komen; het vuur, en het middel om het vuur te ontsteken.

En let wel op, lief kind, Jesus is ook waarlijk mensch en het valt ons zeer gemakkelijk om God in hem te beminnen. Inderdaad, door zijne h. Menschheid vult de Jesus geworden God de klove aan, welke ons van zijne goddelijke Majesteit scheidt; hij laat zich tot ons af, als een vriend tot zijn vriend, als een broeder tot zijn broeder, hij spreekt tot onze zinnen en niet meer alleen tot onzen geest; en in Jesus, waarachtig God en waarachtig mensch is God nog slechts een klein kindje vol zoete bevalligheid, is hij een mensch zooals wij, die spreekt en leeft zooals wij, al onze vreugden en droefheden medevoelt. O, hoe zoet is het, om God in het Kindje Jesus te beminnen, om God te beminnen op de armen der h. Maagd, in de schoone tafereelen van het Evangelie, in de zaal van het laatste avondmaal, op Gethsemane, op Golgotha, op het kruis! want Jesus Christus is ook onze Verlosser en Zaligmaker. Voor ons, uit louter liefde tot ons, heeft Jesus gedurende drie en dertig jaren, smarten, vernederingen van allerlei aard, ja zelfs den dood willen ondergaan: hij, die de oorsprong van het leven, hij, die God was! Voor u, mijn kind, voor u, voor

mij, voor ieder onzer in het bijzonder, heeft hij dag en nacht geweend en gebeden, voor u werd hij arm, werd hij beleedigd, geslagen, met doornen gekroond, gekruisigd tusschen twee moordenaren. En dit alles, eenig en alleen ter uwer liefde, tot uw heil, tot uw geluk, en dat geheel vrijwillig alleen, omdat hij u bemint! . . . En gij zoudt hem niet beminnen?

Nog meer: die zoo liefhebbende God, die goede Jesus verlaat u niet en wil zelfs uw onafscheidbare levensgezel zijn. Zooals eene moeder bij haar kind blijft, zoo schijnt ook Jesus zich niet van u te kunnen scheiden. Door het H. Doopsel vereenigt hij zich met u, hecht hij zijn H. Hart als het ware, aan het uwe, verkiest u tot zijn tempel en wil in u, kleine, nietige aardworm, leven. In het allerh. Sakr. des Altaars eindelijk biedt hij zich tot voedsel uwer ziel aan, biedt hij zich aan om het dagelijksch brood te zijn, dat uwe liefde zal voeden en versterken. Het H. Sakrament is het Sakrament der liefde, of liever is de goddelijke liefde welke het voedsel onzer zielen is geworden.

Ziet ge nu wel, lieve kleine, dat de genade van uw goddelijken Zaligmaker u als het ware overstroomt? zij is in u, en buiten u. Verhef uwe blikken ten hemel, want daar verwacht hij u, en laat ze ook ronddwalen hier op aarde, want hij is ook hier op aarde om u tot levensgezel te verstrekken.

De godsdienst is gansch en al liefde, omdat Jesus, die den geheelen godsdienst uitmaakt, de liefde zelve is, en gij zijt in Jesus en in zijne liefde, als een vogeltje dat zich in het luchtruim beweegt, als een vischje dat den oceaan doorklieft.

Vergeet het dus nooit, de liefde tot het allerh. Sakrament is de liefde tot Jesus, en de liefde tot Jesus is de liefde tot God! Hebt gij het allerh. Sakrament niet lief, dan zoudt gij ook Jesus niet liefhebben, dan zoudt gij den goeden God niet beminnen.

En weet ge nu verder, hoe die in beoefening gebrachte liefde tot het allerh. Sakrament heet? Deze waarachtige liefde heet de H. Communie en is inderdaad niets anders, dan het godvruchtig nuttigen der Eucharistie, dan het ontvangen van Jesus, het ontvangen van God in ons hart. Communiceeren, wil zeggen, zich door Jesus met God vereenigen, en dit is de grootste oefening van liefde, waartoe een schepsel hier op aarde in staat is.

De weleerw. heer Olier, de vriend van den H. Vincentius van Paulo, was zoo vol liefde tot Jesus, dat hij onophoudelijk met hart of lippen fluisterde: Jesus mijne liefde! Jesus mijne liefde! Bij eene reis door het gebergte van Auvergne viel zijn rijtuig om en stortte in de diepte, en terwijl hij met den wagen naar beneden rolde, zeide de dienaar Gods niets anders dan: Jesus mijne liefde, Jesus mijne

BIBLIOTECA
CONV. WIJCHENS
ORD. FRAT. MIN.

liefde! En als door een wonder werd niemand der medereizigers gewond of gekwetst. Dezelfde pater Olier zag in anderen en in zichzelven slechts Jesus alleen. Uren lang bracht hij voor het allerh. Sakr. des altaars door, en moedigde ook anderen tot de menigvuldige Communie aan.

Toen de gelukzalige kleine Ismelda voor het eerst de H. Communie uit de hand van den grooten H. Dominicus ontving, werd zij door de liefde, waarmede Jesus haar overstelpte, als het ware bedwelmd en toen men haar eindelijk uit hare knielende houding wilde doen opstaan, was zij reeds gestorven. Biddend en geknield zonder doodstrijd gestorven, was zij reeds bij haren Jesus in den hemel.

O, mijn goddelijke Jesus, verleen mij de genade, om u voortaan van ganscher harte en boven alles te beminnen. Dat ik veel aan u denke, u dikwijls gezelschap houde in mijn hart, u met vurige liefde in het allerh. Sakrament des altaars aanbidde! Vergeving voor mijne vroegere nalatigheden! Ik wil u beminnen, in naam van allen die u niet beminnen, en reeds hier op aarde, de brandende liefdeoefening uwer heiligen in den hemel beginnen.

VI.

De liefde tot de H. Maagd.

Een goed kind heeft vader en moeder even lief, want het is ook beider lieveling. Jesus bemint de allerh. Maagd evenzeer als zijn hemelschen Vader, want niet alleen als God, ook als mensch bemint hij hem, en hij bemint zijne moeder ook niet alleen in zijne hoedanigheid als mensch, maar ook in zijne hoedanigheid als God. Beiden draagt hij dus dezelfde goddelijke, volmaakte, onvermengde liefde toe. De allerh. Maagd verdient deze liefde van Jesus, want zij is het meesterstuk zijner handen en zijn schepsel bij uitnemendheid. Jesus is haar Schepper en tevens haar Zoon; haar Schepper volgens de goddelijke natuur, haar Zoon volgens de menschelijke natuur.

Maria is de eerste onder alle schepselen, en het is door haar dat God zich aan de wereld geeft, het is door haar en in haar, dat God, dat Jesus onze Heer wordt, onze Verlosser en ons slachtoffer. Zij is duizendmaal verheven boven alle engelen en heiligen, want zij alleen is de moeder van God. Jesus is alleen Jesus, door Maria en in Maria. O, onbegrijpelijke waardigheid! de moeder, de waarachtige moeder van God te zijn! God alleen is in staat de geheele diepte dier eindelooze waardig-

heid te beseffen; al de overige schepselen, de serafijnen, de cherubijnen, de engelen, de heiligen, de apostelen, de martelaars zijn slechts Gods dienaren; alleen de H. Maagd is zijne moeder, en indien wij als Gods kinderen aangenomen zijn, zoo was dit alleen, omdat de allerh. Maagd ons het eerst den God Verlosser geschonken heeft. Wij hebben dus alles aan de allerh. Maagd te danken, zij is de moeder van onzen Verlosser, van onzen God, zij is het kanaal der genade. Jesus is de bron der genade, Maria is het kanaal. De geheele Kerk rust op de H. Maagd, zooals eene dochter aan het hart harer moeder rust.

Nooit zal iemand Jesus liefde tot zijne moeder kunnen peilen. En hoe innig, hoe groot ook, onze liefde zal slechts een druppel water zijn, in vergelijking van den oceaan der kinderlijke liefde, haar door Jesus toegedragen. Datzelfde hart van Jesus dat Maria zoo bemint, is met uw hartje vereenigd, lieve kleine. Hij is in uw hart, gij moet dan ook op dit punt Jesus navolgen, en hij vordert dat gij ook zijne moeder uit al uwe krachten zoudt liefhebben.

Nog meer: Voortaan wil Jesus voortgaan, om door u, Maria hier op aarde te vereeren, te gehoorzamen, zooals hij haar weleer gedurende zijn sterfelijk leven gehoorzaamde. Hij wil uw hart gebruiken om Maria te blijven vereeren op aarde,

en zoo gij daarin niet toestemt zal hij u ook niet als zijn discipel erkennen.

Dit leert u, dat de godsvrucht tot de H. Maagd, hoogst noodzakelijk is voor den Christen. Deze nu bestaat niet alleen in eene kinderlijke liefde jegens haar, maar ook in de volbrenging van haren wil, want de allerh. Maagd wil niets anders dan hetgeen Jesus wil; gij moet haar met eerbied en godsvrucht vereeren, haar dagelijks om hare bescherming smeeken, en u werpen in hare moederarmen, zooals het Kindje Jesus dit destijds te Nazareth deed.

De godsvrucht tot de H. Maagd, is een onderpand ter zaligheid en onze Heer bemint vooral de Christenen die zijne H. Moeder beminnen. Het Wees gegroet is het voortreffelijkste gebed tot de H. Maagd. Word niet moede het te herhalen. Alle heiligen hebben dit gebed met innige liefde uitgesproken. De H. Dominicus heeft den Rozenkrans, waarin dit gebed 150 maal voorkomt, ingesteld, en de H. Catharina van Bologna, bad eens in den Kerstnacht 1000 maal het Wees gegroet.

O Jesus, allerzoetste Vriend mijns harten, vervul mij met eene teedere liefde tot Maria, opdat ik ook in deze liefde, geheel één zij met U !

VII.

De liefde tot de h. Kerk en tot den Paus.

De Paus is de stedehouder van Christus : d. w. z. zijn vertegenwoordiger hier op aarde, en daarom vordert Jesus dat wij den Paus beminnen, zooals wij hem beminnen, en neemt slechts diegenen als de zijnen aan, die den Paus gehoorzamen en eerbiedigen.

Deze liefde en hulde nu, worden niet aan den Paus bewezen als mensch maar worden bewezen aan den stedehouder van Jesus Christus, aan den opperpriester en het opperhoofd der h. Kerk. Het gaat met deze liefde, als met de aan uw vader verschuldigde liefde, mijn kind. Wat gij boven alles in uw vader moet eerbiedigen, moet beminnen is zijne waardigheid als vader, zijne vaderlijke macht ; en wat er ook gebeure, gij blijft hem altijd deze achting en kinderlijke gehoorzaamheid verschuldigd, omdat hij altijd uw vader blijft. Zoo is het ook met den Paus gesteld — wat er ook gebeure, wat zijne persoonlijke hoedanigheden ook zijn mogen, de Paus is en blijft de Paus, d. w. z. het zichtbare opperhoofd der Christenen, de Leeraar van het ware geloof, en door wien Jesus Christus, alle bisschoppen, priesters en geloovigen zijner

h. Kerk, op den waren weg laat voeren. Ziedaar wat wij moeten beminnen in den persoon van onzen h. Vader den Paus.

Daar nu uw Verlosser in u leeft en zijn h. Geest in u verspreidt, daar hij nu zijne stedehouder met eene opperste liefde bemint, zoo wil hij ook, dat gij den Paus beminnen zult en hem in alle dingen zult gehoorzamen en eerbiedigen.

In den h. Jozef, had het goddelijk kind het gezag van zijn hemelschen Vader lief. Jozef nu, was de stedehouder van God den Vader, ten opzichte van Jesus, en al was Jozef slechts een mensch, zoo gehoorzaamde Jesus hem toch zooals hij aan God gehoorzaamde. Laat ons ook hierin den goddelijk meester navolgen. De Paus is slechts een mensch, maar hij is de stedehouder van Jesus Christus, Jesus is in hem verborgen, leert en bestuurt ons door zijne tusschenkomst, hem gehoorzamen is aan Jesus gehoorzamen; tegen hem opstaan, is tegen Jesus die hem gezonden heeft, opstaan.

Dezelfde godvruchtige liefde moeten wij ook zijner h. Kerk toedragen, d. w. z. onzen bisschoppen en priesters. Jesus is bisschop in onze bisschoppen, Jesus is priester in onze priesters. Door het Sakrament des priesterschaps heeft hij hun zijn priesterschap medegedeeld en Hij is het, die ons door hun mond, den godsdienst onderwijst, onze zonden ver-

geeft, ons geweten bestuurt, het h. Misoffer opdraagt en ons leert om ware Christenen te zijn.

Indien gij dus Jesus bemint, indien Jesus in u leeft, zult gij met hem ook niet alleen den Paus, maar ook uw bisschop, uw pastoor, in één woord alle dienaren der h. Kerk beminnen.

Vereenig daarom mijn kind, de liefde tot Jesus altijd met de liefde tot zijne h. Kerk. Evenals Maria, is de Kerk onafscheidbaar met Jesus vereenigd en de h. Cyprianus zegt, dat hij die hier op aarde, de Kerk niet als moeder heeft, in den hemel God niet tot Vader heeft. De vijanden der h. Kerk en van den Paus, zijn daardoor ook de vijanden van Jesus Christus; wij moeten hunne goddeloosheid vooraf verafschuwen, hunne lasteringen niet gelooven en altijd partij trekken voor het goed recht der katholieke Kerk.

Breng die liefde tot de h. Kerk ook in beoefening door dagelijks voor de h. Kerk, voor den Paus en zijne intenties te bidden, door altijd grooten eerbied te betoonen aan geestelijken en priesters, hen eerbiedig te groeten, hen te helpen, waar en wanneer ge kunt en vooral om in onze tegenwoordige dagen ridderlijk voor uw geloof uit te komen. Heb Paus en Kerk lief, mijn goed kind, en God zal u zegenen.

VIII.

De Christelijke naastenliefde.

Jesus heeft maar één hart, en met dat ééne hart bemint hij niet alleen zijn goddelijken Vader, maar bemint hij ook alle menschen als zijn broeders. Is God van eeuwigheid af zijn waarachtige Vader, dan zijn wij ook zijne waarachtige broeders in den tijd, want hij is ook waarachtig mensch.

Om dus ware Christenen te zijn moeten wij God dien wij in Jesus vinden, en onzen naaste in wien wij Jesus vinden, beminnen. Anders gelijken wij niet op Jesus en herkent hij ons niet meer als zijne discipelen en zijne kinderen. Allen, zonder onderscheid zijn wij de ranken van een en denzelfden wijnstok, die Jesus Christus is. Dezelfde h. Geest die in Jesus Christus is, deelt zich ook aan ieder onzer, in het h. Doopsel en door de goddelijke genade mede, en deze h. Geest wil dat wij elkander beminnen, zooals Jesus, en in Jesus.

O hoe schoon is deze Christelijke liefde, hoe onafscheidelijk van de liefde tot God! Maar deze liefde is hoogst zeldzaam, daar zoo weinig zielen Jesus geheel en onverdeeld beminnen en toebehooren. De goedheid, toegevendheid en teedere liefde van Jesus Christus vervulle dan ook onze harten, hij geve ons de kracht der zelfopoffering

en slachtoffering tot welzijn van anderen, en dit geheel alleen uit liefde tot Jesus, die de menschen heeft lief gehad tot aan den dood des kruises.

De christelijke liefde is zachtmoedig en geduldig, goedaardig en barmhartig voor allen. Een liefderijk kind gelooft altijd eerder het goede dan het kwade, spreekt nimmer harde, kwetsende woorden, vergeeft zonder aarzelen, vergeldt nooit kwaad met kwaad, sart of tergt zijne makkertjes niet, is edelmoedig, lieftallig, vriendelijk; zulk een kind volgt Jesus in alles na.

Toen de H. Frans van Sales nog klein was, muntte hij door eene buitengewone lieftalligheid jegens zijne makkers uit, en zijne leermeesters hadden hem daarom zeer lief. Eens verzocht en verkreeg hij als gunst, om in plaats van een ander knaapje, dat straf verdiend had, en van angst rilde, getuchtigd te worden. De H. Philippus van Neri was ook zoo zachtaardig jegens allen, dat men hem reeds als klein kind, de goede Pipo noemde.

Aan de naastenliefde herkent men den waren Christen. Ziehier, zegt de Heer, waaraan men weten zal, dat gij mijne discipelen zijt: gij zult elkander beminnen. En ik geef u een gebod: bemint elkander, zooals ik u bemind heb.

De liefde die wij elkander verschuldigd zijn, is dus grenzeloos, want wij moeten elkander be-

minnen, zooals Jesus ons bemind heeft en nog bemint. Volgens deze liefde, moet ieder onzer, een andere Jesus voor al zijne broeders zijn, even als hij Jesus ook in alle andere punten moet gelijkvormig worden.

IX.

De ijver tot het heil der zielen.

De zielen onzer broeders, ziedaar wat wij bovenal beminnen moeten, want Jezus dorst naar hun heil, naar hun geestelijk welzijn. Hij die om de zielen te redden, van uit den hemel op aarde is nedergedaald, hij die zich vernietigd heeft tot aan den dood des kruises, woont in uw hartje, mijn kind! Hij is in u en wil in u blijven, gij moet dus met en om hem de zielen beminnen, en wel alliereerst uwe eigen ziel, die uwer bloedverwanten, vrienden en verder van alle menschen.

De Kerk heeft geen ander doel dan de heiliging en het heil der zielen; Jesus Christus beoogt hetzelfde doel en wil de glorie zijns Vaders door de redding der zielen, vermeerderen. En daarom en alleen daarom, heeft hij zijne Kerk en zijne Sakramenten ingesteld. Daarom alleen heeft hij den Paus, de bisschoppen en de Priesters aangesteld, daarom verblijft hij met Godheid en menschheid

in onze kerken door middel van het allerh. Sakr. des Altaars. Zoowel de beloften der eeuwige heerlijkheid als de vreeselijke bedreigingen van vagevuur en hel; zoowel de straffende gerechtigheid Gods als de vertroostende zoetigheden zijner barmhartigheid, alles heeft het heil onzer zielen op het oog.

Als Christen moet ge dus de zielen uwer broeders beminnen en naar uw vermogen met Jesus medewerken, om uwe broeders te heiligen en te redden. Door een goed voorbeeld kunt gij in uwe naaste omgeving veel nut stichten, want het goede voorbeeld is eene prediking waartoe wij allen zonder onderscheid, op ieder uur van den dag verplicht zijn. Het goede voorbeeld is eene uitmuntende oefening van geestelijke naastenliefde en is dikwijls heilzamer dan lange redeneeringen.

Voorts moet gij ook de zielen helpen door uw gebed, en God dikwijls bidden voor de bekeering der zondaren, vooral der ons bekende zondaars. In Rome leerde ik een braaf kind kennen, dat door zijne vurige gebeden en goed voorbeeld er in slaagde, om zijn vader, een voortreffelijk krijgsman, weder tot de uitoefening zijner godsdienstplichten te brengen. Nog een ander schoolknaapje heb ik gekend dat bij het begin zijner ziekte, zijn leven tot de bekeering van zijn lieven vader aan God opdroeg; en hij heeft die genade bekomen en is met den glimlach op de lippen gestorven,

om God in den hemel te gaan danken voor deze dierbare overwinning. Het gebed verkrijgt alles van God, vooral het gebed van een goed braaf kind. Er zijn nog meer middelen om de zielen wèl te doen! Immers wat kan een vurige, kleine Christen veel nut stichten in zijne familie tusschen broêrs en zusjes, op school onder kameraadjes! Op achtjarigen leeftijd was de H. Frans van Sales reeds de apostel zijner medescholieren, leerde hen, hoe zij God moesten dienen, gaf hen goede wenken, zonder ooit lastig of vervelend te zijn, bad en zong schoone liederen met hen enz. enz.

Ook is het dienstig, lieve kleine, om u nu reeds aan de missiën der H. Kerk in vreemde gewesten aan te sluiten, zooals de Voortplanting des geloofs, de H. Kindsheid enz. In Rome heb ik ook behoeftige meisjes gekend, die in haar vrijen tijd naaiden en borduurden, om de weinige daarmeê verdiende stuivers, wekelijks aan de penningmeesteres van dit genootschap te kunnen geven. Wat zal Jesus met liefde op die kinderen hebben neêrgezien!

En dan de liefde tot de zielen in het vagevuur! Daar valt ook heel wat over te zeggen! Bid toch dagelijks voor hen, doe kleine boetoefeningen uit liefde tot hen! Ik ken een achtjarig knaapje, dat uit liefde tot de arme zielen in het vagevuur, dagelijks eenige minuten van zijn speeltijd, en

zonder dat iemand het zag in een donker hoekje ging staan, niettegenstaande hij bang was in 't donker. Heb dus ook medelijden met de arme geloovige zielen, laat nu en dan H. Missen voor hen lezen, tracht de groote aflaten der H. Kerk voor hen te verdienen. Jesus begeert dezen liefdedienst van u; want, ofschoon gered, moeten zij hunne zonden nog onder vreeselijke folteringen afboeten. Wees barmhartig, en op uwe beurt zult gij barmhartigheid verwerven.

Ja, goede Jesus, van nu af aan zal ik de zielen mijner broeders liefhebben en veel voor allen, zoo levenden als afgestorvenen bidden, help mij toch om hen in alles bij te staan.

X.

De liefde tot de armen.

Mijn goed lief kind, Jesus heeft de armen zoo eindeloos lief, en door uwe tusschenkomst wil hij ze troosten, voeden en kleeden.

Liefde tot de armen was steeds een hoofddeugd aller heiligen, en de brave kinderen, die Jesus in hun hartje laten wonen, beminnen ook alle ongelukkigen. Zij deelen met de armen hun geld, hunne snoeperijen, ja zelfs hun eigen kleêren. Een jongentje ontmoette een arm kind, en niets

anders te geven hebbend, trok het zijne schoenen uit, en ging barrevoets naar huis.

Op zes jaar, hielp de h. Thomas reeds vol ijver de armen. Eens alleen tehuis zijnde gaf hij aan eene arme bedelares, de zes jonge kuikentjes die hijzelf pas ten geschenke had gekregen, en de. H. Joanna van Jesus beminde zoozeer de armen, dat zij zich gelukkig schatte om hare keurige spijzen tegen de harde broodkorsten van een arm kind te mogen inruilen. Christus verscheen haar meermalen onder de gedaante van een arme, zoodat zij in iederen arme, Jesus groette en bijstond.

O zeker, lieve kleine, gij zult voortaan ook Jesus zien onder de lompen van den arme. Hij heeft immers in zijn h. Evangelie gezegd: Ik heb honger gehad en gij hebt mij gespijsd, ik heb dorst gehad en gij hebt mij gelaafd, ik was naakt en gij hebt mij gekleed, zonder dak en gij hebt mij mij opgenomen, krank en gij hebt mij bezocht. Voorwaar, voorwaar, zeg ik u, telkenmale dat gij deze dingen aan de minste mijner broeders hebt gedaan, hebt gij dit aan mij gedaan! Weet gij nog wel wat ik u van den Paus en de geestelijken gezegd hebt? Ik zeide dat Christus, opperpriester was in den Paus, en goede herder, priester en Zaligmaker in de andere geestelijken. Welnu Jesus Christus is ook arm, in de armen; hij is d e a r m e bij uitnemendheid, dien ieder Chris-

ten moet beminnen, helpen en steunen als hij tenminste gelooft, en zijne ziel wil redden.

O, de Christelijke liefde is zoo schoon en goddelijk! het is Jesus die door middel van den braven rijke, zijne lieve armen ondersteunt, het is Jesus die in den persoon zijner armen bij u aanklopt, om een aalmoes af te bidden. Daarom, zijt ge rijk, bemin dan de armen, en zijt ge arm, bemin dan de rijken, want zooals de Schriftuur zegt. Jesus Christus is alles in allen.

XI.

De liefde tot onze ouders en vrienden.

Nu dat spreekt van zelf! Wie zou zijne ouders, broêrs en zusjes, vriendjes en vriendinnetjes niet liefhebben? Ja lief kind, dat spreekt ook van zelf, maar ik wil u toch leeren, hoe gij uwe lieven, op eene christelijke wijze beminnen kunt. De liefde is tweederlei: volgens de genade en volgens de natuur, en daar ik alleen van goede, wettige genegenheden spreek, gaat dat zeer goed samen.

Jesus Christus, waarachtig God en Schepper van alle dingen, heeft ons de gave om te kunnen beminnen, geschonken, en wil dat wij beminnen zullen, alles wat wezenlijk goed en bemin-

nenswaardig is. Hiertoe behooren allereerst onze oudere broeders en zusters; onze vrienden, makkers en meesters; onze weldoeners, landgenooten enz. Al deze genegenheden zijn goed en wettig, en worden natuurlijke genegenheden genoemd.

De Christelijke of bovennatuurlijke genegenheden, komen eveneens uit het hart van Jesus Christus, maar meer uit zijne hoedanigheid als Verlosser en Godmensch. De genegenheid tot onze ouders en bloedverwanten, tot alles wat beminnelijk en goed is, werd ons door Christus zelf medegedeeld. Gij vordert die liefde van ons, en wil niets weten van gevoellooze, harde menschen.

Toch is de bovennatuurlijke genegenheid veel grootscher en schooner. Zoo groot als het verschil is, tusschen het Kind Jesus, en andere kinderen, zoo groot is ook dat verschil. De christelijke genegenheden zijn geheel goddelijk en komen rechtstreeks uit den hemel voort, want het zijn de genegenheden van Jesus den Godmensch, die tot de onze geworden zijn. Daarom zijn zij ook verdienstelijk en verkrijgen zij God zelf tot loon in de eeuwige heerlijkheid. De andere genegenheden, hoe goed en wettig dan, komen uit de natuur voort, en daar zij dus geene bovennatuurlijke deugdoefening van ons vorderen, zijn zij eerst dan verdienstelijk, wanneer de geest van het Christendom haar adelt.

Bemin dus recht innig, uwe ouders en vrienden, lieve kleine, God wil dit zoo en zij verdienen het ook, maar heilig en verhef deze natuurlijke genegenheid, door godsvrucht. Bid uwen Verlosser dat hij toch altijd de eerste plaats in uw hart inneme, en zoodanig uwe genegenheden regele en beziele, dat er nooit iets overdreven of schuldigs in sluipen moge.

Nooit kan men zijne ouders en vrienden te veel beminnen, want onze liefde zal nooit de liefde evenaren, hen door Jesus toegedragen, maar wij kunnen ze verkeerd beminnen, op eene hartstochtelijke wijze, die van God afvoert, en dan worden het ongeregelde genegenheden, dan wordt het eene wufte, nietsbeteekende vriendschap, den christen onwaardig. Dit heeft b. v. plaats, wanneer men een vriend slechts om zijne talenten, zijn uiterlijk of rijkdom bemint.

Onderzoek hierover eens uw hartje, mijn kind, en beloof Jesus om datgene wat gij beminnen moet altijd goed, en zooals het een Christen betaamt, te beminnen.

XII.

De deugd van godsvrucht of van godsdienstzin.

Godsdienst, lief kind, is niets dan de liefde tot God in praktijk gebracht. Onze heer Jesus is de

eenige bron waaruit de Christen zijne liefde tot God kan putten. Luister nu verder hoe Jesus in u en in mij, en in ieder geloovige de waarachtige grondslag van dien eeredienst is.

God dienen, wil zeggen, God de hem toekomende hulde en aanbidding bewijzen, en zijne plichten jegens hem vervullen.

Om zijn goddelijken Vader te dienen en te eeren, is Jesus op aarde gekomen. Door zijne eindelooze genade, deelt Jesus ons deze, in hem zoo volmaakte deugd van godsdienst mede, en wanneer wij aan zijne genade beantwoorden, worden wij Gods dienaren, dienen wij God naar eisch en bezitten wij de deugd van godsvrucht.

De christenkinderen met deze heilige deugd begaafd, zijn vol eerbied voor alles wat op den eeredienst van God betrekking heeft. Gods naam en de zoete namen van Jesus en Maria worden slechts met eerbied door zulke kinderen uitgesproken. In de kerk gedragen zij zich niet alsof zij thuis of op straat waren, blijven in eerbiedige houding, iedere verstrooing vermijdend, en zijn vooral onder de H. Mis een voorbeeld van aandacht en ingetogenheid.

Inderdaad, de Mis is de verhevenste handeling van den geheelen eeredienst. Want door middel der H. Eucharistie daalt de Zoon Gods op het altaar in de handen des priesters neder; en de

aldus tegenwoordige Jesus Christus offert daar in naam van alle schepselen eene offerande van aanbidding, van dankzegging en smeekgebed aan de goddelijke majesteit zijns hemelschen Vaders op. Is dus de Mis het middelpunt van den godsdienstigen eeredienst, dan is het ook natuurlijk dat de ijverige Christen het H. Misoffer met de grootste godsvrucht bijwoont. Daarom is godsvrucht ook eene hoofddeugd der priesters, door wier gewijde handen de H. Eucharistie wordt aangeraakt, en die de bedienaren van den goddelijken eeredienst op aarde zijn.

Vraag dus recht dringend aan Jesus, om u dien geest van godsvrucht mede te deelen; aan uwe ingetogenheid in de kerk, aan uwe aandachtige, innige wijze van bidden, zal men kunnen weten of gij waarlijk godvruchtig zijt.

Heb eerbied voor de heilige zaken. Eerbied voor de eerenamen der H. Kerk, voor de gewijde voorwerpen, voor het kruisbeeld en andere heilige beelden, heb ook eerbied voor uw eigen lichaam, dat ook een geheiligd iets is, omdat het door het Doopsel en andere h. h. Sacramenten, tot den levenden tempel, het levend ciborie van Jesus Christus en de rustplaats van den H. Geest, geworden is.

In zekeren zin zijn alle Christenen religieuzen, d. w. z. menschen wier beroep het is om in vereeniging met Jesus Christus God te aanbidden en

te vereeren, en zij die meer bepaaldelijk geestelijken en kloosterzusters genoemd worden, zijn de bevoorrechte zielen, die beter dan de anderen begrijpen wat het leven is, die begrijpen wat de eeuwigheid is, en de noodzakelijkheid inzien, om Jesus Christus op eene meer volmaakte wijze, liefde voor liefde, offer voor offer te schenken. Zoo Jesus u ooit tot den geestelijken staat roept, mijn kind, beschouw dit dan als eene groote eer en eene groote genade, en weet dat ge dan verplicht zijt die geestelijke roeping te volgen. Weet ook, dat wat uwe roeping ook zijn moge, gij altijd en immer eene innige vereering, eene volhardende aanbidding, een godvruchtigen ijver, een in- en uitwendigen eeredienst aan uwen God verschuldigd zijt.

XIII.

De Christelijke Boetvaardigheid.

Ja het is wel hard, goed kind, maar daarom niet minder waar, gij moet boetvaardigheid doen. In zijn h. Evangelie zegt Jesus tot allen zonder onderscheid : Indien gij geen boetvaardigheid doet, zult ge allen omkomen. Luister maar eens goed toe, hoe eene stem in uw binnenste hetzelfde beveelt : Indien gij geen boetvaardigheid doet, zult

ge omkomen. Gij zult mijn discipel niet meer zijn, gij zult den weg des heils verlaten, uwe ziel zal het kenteeken der uitverkorenen moeten missen ....

Gedurende zijn drie-en-dertigjarig leven hier op aarde was Jesus boetvaardig. Niet voor zichzelven deed hij boete, want hij was de onschuld zelve, maar om onze zonden, waarmede hij zich vol eindelooze ontferming beladen had. Hij de onschuldige, de rechtvaardige, hij is boetvaardig geweest, en gij zondaar, zoudt weigeren om boete te doen?

De geest van Jesus Christus is niet alleen een geest van liefde en godsvrucht, maar ook een geest van boetvaardigheid. En moeten de levenssappen die den wijnstok voeden, zich ook niet door de ranken verspreiden? Daarom moet de boetvaardigheid van onzen Zaligmaker, ook onze boetvaardigheid worden, en zoo wij hem waarachtig toebehooren, dan moeten wij ook met hem en evenals hij, boete doen, zonder onderscheid van leeftijd, rang, karakter of fortuin.

Christen en boeteling zijn, is een en hetzelfde.

Maar wat wil dat zeggen, boete doen? dat wil zeggen, uit liefde tot God en in vereeniging met Jesus, onze zonden en die der geheele wereld afboeten; dat wil zeggen, er naar trachten om aan Gods gerechtigheid te voldoen, om de, bij het

h. Doopsel verkregen onschuld terug te winnen. Daarom leggen ware christenen en christenkinderen zich toe op gebed, op het bijwonen der h. Mis, op de oefeningen van godsvrucht en het verdienen van aflaten. Dikwijls denken zij aan de andere ontberingen van Jesus, aan zijn bitter lijden, zijn doodsangst en kruisdood. In deze goddelijke school worden zij allengskens gevormd tot een streng en afgestorven leven; zij zijn niet kieskeurig meer in eten en drinken, in kleeding en huisraad. Zonder klagen verdragen zij de kleine teleurstellingen en vervelingen van het dagelijksche leven. Door deze vorming, trachten zij ook nut te trekken uit de groote en kleine rampspoeden van het leven, leeren zij werken, jagen niet zoo rusteloos naar vermaak en genot. Ja, zij zoeken zich zelven, zelfs geoorloofde vermaken te onthouden; het zijn boetelingen, d. w. z. Christenen of volgelingen van Jesus.

Op dit punt, lieve kleine, zal uw geweten wel niet geheel gerust zijn. Onderzoek dit eens nauwkeurig, en vraag uwen God vergiffenis voor uwe vroegere weekelijkheid; zeg aan uwen goeden Jesus, dat gij hem voortaan niet alleen zult laten boeten, maar evenals Simon van Cyrenen het kruis wilt helpen dragen, dat hij om u te verlossen, heeft willen torschen.

Beloof hem ook eene groote getrouwheid in het

naleven der kerkelijke geboden, door op onthoudingsdagen geen vleesch te eten, en op den daartoe bepaalden leeftijd te vasten. De H. Kerk heeft het geheele jaar met onthoudings- en vastedagen doorvlochten, om ons deze geest van boete bij te brengen. Als ernstige, wettige redenen u het vasten beletten, raadpleeg dan uw biechtvader en vraag hem hoe of gij op andere wijze boete kunt doen. Versterf u in zulke gevallen, door meer gebed en aalmoezen, want de met ware godsvrucht verrichte aalmoes, is een schoon boetewerk voor God. Ik heb twee broêrtjes gekend, vrome, lieve kinderen, die zich reeds van af hun vierde jaar op Vrijdag en gedurende de geheele Vasten van lekkernijen en suikergoed onthielden. Doe ook zoo, lieve kleine, gij zult er heusch niet van sterven, uwe gezondheid zal er niet onder lijden, en door deze kleine versterving zal uwe ziel nieuwe kracht en ijver voor het goede bekomen. Die verstorven leeft, bidt het best, en een gulzig of zinnelijk kind zal nooit een ernstig Christen worden.

XIV.

De ootmoed.

Ootmoed is al even noodzakelijk als boetvaardigheid, als liefde en geloof. Dat is ook natuurlijk,

want Jesus is ootmoedig, en gij moet dus ook op dat punt aan Jesus gelijkvormig worden. Wij zijn met Jesus vereenigd en moeten dus ook ootmoedig zijn, want hij heeft gezegd: Leert van mij dat ik ootmoedig en zachtmoedig van harte ben.

De ootmoed doet ons gaarne erkennen, dat wij uit ons zelven niets kunnen en niets zijn; dat wij van God, al wat goed in ons is, ontvangen; hetzij in ons verstand of in ons hart, in ons lichaam of in onze beurs! Dat wij zonder hem niets zijn en niets hebben en dat de hulde en achting, ons door de menschen bewezen, niet ons, maar God toekomen. Onze ellende, onze zonden, onze gebreken, onze onvolmaaktheid, ziedaar wat ons toebehoort — dat alleen komt niet van God voort, want God is de oneindige heiligheid en het onkruid alleen is van ons; zoodat wij niet alleen uit ons zelve niets zijn, maar zelfs minder dan niets, want, zegt de H. Johannes, wij zijn ellendige zondaars en die het tegendeel beweert, is een leugenaar.

En zeg mij nu eens oprecht, kindlief, wat verdient het niet? Wat anders dan vergetelheid? Het niet verdient noch lof, noch vleierij, noch achting, en wat verdient wel de zonde of het kwaad? Vernedering, straf en verachting. Welnu, ziedaar wat wij allen, in meer of mindere mate verdienen.

God alleen, Jesus alleen, verdient eer, glorie

en hoogachting, want het goede dat in ieder onzer is, behoort hem toe, komt hem toe, evenals het licht dat op aarde schijnt, van de zon komt. Niemand mag God de hem toekomende eer ontstelen. En wat ons, arme zondaars betreft, wij verdienen niet alleen vergetelheid als schepsels, maar buitendien beschaming, vernedering en straf als zondaars. De een natuurlijk meer dan de andere, maar allen toch in ruime mate.

Wanneer gij u zelven hoogacht en de achting van anderen zoekt, stelt gij u gelijk aan den ezel, die, rijk uitgedoscht en met kostbare reliquieën beladen, door zekere stad werd gevoerd. Daar de lieden op zijn doortocht eerbiedig nederknielden, verbeeldde zich het domme dier, dat men hem deze eer bewees, en begon van vreugde te balken. Wat zoudt gij dien ezel wel toegeroepen hebben? Welnu voeg dat ook u zelven toe, zoodra gij u tot hoogmoed geneigd voelt, zeg dan: »ik ben niets dan een arm ezeltje, dan een niet, en al het goede dat in mij is, is in mij, maar niet van mij. Mij komt dus geenerlei eer toe, en ik moet alle eer laten toekomen aan hem die alle eer alleen toekomt, aan Jesus, den Koning der heerlijkheid, die ondanks mijne onwaardigheid in mij woont. Wanneer gij dus in 't geestelijke of in 't tijdelijke iets goeds verricht, wanneer ge door uwe studiën of zelfs door uwe lichaamsvlug-

heid, roem en eer behaalt, denk dan dat gij slechts het ezeltje zijt dat dit goede en prijzenswaardige draagt, en zeg dan van ganscher harte tot God: Niet aan mij, Heer, niet aan mij maar aan U komt alle glorie toe. Non nobis, Domini, non nobis. Wanneer tegenspoed en vernedering u daarentegen te beurt vallen, herinner u dan, dat uwe zonden die ruimschoots verdiend hebben, heb den moed, om kalm te blijven, om niet te morren, en er u zelfs, zoo noodig aan den voet des kruises over te verheugen. Ja, lief kind, dat is moeilijk heel moeilijk zelfs, maar juist daarom zoo heilzaam voor uwe ziel!

Ook moogt ge niemand verachten, niemand bij u zelven vergelijken. Aan God alleen, komt het oordeel toe, uit de fout alleen, kan men niet over den schuldige oordeelen. God alleen weet, hoezeer hij misschien eerst daartegen gestreden heeft, hoe groot zijn zwakheid, hoe hevig en aanhoudend de bekoring ten val geweest is. Denk maar eens even aan den farizeër en den tollenaar van het Evangelie; de eerste, een algemeen geacht man, vergelijkt zich bij den tweeden, die een groot zondaar is; hij veracht dien zondaar, noemt zich ver boven hem verheven, terwijl de tollenaar bij de herinnering aan zijn zonden, zijn oogen niet durft opslaan, zich vernedert en vol berouw smeekt: Mijn God, ontferm u over mij, armen zondaar!

Christus nu, verklaart dat de tollenaar gerechtvaardigd den tempel verliet, maar de farizeër niet, want wie zich vernedert, zal verheven, en wie zich verheft, zal vernederd worden.

De hoogmoed vertoont zich echter op verschillende wijzen en in de kinderjaren vooral, vindt men haar dikwijls onder het bedriegelijke kleed der ijdelheid terug. IJdelheid is de zucht om te schitteren. Schitteren door het verstand, door het uiterlijk, door de kleeding; schitteren door fortuin, rang en aanzien; ijdelheid streeft naar lof, en bij de minste spotternij, of bijtende scherts ontsteekt de ijdelheid in drift en klaagt en jammert. IJdelheid vindt men vooral bij kinderen (ook wel bij heele groote kinderen!), zij sluipt zelfs in onze godsvrucht, en dan willen wij als heiligen, geprezen en bemind worden, en wel om onze eindeloos goede hoedanigheden. Waarlijk 't zijn wel schoone volmaaktheden, die zich dus ter algemeene bewondering voorop zetten! zij smelten als sneeuw in de zon!

Laat daarom aan God alleen, aan Jesus alleen, alle eer! Dat uw armzalig hart zich nooit in zijne tegenwoordigheid durve opblazen! Wees evenals Jesus ootmoedig van harte, overtuigd van uwe nietigheid voor God; veracht niemand, veroordeel niemand, en tracht ook hierin zooveel mogelijk Jesus uwen allerootmoedigsten Jesus na te volgen, hij

die gedurende zijn geheele leven niet zijn eer, maar de eer zijns Vaders gezocht heeft.

XV.

Zachtmoedigheid.

De zachtmoedigheid is eene kalme, lieflijke kracht, ons door Jesus geschonken en waardoor wij onze ziel rein en vlekkeloos bewaren, te midden van de stormen des levens. Evenals een waterstraal uit een heldere fontein opwellend, alles wat hij besproeit, verkwikt en verlevendigt, zoo vloeit ook uit Jesus Goddelijk Hart, de zachtmoedigheid verkwikkend op onze harten neder.

Zij is eene kracht, want iedere uiting van ongeduld en gemelijkheid, iedere uitbarsting van drift en toorn, is eene zwakheid, is een val. Maar het is eene lieflijke kracht, die niemand beleedigt dan den duivel alleen, en aan het uitgestrekte en toch zoo zachtblauwe azuur des hemels denken doet.

De zachtmoedigheid is een kenmerk van ware godsvrucht, en maakt ons gelijkvormig aan O. H. Jesus Christus. Als Paulus de eerste Christenen vermaant, herinnert hij hen aan de onvergelijkelijke zachtmoedigheid van den Zoon Gods en zegt o. a.: »Mijne broeders, ik smeek u in naam van de zoetaardigheid van Jesus Christus.'' En de

h. Schriftuur noemt O. H. het Lam Gods dat de wereld beheerscht. Het Lam nu, is het zachtste en onschadelijkste aller dieren.

En gij, lieve kleine Christen, wees een lammetje en geen bok. Een lam zacht en goed voor de anderen, maar vooral voor de onaangename twistzieke, ongeduldige menschen.

Wees even als Jesus, zachtmoedig van harte en zachtmoedig van gelaat, zachtmoedig in woorden en gebaren, in- en uitwendig, onder de uwen en in het openbaar, zachtmoedig in ziekte en gezondheid, jegens uzelven en jegens anderen, zachtmoedig en vreedzaan.

De ware zachtmoedigheid is standvastig en kent geen vrees, zooals de ware ootmoed sterk, edelmoedig en vol vertrouwen op God is. De valsche ootmoed maakt moedeloos, de valsche zachtheid week. Zachtheid is geen weekelijkheid, vergeet dat niet. Uit liefde tot God onaangename menschen en dingen te dulden, is zachtheid; zijn plicht verzaken uit vrees voor hindernissen, is weekheid. Een waarachtig, zachtmoedig Christen, heeft een stalen hand, met fluweel omkleed. Staal is de standvastigheid, fluweel de zachtmoedigheid.

Alle heiligen waren zachtmoedig en ootmoedig van hart. De zachtmoedigste van allen was wel de H. Fransiscus van Sales, zoo zachtmoedig, dat de H. Vincentius van Paulo, zijn vriend, uitriep:

O mijn God, hoe goed moet gij wel zijn, als de bisschop van Génève reeds zoo goed is? Ondanks zijn driftig karakter legde Frans van Sales zich van kindsbeen op de zachtmoedigheid toe. En op twaalfjarigen leeftijd zeide hij eens schertsend tot zijne moeder: Wij met ons drieën zouden eene voortreffelijke salade kunnen maken. Mijn broeder Louis (die zeer geestig en vlug was), zou het zout zijn, Jean François (de tweede broeder, die een zeer lastig humeur had) de azijn, en dikke Frans, (dat was hij zelf), de olie.

De olie is iets voortreffelijks. Zij brandt, voedt, geneest, versterkt. Zoo is het ook, wanneer de zachtmoedigheid van Jesus zich in ons uitstort. Zij brengt ons arm, onrustig hart tot rust, troost en verzacht ons leed.

Lieve kleine, ik bid er u om, leg u toch zonder tusschenpoozen op de zachtmoedigheid toe. Vermijd zorgvuldig iedere gelegenheid tot toorn en verbittering. Waak, opdat uw karakter gelijkmoedig, lieftallig, vriendelijk en vreedzaam worde. Zeg nooit harde woorden, bemin den vrede, en vlucht de twistzoekers, geef gaarne toe, wanneer het niet in strijd is met uw geweten. Wees ook niet toornig jegens uzelven, want dat zou uw hart slechts verbitteren. Evenals goede olie altijd boven drijft, laat eveneens de zachtmoedigheid in al uwe handelingen boven drijven.

Wees zachtmoedig, en Jesus en Maria, en alle menschen zullen u liefhebben, en uw loon zal groot zijn in den hemel.

XVII.

De Christelijke armoede.

Christelijke armoede wil niet zeggen: gebrek aan geld, want arm zijn, is geen deugd. Armoede is een pijnlijke staat en waarin men bovendien evengoed de hel verdienen kan als in rijkdom. Neen, de christelijke armoede is eene deugd, die van Jesus hart in het onze overgaat, om ons van de goederen dezer wereld te onthechten en de eeuwige goederen te laten beminnen. Het is de gehechtheid aan het rijk Gods en de onthechting van het wereldsche.

De armoede vindt haren oorsprong in het hart, zoo goed als de ootmoed, de zachtmoedigheid en de boetvaardigheid. Zij onttrekt de ziel van alles wat haar op den weg des heils zou kunnen tegenhouden. Zit een vogeltje op een lijmstok vast, dan helpt zijn tegenspartelen niets, het zit vast en kan niet wegvliegen, of wel men moest de pootjes weêr los maken. Zoo gaat het ook met ons; zucht naar winst, liefde tot het geld, gierigheid en schraapzucht, ziedaar de gevaarlijke lijm,

waardoor onze ziel, verre van God wordt vastgehouden. Maar Jesus onze Zaligmaker ontfermt zich harer, en doet haar daar het licht der genade, de ijdelheid van de goederen dezer wereld inzien, ontdoet haar van alle gevaarlijke aardsche gehechtheden en geeft haar de ware vrijheid van de kinderen Gods weder. Hoe dwaas is het toch ook, om zich aan de schatten dezer aarde te hechten! Misschien moet ge reeds in den volgenden nacht, alles verlaten. Onze onsterfelijke ziel kan haar geluk niet dan in de onsterfelijke goederen vinden, en deze waarachtige goederen zijn allen in Jesus Christus, den Vorst der eeuwige heerlijkheid, de vreugde van het Paradijs vereenigd.

Wie Jesus heeft, bezit alles; hier beneden bezit hij reeds de hoogst mogelijke mate van geluk en hier namaals het eeuwige oneindige geluk. Wee hem, aan wien God niet genoeg is! Jesus nu, bezitten wij reeds in deze wereld, hij deelt zich aan ons mede door zijne genade en door de H. Communie, en later zullen wij hem op veel volmaakter wijze in den hemel bezitten, wij zullen hem van aanschijn tot aanschijn aanschouwen, wij zullen zijne gelukzaligheid deelen, en door hem, met hem, in hem, zullen wij God bezitten. Leer u dus nu reeds onthechten van alles wat uwe liefde onwaardig is. Zijt gij rijk, leer dan arm van harte te zijn, want zonder den geest van ont-

hechting kunt gij geen Christen zijn, het rijk der hemelen behoort slechts den armen van geest en van hart, d. w. z. aan hen, die zich niet aan deze wereld hechten.

De rijken moeten vooral goed over hun hart waken, want de dorst naar weelde en vermaak, naar de wufte ijdelheden dezer wereld wordt voor de rijken maar al te licht bevredigd. Daarom noemt het Evangelie het ook zoo moeielijk voor de rijken om in den hemel te komen, wel niet onmogelijk maar toch moeielijk.

De armen moeten echter ook hun best doen om niet naar rijkdom en genot te verlangen. Wanneer de geest van armoede ontbreekt, kunnen zoowel rijken als armen verloren gaan, de armen zoowel door het ongeregeld verlangen naar schatten, als rijken door de schatten zelve.

Leef daarom op aarde, niet voor den tijd maar voor de eeuwigheid en hecht uw hart niet aan datgene, wat gij eens zult moeten verlaten. Geef gaarne van het uwe. Deel zonder aarzelen met uwe broertjes, zusjes en kameraadjes. De arme zij uw kassier, uw schatmeester. Wat ge in zijne hand legt, is op hooge, op eeuwige intresten geplaatst.

Wees ook eenvoudig in uwe kleeding, in alles wat u omgeeft, eenvoudig in uwe manieren. Oefen zooveel mogelijk de werkelijke armoede uit, en vermijd zorgvuldig alle overtollige uitgaven, maar

vooral die uitgaven der ijdelheid. Koop toch niet altijd snuisterijen om u op te schikken of snoepgoed zooals zoovel rijke kinderen doen. Hoe zwaar zullen eenmaal die honderde guldens aan nietigheden verkwist, op den laatsten dag des oordeels wegen, in de schaal van Gods gerechtigheid.

Als Jesus in zijne armen, slechts de helft ontving, van alles wat aldus verkwist wordt, er zouden geen armen meer zijn!

Welaan, lieve kleine Christen, doe nu eens uw best, om uw goeden Meester, die de arme bij uitnemendheid is, na te volgen. Hij bezat alles en was los van alles. Volg zijne armoede na, en maak u den geest van onthechting en heilige armoede zoo eigen, als maar eenigszins mogelijk is.

XVII.

De Kuischheid.

Zoo heet de schoone deugd, waardoor wij het meest op de h. Maagd en de engelen gelijken. De kuische, reine Christenen, vermijden en verachten alles wat oneerbaar is, alles wat de zuiverheid van hart of verbeelding zou kunnen kwetsen. Onschuldig noemt men de Christenen die nooit eene zonde tegen de zuiverheid hebben begaan.

Lief kind, ach, kon ik u toch recht ernstig op

het hart drukken, om slechte kameraden te vluchten, als de pest; het zijn meestal de slechte kameraden, die een goed onschuldig kind bederven en de boosheid in hart en geest doen ontstaan, en dat is een afschuwelijk kwaad. Eens de onschuld verloren, voor altijd de onschuld verloren, en de strengste reinheid is in 't vervolg niet meer in staat haar terug te geven. Tot deze ellendige zielenbedervers, richt het Evangelie dan ook de vreeselijke bedreiging: Voorwaar, voorwaar, ik zeg het u, indien iemand een dezer kleinen, die in mij gelooven, ergert, zoo ware het hem beter, dat men hem een molensteen om den hals deed en in de diepste diepte der zee wierp!

Veroorloof nooit of nimmer onder welk voorwendsel dan ook, dat een kameraad of wie dan ook, in uwe tegenwoordigheid spreke over zaken, die u doen blozen. Sta nog veel minder toe dat men zich iets, wat met de zedigheid strijdt, tegenover u veroorlove. Zoo een deugniet dit ooit mocht wagen, toon hem uwe verontwaardiging en hem aanstonds verlatend, ga uwe ouders of meesters waarschuwen. Vergeet dien wenk nooit, arme kleine, uwe onschuld, uwe eer hangt er van af. Dat is geen klikken, dat is brand! roepen. Hoe harder en hoe eerder men schreeuwt, hoe beter.

Lach ook nooit over ongepaste aardigheden of gemeene schertswoorden. Dat is geen onschuldige

vreugdelach; dat is de grijnslach van den duivel, dat is een zondige lach, waarmede de duivelen juichend instemmen.

Wanneer ge alleen zijt, wees dan zeer zedig en ingetogen in uwe blikken, in uwe gedachten en handelingen. Heb eerbied voor dat jeugdige lichaam, dat de duivel zoo gaarne zou willen onteeren, omdat het door Jesus bewoond en geheiligd wordt. Uw lichaam behoort u niet toe, gij zijt er geen meester over, het behoort aan Jesus Christus, en Jesus Christus wil dat gij het kuisch en rein beware, het als 't ware met het gewaad der eerbaarheid omhulle. Denk hier wel aan, vooral te bed en bij het aankleeden. Overal bij dag en bij nacht ziet u God, en zijn alziende blik doorvorscht ten allen tijde uwe handelingen, gedachten en begeerten. O, mijn God, hoe zou ik kunnen zondigen, in uwe heilige, ontzagwekkende tegenwoordigheid. Verwijl ook nooit v r ij w i l l i g bij onreine voorstellingen uwer verbeelding en wanneer de onreine duivel u bekoort, werp die bekoringen dan krachtig van u af en vereenig u zoo nauw mogelijk met uw almachtigen Verlosser, de heilige Maagd om hare bescherming aanroepend. Veracht ook al de verkeerde, kleine indrukken eener onbestemde verbeelding; zoolang gij er niet vrijwillig in toestemt is er geen zonde; als men ze maar wegjaagt even als de vliegen. Vermijd ook iedere gevaarlijke

nieuwsgierigheid; hoeveel kinderen gaan daardoor verloren!

Niet waar, lieve kleine, gij zult altijd een schoone, blanke lelie blijven, niet waar? Gij wilt en zult altijd een tempel van Jesus Christus, een Ciborium zonder vlek zijn, waarin hij met liefde rusten zal. En als een kind der h. Maagd, zullen uwe ouders het woord Onschuld steeds op uw blanke voorhoofd kunnen lezen.

Een rein Christen is een engel in menschengedaante. Er bestaat niets schooners, niets bekoorlijkers. Om in vrede en reine vreugd te leven moet men rein zijn. De ondeugd maakt somber, kwijnend, lijdend. De adem van Satan bezoedelt; de reinheid daarentegen, veredelt, maakt schoon en beminnelijk.

Om uwe reinheid te bewaren, moet gij veel bidden, goed en dikwijls biechten, en zoo gij uwe eerste H. Communie gedaan hebt, dikwijls en vurig communiceeren. De veelvuldige communie is een krachtig voorbehoedmiddel, en onfeilbaar tot het verbeteren van slechte gewoonten.

De Eucharistie verdrijft de onzuiverheid, zooals het licht de duisternissen verdrijft. Ach, dierbaar kind, wees toch altijd kuisch en rein! Dat de H. Maagd uwe onschuld steeds bescherme en verdedige tegen de verleidingen van Satan en de wereld.

XVIII.

De gehoorzaamheid.

De gehoorzaamheid is vooral de deugd der kinderen. Ge zijt toch wel gehoorzaam, lieve kleine? Volkomen gehoorzaam? Dit laatste durf ik nauwelijks aan uwe ouders en meesters vragen, wie weet wat zij mij wel zouden antwoorden!

Als een schoone ruiker is de gehoorzaamheid, uit de liefelijke bloemen van ootmoed, zachtmoedigheid, geloof, godsvrucht en liefde, samengesteld. Met bereidwilligheid, met vreugde, helpt zij ons den wil, ja zelfs de wenken onzer overheden volvoeren.

Onze eerste overheid is God. De gehoorzaamheid laat ons dus in de eerste plaats Gods geboden beminnen en opvolgen. Dit is de allerhoogste overheid, want niemand ter wereld heeft het recht, iets dat door God verboden wordt, te bevelen; of ons te verbieden wat door God bevolen wordt. In zulke gevallen moeten wij met den H. Petrus, den prins der apostelen zeggen: wij kunnen niet toegeven, non possumus, oordeel zelf of het niet beter is aan God dan aan de menschen te gehoorzamen. Onrechtvaardige wetten, zijn geen wetten.

Na God komt in de tweede plaats de H. Kerk. Daar de H. Geest ook de Geest der Kerk is, moet

men altijd en in alle dingen aan de Kerk gehoor zamen. Wij weten met ontwijfelbare zekerheid dat noch de Kerk, noch de Paus, haar zichtbaar opperhoofd, ons in dwaling kunnen brengen of ons ten kwade kunnen voeren. De gehoorzaamheid aan Paus en Kerk lost zich in de aan onzen Heer Jesus verschuldigde gehoorzaamheid op, want in den persoon van den H. Petrus heeft hij aan den Paus gezegd: Alles wat gij op aarde zult binden, zal in den hemel gebonden zijn, en alles wat gij op aarde zult ontbinden, zal in den hemel ontbonden zijn. En op eenen anderen tijd heeft hij tot Petrus en de apostelen, en daardoor ook tot den Paus en de bisschoppen gezegd: Ik ben met u alle dagen tot aan het einde der wereld.

Aan de wereldlijke vorsten moeten wij ook gehoorzamen, zoolang zij niets bevelen wat in strijd is met de wetten Gods en der H. Kerk. Maar dat zijn nog zaken buiten uw bereik, lief kind, en komt alleen voor, wanneer het hoofd van een Staat, tegen Paus en H. Kerk in, zijne onderdanen zou willen dwingen om tegen hun geweten te handelen. In zulk een geval moeten alle Katholieken zonder onderscheid grooten en kleinen hun plicht doen, en liever het schavot beklimmen dan aan God ongehoorzaam te zijn. Onder de martelaren der H. Kerk vindt men duizende kinderen van allen rang en stand.

De H. Agnes was dertien jaar, toen zij ter dood gemarteld werd, de H. Agassitus vijftien, toen men hem met het hoofd naar beneden, boven een langzaam vuur roosterde. Onder de japansche martelaren, door Pius IX heilig verklaard, was ook de lieve kleine H. Lodewijk, op elfjarigen leeftijd gekruisigd.

Intusschen is voor u, op dit oogenblik hoofdzaak, eene vriendelijke gewillige gehoorzaamheid aan ouders en meesters. Volgens het woord van Jesus, bekleeden zij Gods plaats bij u, en het woord van Jesus: Wie u hoort, hoort mij, wie u veracht, veracht mij, kunt gij ook wat u betreft, op hen toepassen. Inderdaad, in uwe ouders of meesters, gehoorzaamt gij ook aan onzen Heer en wanneer gij u vrijwillig tegen hen verzet, verzet gij u tegen hem! Daar het aldus eene g e w e t e n s z a a k is, gehoorzaamt een Christenkind even goed aan zijne overheden in hunne afwezigheid als in hunne tegenwoordigheid, omdat de allerhoogste overheid God, alomtegenwoordig is.

Geheel zijn leven was Jesus gehoorzaam aan zijn hemelschen Vader, en gedurende dertig jaar aan Jozef en Maria. Volg zijn voorbeeld na, mijn kind, en wees gehoorzaam. Onderwerp u vol liefde en vreugde aan hetgeen men u beveelt, en laat onze hedendaagsche geest van oproer en verzet nooit in uw hartje sluipen. In onze dagen

weten zelfs de kleine meisjes niet meer van gehoorzamen; de kinderen willen het beter weten dan hunne ouders, de scholieren dan hunne meesters, de leeken willen de wet voorschrijven aan den Paus en de bisschoppen: 't is de verkeerde wereld.

De gewilligsten gehoorzamen slechts ten deele en zelden onderwerpen zij hun oordeel. En toch wil God de gedweeheid van het hart. Men moet met hart en ziel ootmoedig, maar niet minder, met hart en ziel gehoorzaam zijn. Beloof dus aan God, lieve kleine, om voortaan aan uwe overheden te gehoorzamen, als aan zijne plaatsbekleeders. Pruil of pruttel niet, wanneer men u iets tegen uwen zin gebiedt, maar verheug u veeleer, over deze gelegenheid tot zelfbeheersching. Gehoorzaamheid is in Gods oog het welgevalligste offer.

XIX.

Het geduld.

Gebogen onder den last van een zeer zwaar kruis, verscheen het Goddelijk kind Jesus, eens aan een zeer heilig meisje, Joanna genaamd. Hij scheen met zweet overdekt en te uitgeput om verder te gaan. Mijne kleine welbeminde, vroeg Hij nu aan Joanna, wilt gij mij helpen om dit kruis te dragen?

En Joanna antwoordde weenend, dat zij dit gaarne wilde doen.

»Wilt ge het uw geheele leven dragen? vroeg Jesus weder, denk er aan, het kruis is zeer zwaar," maar het vrome kind bleef aanhouden, en nu legde Jesus het op hare tengere schouders. Maar door de onbeschrijfelijke zwaarte van het kruis teruggeschrikt riep zij uit, dat zij nooit onder zulk een last zou kunnen blijven loopen. Mijne dochter, mijne bruid, moedigde de zoon Gods haar nu aan, al vallend en opstaand zooals ik het deed, zult gij mij met uw kruis kunnen volgen.

Joanna nu was eerst zes jaar oud.

Het kruis dat Jesus haar aanbood, wordt ook aan ieder onzer aangeboden. 't Moge meer of minder zwaar, meer of minder pijnlijk zijn, maar voor allen toch zwaar en smartelijk. Dat kruis is het leven met zijne tranen, teleurstellingen en pijnen; met zijn rouwfloers en grafzerken, met lijden en ziekten naar ziel en lichaam; het leven verbitterd door de zelfzucht en de boosheid der menschen, door de bekoringen van den Satan, en eindelijk door den dood; in één woord het leven, zooals de erfzonde het maakte. Gewen u daarom reeds van jongs af aan, om op heilige wijze te lijden, en met den lijdenden Jesus en uit liefde tot Jesus te lijden.

Dat noemt men geduldig zijn. Is men schuldig,

dan boet het geduld af; is men onschuldig, dan worden wij door het geduld in lijden, op wonderbare wijze geheiligd.

Het geduld is wel de moeielijkste aller christelijke deugden, daar wij volgens den apostel Jakobus, door het geduld, volmaakt worden. Op ieder uur van den dag komt het geduld ons te pas. Geduld met zich zelven, geduld met de anderen, geduld met zijne overheden, met zijne onderhoorigen en gelijken. In groote en kleine zaken, altijd hebben wij geduld noodig. Geduld als eene vlieg ons plaagt en als onze dierbaarste verwachtingen worden teleurgesteld. Geduld bij eene speldeprik, zoowel als onder eene pijnlijke operatie. Geduld met eene pen die niet schrijven wil, geduld ook onder zware geldverliezen. Geduld om eene kleine spotternij te verdragen, geduld onder een snijdende laster. Geduld als we zelve lijden, geduld ook als wij onze dierbaren zien lijden. In één woord geduld in iedere omstandigheid van ons leven.

Nog wil ik hier bijvoegen, lieve kleine, dat juist in de kleine dagelijksche zaken geduld het verdienstelijke is, want één flinke vuistslag wordt liever verdragen dan honderd kleine speldenprikken. Vooral dan is de beoefening van het geduld verdienstelijk, wanneer onze eigenliefde nooit gestreeld wordt, wanneer men ons kwetst in de

edelste gewaarwordingen voor geest en hart, wanneer men onze godsvrucht noodeloos belemmert, wanneer verachting en miskenning ons lijden vermeerderen. Ook wanneer men van zijn goed recht bewust, toch in het ongelijk gesteld wordt. O, dan wordt het geduld eene moeielijke deugd en is zij slechts mogelijk door de almachtige hulp van onzen Jesus. Daarom, zwijg en bedwing u bij de eerste opwelling van ongeduld, werp u in den geest aan de voeten van Jesus en roep hem toe: Heer laat mij den vrede! Heer kom mij te hulp, geef mij uwen vrede, uwen goddelijken vrede! Zonder uwe hulp zou ik iets onchristelijks zeggen of doen, maar met u, o mijn God, kan ik alles verdragen. Nooit toch zal mijn kruis zoo zwaar zijn als het uwe! Gij hebt verduurd en geleden tot den doodstrijd, tot den dood, en van uw bloedig kruis roept gij mij toe: Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat gij doen zoudt zooals ik gedaan heb.

Zwijgen is het beste middel, om geduldig te blijven, dit deed ook de H. Franciscus van Sales. Deze groote dienaar Gods, kon met het opgeruimdste, kalmste gelaat, uren aaneen der grofste beleedigingen aanhooren. En heeft Jesus zelf ons in zijn lijden en kruisdood, dit zwijgen niet geleerd? Jesus autem tacebat, »Jesus zweeg" staat er geschreven en zijn eerste woord op het kruis, was dit allerzachtmoedigste gebed: Vader

vergeef het hun, want zij weten niet, wat zij doen.

Denk toch in alle kruis en lijden, lief kind, dat het u door Jesus wordt aangeboden, en tracht uwen Jesus ook daarin te vinden. Uit hun aard zijn die kruisen bitter en onverdragelijk, maar in Christus worden zij dikwijls zoet en troostvol, en wanneer men Christus bemint, lijdt men ook gaarne met hem.

Ik stond eens aan het sterfbed van een kind, dat in hevige pijnen daarneder lag. Het arme knaapje was in doodstrijd en sprak met moeite. »'t Gaat slecht niet waar?" vroeg ik. »Integendeel," antwoordde hij met een beteekenisvollen glimlach, »het gaat zeer goed."

Een ander achtjarig knaapje, dat aan eene longontsteking leed, riep dikwijls uit: »ach, ik ben zoo benauwd, zoo benauwd!" maar voegde er aanstonds bij: »des te beter ô mijn God, want ik lijd voor U!"

Nog een andere zieke, sprak na ontvangst der l.l. h.h. Sacramenten: »ik lijd nameloos, maar nu zijn wij met ons beiden om te lijden."

Wij zijn met ons beiden, ziedaar de groote kracht van het Christelijke geduld. Wat ik niet alleen kan verrichten, dat kan ik met Jesus, mijn Zaligmaker, die in mij is en mij de volheid en kracht zijner genade mededeelt.

Met hem kan ik alles, tot sterven toe.

Het met vrome onderwerping gedragen lijden, is de ladder, waarmede gij ten hemel zult stijgen. Dierbaar kind, leer dus het lijden beminnen uit liefde, tot den gekruisten Jesus. Dezelfde kleine Joanna, die ik straks aanhaalde, ontving eens het bezoek van eene geheele rij engelen, die haar het kruis van Jesus Christus aanboden.

Uw Welbeminde, zoo sprak een hunner, zendt u zijn kruis, opdat gij het als een kostbaar kleinood, levenslang dragen zoudt. Met dit kruis zult gij onfeilbaar ten hemel kunnen stijgen en daarin in alle eeuwigheid, uw Welbeminde kunnen aanschouwen. Joanna nam het kruis vol vervoering aan, zeggende: Ik zal het tot aan den dood dragen. Doe ook zoo, lieve kleine, doe ook zoo en gij zult leven. Zalig zijn de vreedzamen, want zij zullen vertroost worden! Zalig zijn zij, die vervolging lijden om de rechtvaardigheid, want zij zullen het rijk der hemelen bezitten. Voorwaar, ik zeg u: Springt op van vreugde en verheugt u te midden van uw lijden, want uw loon zal groot zijn in den hemel.

XX.

De Zelfverloochening.

Om Christen te zijn, moet men zich zelven verloochenen, d. w. z. in zich zelven, alles wat ver-

keerd en in strijd met Jesus Christus is, verachten en bestrijden. Door de erfzonde zijn wij altijd ten kwade geneigd, d. i. wat men de oude mensch noemt, in tegenstelling met den nieuwen mensch, met den door het doopsel herboren en hernieuwden Christen. In ieder onzer nu, leeft deze kwade neiging ten booze, en deze heilige neiging ten goede. De ware Christenen bestrijden naar vermogen deze kwade neigingen en laten den ouden mensch niet de bovenhand nemen. Zij doen zooveel mogelijk wat Jesus Christus wil, en niet wat de bedorven natuur verlangt. De slechte Christenen daarentegen, volgen de neigingen van den ouden mensch en bieden weêrstand aan de genade.

De oude mensch nu, leeft evengoed in kleine kinderen als in volwassenen. De kinderen hebben ook hunne booze neigingen, die uit de erfzonde voortvloeien, evenals modderachtige riviertjes uit een modderpoel afstroomen. Zij hebben ook heilige en goddelijke neigingen, die hun door Jesus Christus in het h. Doopsel geschonken zijn.

Deze neigingen zijn de Christelijke deugden waarover ik u reeds gesproken heb.

Goed en kwaad staan in uw gemoed tegenover elkander, evenals twee vijandelijke legers op een slachtveld, en strijden vol woede en verbittering. Na den strijd, behoort het slachtveld aan den

overwinnaar. Hier op aarde blijft die strijd aanhouden, en eerst in het stervensuur wordt de overwinning beslist. Overwint de nieuwe mensch, d. w. z. de Christen, dan zult gij voor eeuwig den hemel ingaan, wordt de Christen in u overwonnen, arme kleine, dan is het met u gedaan. Dan wordt gij eeuwig gestraft in het helsche vuur. Het is dus zaak, u zelven te verloochenen, de neigingen uwer booze natuur te verachten, en het kwade onkruid, bij zijne ontkieming met wortel en tak uit te roeien, opdat dit onkruid het leven der genade, in u niet verstikke. De wortel der erfzonde brengt in ieder onzer drie hoofdneigingen ten booze, voort. Dit noemt men de drie begeerlijkheden. De eerste begeerlijkheid, welke wij met geweld moeten bestrijden, is die des vleesches d. w. z. de neiging, waardoor wij allen, in meerdere of mindere mate ten koste onzer ziel, tot het voldoen onzer zinnelijkheid getrokken worden. De tweede begeerlijkheid, is die der oogen, waardoor wij ons aan de zichtbare en vergankelijke goederen dezer aarde hechten, en dit ten koste der onzichtbare, geestelijke, eeuwige goederen. De derde eindelijk, is de begeerlijkheid des geestes, d. w. z. die geheel duivelsche neiging, waardoor wij vergeten dat God alles en dat wij niets zijn; dat hij onze opperheer is en wij hem moeten dienen; dat hem alleen, in den hemel en op aarde,

alle eer en glorie, aanbidding en liefde toekomen. Uit deze drie afschuwelijke begeerlijkheden nu, is de oude mensch samengesteld.

Lieve kleine Christen, wil toch uw gansche leven deze booze neigingen bestrijden, laat zulk onkruid nooit in uw hartje opkomen. Verloochen u zelven met moed en volharding ter liefde van eigen ziel en zaligheid, want Christus heeft gezegd, dat zij alleen zijne discipelen zijn, die zich aldus uit liefde tot hem verloochenen." Indien iemand mijn leerling zijn wil, dat hij zich zelven verloochene. Verdoemd worden, of u zelven verloochenen, de keuze staat u vrij.

Ja, de zelfverloochening is hard en moeilijk, maar de hemel wordt er door verdiend, en hij die ons dit juk oplegt, geeft ons buitendien genade om het ten einde toe en met vrucht te dragen.

Begin dus reeds van nu af aan in groot en klein u te verloochenen. Sta b. v. 's morgens zonder aarzelen of traagheid op het bepaalde uur op, kleed u zedig en eenvoudig; wees altijd zachtzinnig, goed en lieftallig met anderen, zelfs dan wanneer ge u knorrig gestemd voelt, eet van alles en ontzeg u nu en dan veroorloofde snoeperijen, vervul nauwgezet de plichten van iederen dag, enz. Nog eens, ik herhaal het: wees op uwe hoede, waak en bid, en onderzoek u dikwijls over uwe booze neigingen. Doorvorsch geest, hart en karakter, let op

uw omgang met anderen, op uwe smaken en neigingen. Vraag aan uwe meesters en ouders, aan hen die u liefhebben, maar vooral aan uw biechtvader om u bij dit onderzoek naar de zwakke zijden van uw karakter, behulpzaam te zijn. Denk er toch aan, dat uw zaligheid er van afhangt, dat wanneer ge u niet met wilskracht verloochent, gij nooit een waarachtig Christen zult zijn, nooit de belooning, die u in den hemel is weggelegd, zult ontvangen.

XXI.

Verzaak de wereld.

Goed en kwaad strijden niet alleen in ons binnenste, ook buiten ons in onze zichtbare omgeving strijden zij om den voorrang. Het goede nu, moet gij zoeken en beminnen, het kwade vluchten en verfoeien. Nu wil ik u uitleggen wat het woord w e r e l d in de christelijke taal beteekent.

De w e r e l d is al datgene wat om en buiten ons, vreemd is aan het rijk van Jesus Christus en zijn H. Evangelie; alles wat ten kwade voert, en een kwaden invloed op ons uitoefent. Wee der wereld, sprak Christus, wee der wereld, om hare ergernissen.

Het heilige leger van Jesus Christus, d. w. z.

de H. Kerk, bestrijdt de wereld met alle, haar ten dienste staande wapenen en wordt even krachtdadig door het duivelsche rijk, d. w. z. de wereld bestreden.

Ook jonge kinderen zijn zelfs niet vrij van de booze aanvallen van Satan, den vorst dezer wereld. Zijn voornaamste lokmiddel is de zonde, is de zucht tot vermaak. Hij tracht die arme kleinen diets te maken, dat men slechts leeft om zich te vermaken, dat het geluk bestaat in bals, tooneelspelen, feesten, lediggang en beuzelarijen. Door allerlei listen tracht hij hen van God, van de huiselijke genoegens, van de zoetheden der godsvrucht af te trekken. Hij beweert, dat de plicht onverdragelijk, dat de godsvrucht vervelend is, en dat men in vermaak en verstrooiing alleen het geluk vinden kan.

Dat is dan die dwaze, schuldige wereld, waardoor zooveel arme kinderen aan den invloed der H. Kerk en de liefde van Jesus Christus onttrokken worden en ten verderve snellen. W e r e l d l i n g e n zijn die menschen, welke zich aldus door den duivel laten misleiden. Die arme verdwaalden willen niet begrijpen dat zij op een dwaalweg zijn, en langs een met bloemen bezaaid pad, rechtstreeks ter helle wandelen.

Neem u dus in acht voor de wereld, lieve kleine, voor de denkbeelden, verleidingen en voor-

beelden der wereld. Alles is bedrog. Wat men u als verguld suikergoed aanbiedt, is dadelijk vergift. Wantrouw ook de wereldsche vermaken en trek uw hartje van al dat gebeuzel en klatergoud af. De wereldsche vermaken zijn als de schuim van den champagnewijn: duur, bedwelmend, gedruisch makend, lekker om te drinken, maar slecht voor de maag, en op slot van rekening is het toch niets dan schuim, dan gegiste wijn. Neen, dat is niet het geluk. Daar zult gij het nooit vinden. Diep en kalm, lieflijk en hemelsch is het ware geluk, en de wereld is altijd gejaagd, wild, zinnelijk, tuk op ijdelheden. — Godsvrucht, liefde tot al wat edel en goed is, ziedaar het geluk.

Daarom zijn de wereldsche genoegens niet altijd verboden; ik beweer alleen dat men ze moet wantrouwen, en zonder zijn hart er aan te hechten er een karig gebruik van moet maken. Evenals men aan een groot feestmaal wel een enkel glas champagne mag drinken, evenzoo is het geoorloofd nu en dan, maar natuurlijk altijd met toestemming der ouders, eens een kijkje of proefje te nemen van de vermaken dezer wereld, ofschoon 't altijd eenigszins gevaarlijk is.

Lieve kleine, laat u niet verschalken door de schoone tafereelen, die men van deze wereldsche vermaken ophangt. Ach, er zijn zooveel doornen onder de rozen, men is zoo gauw verzadigd van

die vermoeiende holle feesten, welke geest en lichaam uitputten en het geweten afstompen. Laat men de duivel begaan, dan overheerschen deze zinnelijke genoegens ons maar al te ras, en in plaats van Christenen, worden wij wereldlingen. Dan leeft Jesus niet meer in ons. Met een dwazen lach om de lippen laten wij ons door den duivel der zinnelijkheid bekoren, door den vader der leugen omarmen, en zijn wij eens in deze omhelzing verslonden, dan is de weg naar de hel kort.

Bemin van ganscher harte uwen Jesus in het allerh. Sacr. des altaars, leg u toe op het gebed, beoefen de troostvolle werken der Christelijke barmhartigheid, werk gaarne, en lees gaarne ernstige boeken. Doet ge dit, dan beloof ik u in naam van God, dat het u weinig moeite zal kosten, om de wereld naar hare verdiensten te beoordeelen en te verachten.

XXII.

Vrede en vreugde in God.

Pater Teofaan Venard in 1861 te Tong King in China onthoofd als martelaar voor het geloof, vermaande zijn jongeren broeder steeds om toch vooral zijne ziel in de vreugde en in den vrede Gods te bewaren. Denk toch niet, zoo schreef

hij hem meer dan eens, dat men om vroom te zijn, met gefronste wenkbrauwen en een lang gezicht moet loopen. Integendeel, een ieders godsvrucht maar vooral die van een scholier moet vriendelijk, vroolijk, vertrouwelijk zijn. De H. Paulus heeft immers gezegd: Verheugt u altijd in den Heer ik zeg u, verheugt u! en, ach, lieve broeder, bemin toch niet de wereld en hare schijnvreugde! De wereld is slechts in schijn gelukkig. In werkelijkheid is zij slechts bederf, wroeging en verleiding. Neen, bemin uwen God, den goeden God, gij zult u er niet over beklagen. Zelfs op deze wereld belooft hij ook vreugden, maar dat zijn ware, onbeschrijfelijke, zoete vreugden. Wees dus vroolijk, heel vroolijk; het leven van den Christen is een voortdurende feestdag, een voorspel der eeuwige feestvreugde. De H. Geest is de eeuwige vreugde, de eeuwige vrede, en wordt ons door Jesus Christus gebracht. De ziel van een vroom kind moet kalm en rustig zijn als 't blauwe uitspansel des hemels; helder en lieflijk als een schoone lentedag, schitterend van geloof, van liefde, stralend door het licht van Jesus Christus. Deze zonnige vreugde is ook eene ernstige vreugde en vereenigt zich zeer goed met de smarten van het leven, zoodat men haar onder alle omstandigheden van het leven kan en moet bewaren. Dat deze vreugde boven uwe kleine

droefheden en teleurstellingen uitschijne, evenals de zon boven de wolken en onweêrsorkanen blijft schitteren in stille pracht. Dat de vrede Gods, die alle onrust beheerscht, uw geest en uw hart beware, in Christus onzen Heer, zegt de H. Schrift.

In onrust en kwelling, in neêrslachtigheid en droefenis, neem dus uw toevlucht tot het gebed. Droefheid geeft gelegenheid tot duizenderlei zonden. Vereenig u van ganscher harte met uw goeden Jesus, uw trouwen vriend en vertrooster. Hij zal u den geest van vrede en liefde schenken. Immers ook aan u richt hij het woord, eens door hem gesproken: Ik laat u mijnen vrede, ik geef u mijnen vrede; het is niet de vrede, die de wereld geeft, maar de vrede, die ik alleen geven kan..... dat dus mijne vreugde in u volkomen zij! En zoo het gebed niet voldoende is, ga dan tot Jesus in de H. Communie, open hem uw hart, en hij zal u aantoonen hoe of gij den vrede en het geluk kunt wedervinden.

Wordt vooral niet angstig; de duivel tracht u door angstvalligheid het juk des Heeren zwaar en lastig te maken. Lieve kleine, 't eenige geneesmiddel voor uwe angstvalligheid is de gehoorzaamheid; een ander middel is er niet. Hebt ge gewetensbezwaren, welnu, zeg die eenvoudig weg aan uw biechtvader, en volg nauwgezet zijne raadgevingen op. In dergelijke gevallen is zijn woord,

de uitdrukking van Gods H. wil. Luistert gij naar hem, dan luistert gij naar Jesus, en als de priester u beveelt alle onrust en gewetenswroeging ter zijde te stellen, gehoorzaam dan, want God zelf beveelt u dit door zijn mond, en gij moogt er niet meer aan denken. Gehoorzaamheid is de bron van de inwendige vreugde en van den vrede. Niets is bekoorlijker dan een vroolijk, godvruchtig kind, dat met volle teugen de rust van een onschuldig geweten geniet. Zulke kinderen doen denken aan engelen. Dat de vrede van Jesus Christus u dus altijd met vreugde vervulle, dierbaar kind, dat hij u doe opgroeien in genade voor God en de menschen. Wanneer gij dien vrede trouw bewaart, zal hij bij u blijven en u beminnelijk maken voor een ieder.

O Jesus! hoe goed zijt gij toch voor uwe kleine lammetjes en hoeveel liefde zijn zij u toch verschuldigd!

XXIII.

Hoe moeten wij onze gebreken verbeteren en deugdzaam worden?

Dit wil ik u nu eens duidelijk uiteenzetten, lief kind, luister daarom oplettend:

Ziehier de beste manier om uwe gebreken te

verbeteren, en in deugd toe te nemen: Vooreerst moet gij met behulp van uw biechtvader, van uwe moeder, of wel van een' oprechten vriend, ontdekken wat uwe hoofdfout en wat uwe hoofddeugd is. Hoofddeugd noemt men de goede neiging welke door Jesus op eene bijzondere wijze in u wordt aangekweekt, en dientengevolge het meest in u te voorschijn komt. Hoofdgebrek is daarentegen de fout die het veelvuldigst door u bedreven wordt.

Wordt een borduurwerk op witten grond geborduurd, dan zullen de kleuren der bloemen en bladeren niet beletten, dat wit toch de hoofdkleur blijft. Zoo ook bestaat er in ieder onzer eene hoofddeugd, die als 't ware de grondslag der andere deugden in ons vormt. De hoofddeugd van den H. Paulus was, ijver; van Franciscus van Assisen, de armoede, van den H. Franciscus van Sales, de zachtmoedigheid enz. enz.

Zoo is het ook met de ondeugden gesteld. Iedere zondaar heeft een hoofdgebrek; deze is hoovaardig, gene zelfzuchtig; een ander zinnelijk of toornig, of gierig enz.

Weten we nu eenmaal wat ons hoofdgebrek en wat onze hoofddeugd is, dan moeten wij daar vooral op letten. Onze heiliging bestaat eenig en alleen in de ontwikkeling onzer hoofddeugd en in de bestrijding van onze hoofdfout. Ons bidden, onze goede voornemens moeten daarop gemunt zijn.

Dat is dus zooveel als de grondstof van uw borduurwerk, als de witte grond. Nu moeten er de mooie gouden versiersels, de bladeren en bloemen op gewerkt worden, d. w. z. de andere christelijke deugden en vooral de deugden van onzen staat, die wij ter wille van onze hoofddeugd niet verzuimen mogen. Een borduurwerk alleen uit den een of anderen grondstof bestaande en overigens zonder teekening zou immers heel leelijk zijn, en geen kooper vinden. Dit geldt ook voor de gebreken; niet alleen ons hoofdgebrek, ook onze andere gebreken moeten naar gelang zij zich vertoonen, bestreden en overwonnen worden, vooral die waartoe de duivel u het meest aanspoort: nu eens de ijdelheid, dan weder de luiheid, de moedeloosheid, de drift enz. Zoo'n borduurwerk mag ook niet slordig gewerkt of afgeroffeld worden. Neen, God heeft u dat tot levenstaak gemaakt, en ieder uwer gedachten, woorden en handelingen maken een stuk er van uit. Is het niet naar den eisch afgewerkt, dan zal uw Meester en Rechter het u in het vagevuur laten verbeteren. De schoonste, zorgvuldigste borduurwerken waaraan de maker noch moeite, noch zijde, noch tijd gespaard heeft, worden natuurlijk het beste betaald, dat is billijk. Spaar dus geen moeite, lieve kleine dienaar van God; borduur met moed op den schoonen, witten grondstof van het kleed uwer onschuld, dat

gij bij uw h. Doopsel ontvangen hebt. Borduur met ijver en vlijt, werk er de schoone, gouden versiersels van het geloof op, de groene bladeren der hoop, de roode vruchten der liefde; voeg daarbij de geurige viooltjes der nederigheid, de schitterende lelies der kuischheid en alle andere, aan God en zijne heiligen zoo welgevallige bloemen.

Als uw borduurwerk dan gereed is, d. w. z. als het uur van sterven daar is, zult gij u nameloos verheugen, tijd noch inspanning gespaard te hebben. Uw schoon borduurwerk zal alsdan in den hemel schitteren en de Koning aller heerlijkheid zal u met zijne eigene glorie omhullen en u eene eereplaats aanwijzen, tusschen zijne getrouwe leerlingen.

BESLUIT.

Ziedaar dus, in korte trekken, de christelijke godsvrucht. Hoe schoon en toch hoe eenvoudig! Zij ontspruit geheel en al uit Jesus Christus, houdt ons met Jesus vereenigd, maakt ons gelijkvormig aan Jesus, en doet ons zooveel mogelijk leven, zooals hij geleefd heeft.

Als eene bron, die zich in verschillende takken verspreidt, stroomt de christelijke godsvrucht uit het H. Hart van Jesus in ons hart. Iedere rivier is eene deugd van Jesus, die door de mededeeling

van den goddelijken Meester, tot de onze wordt. De eenig verdienstelijke deugden zijn daarom de deugden, door Jesus in ons aangekweekt. Zij zijn goddelijk, want zij komen van hem; zij zijn menschelijk, want zij zijn de onze.

Naarmate Jesus meer in ons leeft en werkt, zijn wij vromer en heiliger, maar naarmate onze natuur, meer in ons leeft en werkt, zijn wij ellendiger en zondiger.

De godsvrucht is een leven, dat zich in ons ontwikkelt en uitbreidt, evenals het leven van het lichaam; maar juist daarom kan het ook kwijnen en uitdooven. Ademhaling en voedsel zijn de twee hoofdoorzaken van ons levensonderhoud. Zoo ook met het leven der godsvrucht.

De ademhaling der godsvrucht is het gebed, dat even als de andere ademhaling geregeld en zacht moet zijn. Het voedsel der godsvrucht waardoor onze geestelijke krachten gevoed en hersteld moeten worden, is het nuttigen van Jezus H. Lichaam en Bloed, want anders zouden onze krachten door de voortdurende bekoringen des duivels, door de booze invloeden der wereld, en onze eigen bedorven natuur, te veel afnemen.

Deze ware, christelijke godsvrucht, welke ik in weinige regelen hier nederschreef, wensch ik u van harte toe, mijn innig geliefd kind! Zij zal de schoonheid uwer jeugd en de kroon van uw

geheele leven uitmaken. Zij zal uw geluk en uwe vreugde zijn. Door haar zult gij God en den evenmensch dienen, en rechtstreeks naar het hemelsch paradijs gaan, alwaar ik u ook eens hoop te ontmoeten, wanneer ik door Gods genade gesteund, ook van mijnen kant getrouw blijf aan Jesus Christus, mijn Zaligmaker.

DERDE BOEK.

Over de bekoringen en over de zonde.

I.

De Duivel.

Uwe ziel, arme kleine, heeft helaas, een boozen, onverzoenlijken vijand. Vreeselijk, niet waar? Gij hebt immers niemand kwaad gedaan, waarom hebt gij dan zulk een vijand? Wilt ge dat geheim echter begrijpen, denk dan aan hetgeen ik u van de godsvrucht en van uwe vereeniging met Jesus gezegd heb. Jesus, de eeuwige Zoon Gods, door de allerh. Maagd Maria mensch geworden, is de Koning, de Heer, de opperste en wettige heerscher over hemel en aarde. Voor hem, voor zijne heilige menschheid met zijne Godheid vereenigd, moet

ieder schepsel in liefde en aanbidding nederknielen.

Van af den beginne der wereld, werd Jesus, de Godmensch, van verre aan de engelen getoond, opdat zij in hem zouden gelooven, hem zouden aanbidden als hun God, hem zouden beminnen en gehoorzamen als hun Opperheer en Meester. Eenigen hebben gehoorzaamd, anderen hebben zich verzet.

Aan het hoofd dier opstandelingen stond de schoonste en machtigste aller Engelen, door de H. Schrift Lucifer, d. w. z. Engel des Lichts, genoemd. Lucifer was het hoofd van alle engelen, en als het ware de gevolmachtigde van den Zoon Gods. Alle schepsels waren aan zijne hoede toevertrouwd. Opgeblazen over zulk eene uitgestrekte macht, wilde hij zich niet onderwerpen aan het Kindje Jesus, aan den Godmensch, aan den zoon van Maria. Hij verzette zich en sleepte een groot aantal engelen met zich mede. Volgens de schriftuur het derde gedeelte. Evenals een intendant, die door zijn vorst over zijn geheele fortuin, en al zijn dienaren aangesteld zijnde, hiervan misbruik maakt om zich in de plaats zijns meesters te stellen, handelde ook Lucifer. De trouwgebleven engelen, de engelen van Jesus, aan wier hoofd de groote aartsengel Michaël stond, bestreden deze ellendigen, en slingerden hen van uit den hemel in de hel.

Van toen af aan, heetten de goede, trouwe engelen, engelen, de anderen daarentegen duivels. Spreekt men van den duivel, of van den booze, dan bedoelt men daarmede Lucifer, want hij is de duivel bij uitnemendheid. De andere booze geesten zijn de volgelingen van Lucifer, zooals de heiligen, de navolgers en vrienden, van Jesus van den Heilige Gods, zijn.

Lucifer heet ook Satan, d. w. z. de vijand. Ofschoon hij in de hel woont, oefent hij tot aan het einde der wereld, een grooten invloed uit op de menschen, en door dezen noodlottigen invloed, moet onze getrouwheid beproefd worden.

Met Gods genade kunnen en moeten wij daaraan weêrstand bieden; want, ofschoon Jesus Christus in den hemel verblijft, zoo woont hij ook in ons midden, en oefent een heilzamen invloed op ons uit, door zijne h. Kerk, zijne h. Engelen, door de h. Sacramenten en vooral door het allerh. Sakram. des altaars, het Sakrament zijner liefde.

Jesus is met ons — Satan is tegen ons. — In het volgende hoofdstuk zal ik u zeggen, lief kind, waarom Satan uw vijand is.

II.

Waarom de duivel ons bekoort.

Satan is uw vijand, omdat hij de vijand is van Jesus, die in u woont en leeft. Door u, wil hij Jesus aanvallen. Het is de geest van Jesus, het leven van Jesus, dat hij aan uwe arme ziel ontrukken wil. Hij haat u, omdat gij Jesus toebehoort, omdat Jesus u bemint.

IJverzuchtig op Jesus, is hij het ook jegens u. Door ijverzucht gedreven heeft hij den troon van Jesus willen bemachtigen, en nu hem dat mislukt is, wil hij tenminste Jesus onttroonen in uw hart. Gij weet lieve kleine, dat ge door de genade des Doopsels, de levende troon van Jesus Christus, de tempel der H. Drievuldigheid geworden zijt. Uwe ziel is Jesus een kleine hemel op aard, uw gedoopt lichaam is zijn tabernakel. Begrijpt ge nu, waarom Satan uw vijand is? Rust u daarom ten strijde, want ieder Christen is een strijder Gods. Jesus Christus is zijn opperhoofd, de engelen zijn zijne beschermers, alle Christenen, zijne wapenbroeders.

Satan bekoort ons dus alleen, om ons aan Jesus te ontrukken; d. w. z. hij tracht ons door allerlei listen te benadeelen, en het kwaad te la-

ten bedrijven, want het kwaad is in strijd met Jesus en de mensch die het kwaad pleegt, die het kwaad bemint, onttrekt zich daardoor van Jesus.

Gij ziet dus dat de bekoring, een slecht, gevaarlijk ding is, eene heiligschennende boosheid des duivels tegen Jesus. De ellendeling is bovendien ijverzuchtig op ons, en verlangt ons even ongelukkig te maken als hij, door ons het licht, de onschuld en het leven, dat hij verloren heeft, eveneens te ontstelen. Satan is een bedrieger en een leugenaar. Hij ziet wel dat wij den weg naar het Paradijs inslaan, en daar hij er uit verdreven is, wil hij ook ons in den afgrond der hel meeslepen.

Als de duivel u bekoort, arme kleine, dan is het, alsof hij u toefluistert: Ik ben een monster, wilt gij het ook zijn? Ik haat Jesus, wilt gij hem met mij haten? Ik ben vervloekt en verloren, wilt gij ook vervloekt worden? Dan moet gij naar mij luisteren en mijne raadgevingen volgen.

Het kwaad is dus altijd verborgen onder het vergiftige suikergoed dat de duivel u aanbiedt, en de gevolgen hiervan zijn: verdoemenis en hel, terwijl de gevolgen van de godsvrucht zijn: vrede, geluk en het Paradijs. Wat is dus de bekoring? Eene influistering van Satan, waardoor hij ons tot de zonde drijft. Om te weten of het eene bekoring is, dan behoeven wij slechts na te gaan of het tegen God een gebod der h. Kerk, of tegen eene deugd, of

tegen den wil van onze wettige, of geestelijke overheid strijdt.

III.

Hoe de duivel ons bekoort.

1. De duivel bekoort ons rechtstreeks of zijdelings:

Hij bekoort ons rechtstreeks door het ingeven van slechte gedachten tegen het geloof, het vertrouwen, de liefde tot Jesus; tegen de nederigheid, het geduld, de kuischheid enz. Meestal echter lokt hij ons ten val door middel der schepsels en vooral door onze naaste omgeving. Want vele lieden en zelfs kinderen zijn in plaats van dienaren van Jesus, slaven van den duivel. Bijna altijd worden kinderen tot het kwaad gebracht door een slechten kameraad, door een slecht voorbeeld, een slecht boek, een slechte bediende. Soms zelfs door een slechten meester of wel door ouders zonder geloof of godsdienst. Tot dezulken richt de Zoon Gods, deze vreeselijke vervloeking:

»Indien iemand een dezer kleinen, die in mij gelooven, verergeren, »voorwaar, voorwaar ik zeg u, 't ware beter voor hem, dat hij met een molensteen aan den hals in de diepte der zee geworpen werd."

Zulke personen zijn ware duivels, want zij doen het werk van den duivel. — Mijn dierbaar kind, wees toch voor niemand eene oorzaak tot zonde. Wees veeleer een werktuig van heiliging voor uwen broeder, maar nooit een handlanger van Satan.

Satan is als een rooverkapitein, die in hinderlaag ligt om de reizigers te berooven en des noods te vermoorden. Soms doet hij het zelf, maar meestal zendt hij zijne handlangers er op af, die niet veel beter zijn dan hij, en soms nog meer kunnen uitrichten. Wees op uwe hoede voor die roovers, hoe schoon ook in schijn, wees op uw hoede voor die gezellen van Satan, maar vooral voor de verraders, die hunne wapens verbergen, en zich aangenaam voordoen, alleen om u des te zekerder te kunnen treffen. De weg naar den hemel is van beide zijden door een somber woud omzoomd, en dat woud wemelt van struikroovers.

2. Drie krachtige middelen staan den duivel ten dienste : met de drie begeerlijkheden. Tengevolge der erfzonde, komt ieder onzer met drie gevaarlijke begeerlijkheden, ter wereld. De eerste begeerlijkheid is het dierlijk verlangen naar en de voldoening van alle verkeerde neigingen des vleesches.

De tweede begeerlijkheid, is een ongeregeld verlangen naar de rijkdommen en goederen dezer wereld, kortom naar alles wat schittert.

De derde begeerlijkheid, is een hartstochtelijk streven naar eerbetoon en achting, een verlangen om door loftuigingen, vleierijen, enz aan onze ijdelheid te zien voldoen.

Door deze drie deuren, waarvan de duivel den sleutel heeft, tracht hij in ons hart te dringen, en van onzen kant moeten wij met behulp der genade, voor ieder dier drie deuren goed de wacht houden. Duwt de vijand aan den buitenkant, dan moeten wij eens zoo hard aan den binnenkant duwen, en mocht het hem soms al eens gelukken de deur op een kiertje te openen, dan moeten wij aanstonds Jesus te hulp roepen.

Satan richt zijne aanvallen meestal tegen de zwakste deur, en om daar het best op te kunnen passen, moet gij uw biechtvader vragen, dat hij u helpe in het opsporen van dat zwakste punt in uw karakter.

3. Als laatste middel tracht de duivel ons ook wel door kleine maar aanhoudende bekoringen, te vermoeien, te vervelen en tegen te houden op den weg onzer heiliging. B.v. door kleine gewetensangsten, onbestemde neêrslachtigheid, tegenzin voor de H. Sakramenten en het gebed, door de neiging om, ondanks het verbod van den biechtvader, altijd weêr op vorige biechten terug te komen, door de nieuwsgierigheid tot verkeerde zaken en gevoelens, te prikkelen. Vrome kinderen hebben dikwijls

zulke bekoringen. Het zijn speldenprikken van den duivel, en hoe minder wij er op letten, hoe beter.

Nog iets: Voor de zonde stelt Satan ons de zaak hoogst onbeduidend voor: het is niets, zoo fluistert hij; hoogstens eene kleine zwakheid, trouwens met biechten, zijt gij er weêr af, enz..... Na de zonde, spreekt hij anders. »Hoe afschuwelijk, roept hij uit! Nooit heeft iemand zoo iets slechts bedreven... Neen, dat kunt ge onmogelijk biechten, enz.... Vermetel vertrouwen voor den val; ontmoediging, wanhoop na den val.... Ziedaar het listige spel van dien aartshuichelaar. Doe juist het tegendeel mijn kind, vrees en sidder vooraleer te zondigen, maar zijt ge desniettegenstaande toch gevallen, laat dan uw vertrouwen op Gods barmhartigheid grenzeloos zijn."

IV

De gevaarlijkste bekoringen.

De hevige bekoringen zijn natuurlijk de gevaarlijkste, want als de duivel ons als een woedende leeuw overvalt, hebben wij meer kans om verslonden te worden, dan wanneer hij slechts zachtjes om ons heen sluipt, en worden wij zoo hevig aangevallen, dan schijnt alles te moeten bukken. Bij kinderen komen zij slechts hoogst zelden voor.

Niet minder gevaarlijk zijn de bekoringen, waarin de duivel, zijn doel verbergend, ons in slaap sust en daardoor des te gemakkelijker overrompelt. Een goede muizenkat verbergt zich heel stilletjes op den hooizolder en laat 't arme muisje naar hartelust rondspringen en naderbij komen, maar op 't gegeven oogenblik springt de kat op haar prooi en bijt 't muisje dood.

Satan is even geslepen als hoogmoedig, en meestal meer slang dan leeuw. Vertrouw hem daarom nooit, kindlief, doe geen onvoorzichtigheid, denk aan poes op den hooizolder.

Die onbestemde, onuitgedrukte neigingen tot al wat verboden is, behooren mede tot de gevaarlijke bekoringen. Zulk een stemming komt ongemerkt, in geest, wil en karakter op. Voorts de gewoonte van luiheid, nalatigheid, niets doen, zelfzucht, ijdelheid, de tegenzin in geregeld bidden, de dagelijksche kleine ongetrouwheden, ten opzichte der reinheid, der gehoorzaamheid, der plichtsvervulling; kortom, het zijn die bijna onmerkbare verlokkingen des duivels, waardoor wij langzaam maar zeker langs een zacht glooienden weg tot de doodzonde afdalen.

Deze soort van bekoring houdt soms weken, maanden, ja jaren aan. 't Water in de fondementen van een huis doorgedrongen, ondermijnt het langzaam en doet het soms eerst na tien jaren instorten.

Lieve, wees er dus voor op uwe hoede, en volg de raadgevingen van uw biechtvader, wanneer ge door dat soort van bekoringen vermoeid wordt. Onder de vele andere gevaarlijke bekoringen, wil ik nog alleen de moedeloosheid aanstippen. De H. Franciscus van Sales noemt deze de lafhartigste aller bekoringen. Heeft de duivel ons tot ontmoediging gebracht, dan heeft hij bijna gewonnen spel. Satan tracht onzen wil te verdooven, onze krachten te verlammen, zoodat wij de deugd niet weêr willen beoefenen, en wanneer wij derwijze de wapens neêrgelegd hebben, valt het hem gemakkelijk ons te dooden. Daarom lieve kleine, niet droevig, niet moedeloos worden in den dienst van God !

V.

De weêrstand aan de bekoring.

God laat nooit toe, dat wij boven onze krachten bekoord worden, en wie het tegendeel dezer geloofswaarheid beweert, is een ketter. God geeft altijd de noodige genade. Hij is een goed Vader, die niet meer van zijne kinderen vergt, als zij hem geven kunnen, en hen niet te zwaar laat torschen. Hoe hevig dus de aanval zij, wij weten reeds vooraf dat wij de noodige

kracht bezitten, om de bekoring te overwinnen.

Legt de duivel ons een gewicht van 100 pond op, welnu, Christus die in ons leeft, geeft ons kracht genoeg om een gewicht van 120 pond te dragen; vermeerdert de duivel dat gewicht, dan vermeerdert Jesus ook onze kracht, zoodat de vereischte genade om te zegevieren nooit ontbreekt. Anders zou God de verantwoordelijkheid onzer zonden dragen, en konden wij hem na onzen val toeroepen: Is 't dan mijne schuld, Heer? Zonder u was ik machteloos en gij hebt mij niet voldoende ondersteund.

Zoo spraken ook zekere ketters, Jansenisten genaamd, als zij gingen biechten. Zij zeiden: Eerw. Vader, de genade heeft mij in dit of dat geval ontbroken. Is dat niet spotten met God, is dat niet zijne gerechtigheid en heiligheid lasteren?

Neen, verheug u lief kind, verheug u en jubel, want nooit zal de genade Gods u in den strijd dezes levens ontbreken. Gij hebt een goeden Vader, een allerbarmhartigsten Verlosser. Zonder hem kunt gij niets, dat is waar, maar met hem kunt gij ALLES. Met Jesus hebt gij voor hel noch duivel te vreezen, want Jesus, die in uw hart woont door zijne genade, zegt tot u wat hij eens tot Paulus zeide: Mijne genade is u genoeg en uwe deugd zal standvastig worden te midden der be-

koring. Hij, die door de bekoring valt, valt altijd door eigen schuld.

VI

Middelen om de bekoring te voorkomen.

Dikwijls kan men de bekoringen voorkomen, want van de tien keeren is eigen onvoorzichtigheid er acht keer de aanleidende oorzaak van. Kinderen hebben de meeste schrammen en blauwe plekken aan eigen onbezonnenheid te danken.

Wilt ge dus zooveel mogelijk die onaangename en gevaarlijke bekoringen voorkomen ? wilt ge den boozen duivel uit den weg blijven, liefkind ?

Welnu, volg dan de hieronderstaande wenken.

I. Waak scherp over uwe zinnen en verbeelding, vermijd gevaarlijke gelegenheden. Wees niet alleen eenvoudig maar ook voorzichtig, en stel u niet noodeloos aan het gevaar bloot. Denk aan poes en de muis. Wist de muis, dat poes op loer lag, zij zou wel in haar hol blijven; wist de vlinder, dat licht brandt, dan zou zij wel op eerbiedigen afstand blijven, en hare vleugeltjes niet aan het kaarslicht verschroeien. Als 't schaap wist, dat de wolf in het bosch schuilde, zou het zich daar niet wagen. Daarom, mijn lief lammetje, wees voorzichtig, de helsche wolf ligt in

hinderlaag. Vlucht zelfs de schaduw van gevaar. Voorzichtigheid is de moeder der wijsheid.

Wanneer geest, hart en verbeelding zoo toomeloos daarheen dwalen, dan trekt de duivel daar natuurlijk partij van. Die het gevaar bemint, komt er in om, zegt de H. Schrift. Dus waken, waken, waken!

II. Deze waakzaamheid geldt vooral voor slechte gezelschappen en slechte boeken. Sluit toch geen vriendschap met de vijanden van Jesus. Wie met houtskool omgaat, wordt met zwart besmeerd; wie met meel omgaat, wordt wit; evenzoo begint men al ras de goede of slechte hoedanigheden, van de personen, waarmede men verkeert, over te nemen. Verkeer maar een poosje met een lichtzinnigen kameraad, en spoedig zult ge al even lichtzinnig worden. Door uw omgang met een onverschillig, ongodsdienstig kind, zal uw geloof verflauwen, zullen uwe godsdienstige gewoonte allengskens verdwijnen. Zeg mij met wien gij verkeert, en ik zal u zeggen, wie gij zijt. Soort zoekt soort. Deze spreekwoorden zijn zeer juist. Daarom, let bij de keuze uwer vrienden, op hun karakter, op hunne goede manieren. Hierdoor zult gij u duizenderlei bekoringen besparen. Boeken zijn eigenlijk ook kameraden; papieren, verplaatsbare kameraden, altijd gereed om zich aan ons mede te deelen, daarom pas denzelfden regel

op hen toe, en zeg: Pas op, waag u niet aan 't onbekende. Ik heb een jongetje gekend, dat door een enkel slecht boek zoodanig verward werd, dat hij het geloof meende verloren te hebben, en uit wanhoop een zelfmoord wilde begaan.

De slechte dagbladen, die Paus, Kerk en priester vijandig zijn, die zich niet schamen, zedelooze of lichtzinnige feuilletons te plaatsen, moeten in de eerste plaats onder de gevaarlijke lekturen geplaatst worden. Een slecht boek is gelijk aan een vergiftigen drank, dat met een teug gedronken wordt. Een slecht dagblad is een vergift, dat druppel voor druppel indringt, en daardoor des te zekerder werkt.

Slechte kameraden, slechte boeken, slechte dagbladen, zijn allen geduchte wapenen in de hand van Satan.

III. Het derde middel ter voorkoming der bekoringen, is de gewoonte van den arbeid en de goede werken.

Een vlijtig kind, dat nuttig bezig is, wordt slechts door één duivel bekoord; een lui, ledig kind heeft er duizend om zich heen. Lediggang is de deur tot alle bekoringen, vooral tot de onreine bekoringen. Goede, nuttige bezigheden sluiten den ingang van ons hart voor Satan af.

Arbeid en goede werken maken de ziel ernstig en krachtig. Laat een kind het werken varen,

dan lacht Satan in zijn vuistje, dan staat zijn kans schoon.

Het beste bewijs hiervoor is de vacantietijd. Ledigheid en voortdurend spelen zijn oorzaak van fouten, en zelfs van zware fouten, voor kinderen die anders braaf en goed waren. Ik herinner mij een zeer goed opgevoed knaapje, dat het geheele studiejaar door, een voorbeeld was voor al zijn kameraadjes. Hij biechtte en communiceerde wekelijks, werkte met hart en ziel en stond aan 't hoofd zijner klasse. Maar de vacantie bracht hem ten val. Hij had te veel ledigen tijd, de bekoringen rukten aan, en hij viel in tot nu toe nog ongekende zonden.

Zij die in de scholen, Jantje achteraan zijn, munten meestal ook niet door hun goed gedrag uit, en zijn op enkele uitzonderingen na, meestal trage, onwillige kinderen; troebel water, zooals men wel eens zegt — en de duivel vischt gaarne in troebel water.

IV. Een vierde middel is de gedachte aan Gods tegenwoordigheid, die uit eene ernstige godsvrucht en de gewoonte van het gebed voortkomt. Bidt, zegt Jesus, bidt opdat gij niet valt in bekoring.

De h. pastoor van Ars beval deze oefening van Gods tegenwoordigheid dringend aan, zeggende: Indien wij goed doordrongen waren van Gods

tegenwoordigheid zou het weêrstand bieden aan de bekoring ons gemakkelijk vallen.

De gedachte alleen: God ziet mij, is voldoende om nooit te zondigen.

Satan is bevreesd voor de zielen, die door hunne ingetogenheid zoo dicht bij Jesus zijn. Hij houdt wel veel van kastanjes en wil ze ook wel uit de heete asch halen, maar daar hij niet gaarne zijne vingers brandt durft hij den waarachtigen dienaar van Jesus niet goed aan, want dan brandt hij zich schromelijk. Jesus zelf beschermt de biddende, ingetogen ziel, welke zijn bijzijn zoekt, en die God bewaart, is goed bewaard.

Een vroom leven is de sterkste wapenrusting tegen des duivels slagen. Het gebed, de ingetogenheid, de h.h. Sacramenten, ziedaar onze uitmuntendste wapenen,

V. Ten slotte, lieve kleine, beveel ik u nog de twee deugden van ootmoed en opgeruimdheid aan, als bijzonder geschikt tot voorkoming der bekoring.

De ootmoed jaagt Satan en zijn aanhang, op de vlucht, want de duivel leeft slechts door hoogmoed, verwaandheid en ijdelheid.

De ootmoed maakt hem zoo benauwd, als een kanarievogeltje onder een perspomp. Hebt ge wel eens een perspomp gezien? Dat is een glazen klok, waaruit de lucht door middel van een

zuiger gezogen wordt. Zet men nu een vogeltje onder dien glazen klok, dan moet 't allengskens sterven, naarmate de lucht vermindert. Hoogmoed is lucht en leven voor den duivel, plaats hem eens onder den perspomp eener diepe nederigheid, en gij zult zien wat er van hem wordt!

De waarlijk Christelijke opgeruimdheid, die uit een goed geweten voortkomt, is ook een krachtig voorbehoedmiddel tegen menige bekoring. De opgeruimdheid stoot den eeuwig bedroefden duivel van zich af, zooals de stralende zon, de nachtelijke nevelen verdrijft. In den geestelijken strijd, verleent de opgeruimdheid eene wonderbare veerkracht van de ziel. Droefheid daarentegen, voert tot ontmoediging en zooals ge weet, ontmoediging is de sleutel tot alle bekoringen. Toch moet men die opgeruimdheid niet met uitgelatenheid en onzinnig lachen verwarren. De vreugde komt altijd voort uit het hart, terwijl uitgelaten brooddronkenheid, en onbetamelijke scherts een gevolg zijn van eene voorbijgaande, koortsige opgewondenheid, die niet van God komt en niet tot God voert.

Een droevig, gemelijk kind is meestal ziek naar ziel of naar lichaam. Laat daarom de vreugde van Jesus in uw hartje wonen, dierbaar kind, dan kan de saaie duivel, met zijne eeuwig treurige hel zich nooit in uwe kristalheldere ziel afspiegelen.

VII.

Hoe moeten wij de bekoring bestrijden!

Niet altijd kan de bekoring voorkomen worden, zoo min als men alle ziekten voorkomen kan. Voorzorgsmaatregelen kunnen wel veel, maar dikwijls is de bekoring onverhoeds en onvermijdelijk, Nu wil ik u leeren, lieve kleine, hoe de bekoring bestreden moet worden. Het is zoo praktisch mogelijk en 't gevolg eener rijpe ondervinding.

I. In de eerste plaats zeg ik u: wees niet bang voor den duivel, maar veracht veeleer de bekoringen. Is men bang voor den verleider, dan wordt hij een reus, in staat om ons te verpletteren; keeren wij hem integendeel den rug toe, verachten wij hem, dan vermindert de reus tot een ellendig dwergje. Dit geldt voor alle bekoringen, maar vooral voor de bekoringen tegen het geloof, het vertrouwen en de zuiverheid. Bij de eerste gewaarwording der bekoring moet men aanstonds zeggen: Ga weg, ellendeling! Vade retro Satana! laat mij met rust, gij zijt een ellendige leugenaar. Slaat hem ruw af, want niets is gevaarlijker dan een aanvankelijk toegeven in den strijd. De kop van den slang moet verpletterd worden, want vindt de kop ingang, dan volgt het gansche monster.

De H. Antonius, zoo bekend wegens zijne buigewone bekoringen, behandelde hem altijd als een ellendeling, uitroepende: hier ben ik, ik Antonius! Ik vrees uwe aanvallen niet, al waren zij ook duizendmaal heviger, want niets kan mij scheiden van de liefde van Jesus Christus.

Kind, doe ook zoo. Behandel den duivel als een keffenden hond. Wee u, wanneer gij vlucht; terwijl de hond ophoudt met blaffen, wanneer ge rustig voorbijgaat en niet omziet. Satan, de hoogmoedige Satan, vreest de minachting boven alles. Geloof mij vrij, laat hem links leggen, wees niet bang voor den duivel. Zonder uwe medewerking vermag hij toch niets op u.

II. Evenwel, het is niet genoeg om Satan met verachting van u af te stooten. Houdt de bekoring aan, dan moet gij u recht innig met uw vriend en beschermer, Jesus Christus, vereenigen; met Jesus die altijd in uw getrouw hartje woont. Roep hem aanstonds aan, spreek zijn h. Naam en die zijner moeder uit: Jesus! Maria! Deze beide namen zijn de schrik van den duivel. Fluister Jesus ook eenige vertrouwelijke woorden toe: lieve Jesus, ik bemin u, kom mij te hulp! Mijn Heer en mijn God, help mij om niet te zondigen. Liefste Immaculata, h. Maagd, bescherm mij! De innige vereeniging met Jesus en Maria, is een krachtig middel tegen alle bekoringen. Met Jesus, hebt gij

niets te vreezen, en vermoogt ge alles, zonder hem, zijt ge verloren. Als een sperwer nabij is, vergadert de klokhen hare kiekentjes onder de vleugels. Zoo ook roept de Zaligmaker ons tot zich wanneer het gevaar dreigt. Voor ons immers, heeft hij Satan en de wereld overwonnen.

III. Het kruisteeken, en vooral het kruisteeken met wijwater is ook een vreeselijk wapen tegen den duivel. Maak aanstonds bij de bekoring een godvruchtig kruisteeken, want door dit teeken wordt de verlossing der wereld en Christus zegepraal verkondigd. Alleen zijnde, moet het kruisteeken zoo groot en volkomen mogelijk gemaakt worden ; niet alleen zijnde, is een klein kruisteeken op het hart, dat niemand bemerkt, voldoende. Zoo zal onze omgeving het niet zien, maar de duivel des te beter, en dat is hoofdzaak. De duivel is wel slim, placht de pastoor van Ars te zeggen, maar hij is niet sterk. — Voor een kruisteeken neemt hij de vlucht.

Bij de bekoringen tegen de zuiverheid, raadt de H. Teresia ook het gebruik van wijwater aan. Onze lieve Heer deed haar dikwijls zien, hoe de duivels door wijwater verjaagd werden, even als honden door zweepslagen.

IV. Desniettegenstaande is het gebed niet altijd voldoende om de bekoring te verjagen. Afleiding is in sommige gevallen het beste middel.

Zulk eene afleiding moet dan bestaan in een handenarbeid, eene inspanning van den geest, in een gesprek of uitspanning, of zoo iets dergelijks. Dan is zwijgen en alleen blijven, het gevaarlijkst; zoek afleiding, zing, spring in 't rond, schrijf een brief, lees des noods een sprookje, wat ge maar wilt, mits het afleiding geve.

Vooral kinderen vergeten meestal door uiterlijke afleiding den inwendigen strijd. Blijft de duivel op die wijze alleen, dan verveelt hij zich, wordt ongeduldig en gaat heen. Nu, meer wordt er niet gevraagd, niet waar?

V. Als ten slotte niets helpt, als alle middelen falen en de zware bekoringen toch aanhouden, als de duivel u volstrekt niet met rust wil laten, arme kleine, ga dan ook zonder aarzelen naar uw biechtvader, of anders naar vader of moeder; stort uw arm, vermoeid, ontmoedigd hartje uit -- doe dat geknield, juist alsof ge aan 't biechten waart, en vraag den priester om raad en steun. Evenals alle boosdoeners, is de duivel bang voor het daglicht, en als ge uw hartje zoo opent zal hij meestal wegvluchten. Vraag dan des Priesters zegen en verlof tot eene extra Communie, teneinde van Jesus, de aan uwe bekoring tegenovergestelde deugd, te verkrijgen; b. v. een levendig geloof, liefde tot den arbeid, een groote reinheid des harten en vergevensgezindheid enz. Satan vreest de Biecht en de

h. Communie, daarom moet gij er, *zoo dikwijls gij het noodig hebt*, gebruik van maken. De Eucharistie is het hemelsche brood dat de Christenen versterkt en in leven houdt. Volgens het koncilie van Trente heeft Christus het voornamelijk ingesteld, om ons te behoeden, voor de doodzonde en te ontslaan van de dagelijksche zonde. Groote rampen, vorderen groote redmiddelen. Gevoelt ge dus dat het h. Vleesch en Bloed van uw Verlosser noodig zijn voor uwe ziel, nader dan zelfs zeer dikwijls tot de h. Tafel. Uw biechtvader, uw strijd tegen den vijand kennend, zal u wel helpen. Ik heb arme kinderen gekend, die ondanks de hevigste bekoringen, toch eene groote reinheid van geweten bezaten, omdat zij tot drie, viermaal per week communiceerden, maar die vielen, zoodra zij van dit redmiddel verstoken waren.

VIII.

Bekoring is geen zonde.

Sommige kinderen denken, dat bekoord worden en zondigen hetzelfde is. Zij dwalen. Na eene, niet toegestemde bekoring, is men niet schuldig. Of is een eerlijke jongen die een voorstel tot stelen afslaat, een dief? Integendeel, eene teruggewezen bekoring is een bewijs van deugd.

Alle heiligen werden bekoord, en naarmate hunne deugden groeiden, namen ook de bekoringen toe. Christus zelf, de heilige der heiligen, heeft tot driemaal toe bekoord willen worden; eerst ten opzichte van voedsel en gezondheid, toen door de bekoring van overmoed en eindelijk door die hoovaardij en eerzucht. Jesus nu, verdreef den duivel, door het zoo even aangehaalde woord: Vade retro Satana! Ga van mij, satan. Dit goddelijk almachtige woord moeten wij met Jesus en evenals Jesus in al onze bekoringen uitspreken.

De groote apostel Paulus moest tegen vreeselijke bekoringen worstelen. De h. Benediktus streed onophoudelijk tegen den vijand zijner ziel. Ga van mij, zoo riep hij uit, ga van mij vervloekte satan! gij biedt mij gift aan, neem het zelf in! En hij heeft dit gebed, als van den hemel komend, en door den duivel zeer gevreesd, aan zijne kloosterbroeders, geleerd.

De h. Bernardus, Dominicus, Franciscus van Assisen, Thomas van Aquinen, Catarina van Sennen, hebben door de vreeselijkste bekoringen geleden. Eens had de h. Catarina eene bekoring die zonder een minuut tusschenpooze twee maanden, dag en nacht aanhield. Vasten en bidden, boetedoeningen van allerlei aard, biecht en communie, werken en aalmoezen geven, alles werd te vergeefs beproefd, Daar werd zij plotseling door eene ver-

schijning van den Zaligmaker zelven, bevrijd. Heer sprak zij nog geheel sidderend, waar waart ge toch gedurende dien storm? In het midden van uw hart mijne dochter, antwoordde Jesus. Ik was in uw hart en zag met welgevallen toe, hoe gij uit liefde tot mij, den strijd leverdet.

God liet alzoo toe, dat al zijne heiligen door de bekoring beproefd werden om hen ootmoedig te maken en hunne verdiensten te vermeerderen.

Bekoring is geen zonde, want zij stelt ons alleen de zonde voor. De duivel zegt: »doe dit of dat," dat is de bekoring. Doet gij het inderdaad, dan zondigt ge; doet gij het niet, welnu, dan zondigt ge niet.

De goede God veroorlooft de zonde om twee hoofdredenen: of wel, om ons te straffen, of wel om ons te beproeven.

Als straf; want onze bekoringen komen dikwijls uit onze vorige zonden voort, en dan dienen zij om ons aan die fouten te herinneren, om ons te vernederen en om barmhartigheid en vergiffenis te laten smeeken, om er ons nog beter van te zuiveren, door gebed, boete en H.H. Sacramenten.

Ook wel als beproeving. Een soldaat toont zijne dapperheid eerst in het vuur. In vredestijd zijn lafaards en dapperen moeilijk van elkander te onderscheiden. Door de bekoring, schiet de deugd dieper wortel in onze ziel. De zonde

wordt sterker door den strijd en eene flink doorgestane bekoring, maakt ons veel reiner, ootmoediger, gehoorzamer. De pastoor van Ars zeide aan zijne kleine leerlingen: Als ge bekoord wordt, hernieuw dan de beloften van uw doopsel. Wordt ge bekoord, offer aan God de verdienste der bekoring op, om de tegenovergestelde deugd te verkrijgen. Wordt ge door hoogmoed bekoord, offer die bekoring dan op om de deugd van ootmoed te verkrijgen. Offer ook uwe bekoringen op voor de bekeering der zondaren, voor de zielen uit 't vagevuur. Zoo iets verbittert den duivel en jaagt hem weg, daar op die wijze, de bekoring u tot nut wordt, geloof mij, hij zal u dan wel met rust laten. Wanneer wij dus niet toegeven, bezoedelen zelfs de langste en laagste bekoringen onze ziel niet. Integendeel Gods genade, doet het kwade ten goede keeren, en onze bekoringen zuiveren ons van onze voorgaande fouten, versterken ons in de deugd en bereiden ons eene schitterende belooning in den hemel.

IX

De Zonde.

Wie aan de bekoring toegeeft, zondigt; d. w. z. daar men Satan aanhangt, verwijdert men zich van God en verliest men Jesus.

De zonde is *dadelijk of dagelijks.* Doodzonde is een werk, woord of gedachte zoo boos en zoo vrijwillig, dat het ons geheel en al van God afwendt, ons Gods genade doet verliezen, en de H. Geest verdrijft uit onze ziel. De dagelijksche zonde is ook eene verkeerde handeling, een verkeerd woord of verkeerde gedachte maar toch niet boosaardig genoeg om ons de genade Gods te doen verliezen, om ons van Jesus te scheiden.

De doodzonde kan men vergelijken bij die zoogenaamde doodelijke ziekten, die het lichaam aantasten en ten grave slepen. De dagelijksche zonde bij de minder ernstige ziekten zooals lichte koortsen, hoofdpijn, zware verkoudheid enz. die de gezondheid wel is waar, ondermijnen en schaden, maar al zijn zij ook soms gevaarlijk, het leven niet ontnemen. Doodzonde is de dood, dagelijksche zonde, de ziekte.

Het lichaam leeft door hare vereeniging met de ziel; de ziel door hare vereeniging met Jesus Christus. Deze vereeniging, heet de heiligmakende genade. Door ons de heiligmakende genade te ontrukken, scheidt de doodzonde, onze ziel van Jesus Christus, ontrukt zij aan onze ziel, het eeuwige goddelijke leven, zij doet haar sterven, even als eene doodelijke ziekte den dood aan het lichaam geeft, en de ziel dwingt om het lichaam te verlaten.

Er zijn duizenderlei soorten van zonden, en allen kunnen òf wel doodelijk, òf wel dagelijks zijn. Er zijn b. v. zonden tegen het geloof, tegen de hoop, tegen de liefde Gods en de naastenliefde, zonden tegen de zachtmoedigheid, de zuiverheid, de gehoorzaamheid, zonden van hoovaardij, ijdelheid, gierigheid, gulzigheid, luiheid, van wereldsgezindheid; kortom zooveel deugden, zooveel tegenovergestelde ondeugden, zooveel plichten jegens God, jegens den naaste en jegens zich zelven, zooveel doodzonden of dagelijksche zonden ook, wanneer men aan deze plichten tekort komt, want de ziekten der ziel zijn helaas, even talrijk en verscheiden als de ziekten van het lichaam. Daarenboven zijn zij veel vreeselijker. Inderdaad, wat beteekent het lichaam, in vergelijking met de ziel? Wat is leven en gezondheid in vergelijking van de heiligheid der ziel? Voor de ziel is alles goddelijk, alles eeuwig, komt alles van Jesus Christus.

O mijn dierbaar kind, God behoede u voor het ongeluk, om ooit uwe ziel te verliezen!

X.

Wanneer is eene zonde, doodzonde?

Luister nu eens goed, lief kind, op het antwoord dier hoogst gewichtige vraag.

Eene zonde is doodzonde 1° wanneer men duidelijk inziet dat hetgeen men doen wil, *zwaar* verboden is; 2° wanneer men die zonde, ondanks dat bewustzijn, vrijwillig en met voorbedachten rade doet, of begaat.

Deze twee voorwaarden zijn noodzakelijk, om van eene zonde eene doodzonde te maken. Ontbreekt een dier beide voorwaarden, dan houdt de zonde op, doodzonde te zijn. Daarentegen is de zonde altijd doodelijk, wanneer deze beide voorwaarden, vereenigd zijn. Ik wil u dit door een voorbeeld ophelderen. Zonder onze twee beenen kunnen wij niet loopen, met een been gaan wij mank en kunnen op den weg wel zoowat voorthuppelen maar niet regelmatig gaan.

Uwe ouders of uw biechtvader hebben u b.v. strengstens verboden om in zeker gevaarlijk gezelschap te komen, zeker slecht boek te lezen, gij hebt dit gebod zeer goed begrepen en weet dat gij door dit te overtreden, zwaar zondigt. Desniettegenstaande geeft gij aan uwe hartstocht, aan uwe nieuwsgierigheid toe; met voorbedachten rade gaat gij in dat verboden gezelschap, leest gij dat slechte boek.... Welnu dan begaat gij eene doodzonde. De twee tot de doodzonde vereischte eigenschappen zijn voorhanden. Gij ziet duidelijk in, dat de zaak zwaar verboden is en begaat haar toch met willen en weten.

Een ander voorbeeld; het een of ander zondig vermaak is streng verboden; gij weet dit zeer stellig. De bekoring komt; zonder nadenken, werktuigelijk als het ware, doet gij wat verboden is. Indien gij er aan gedacht hadt, zoudt gij het nimmer gedaan hebben..... Wis en zeker hebt gij gezondigd, want de door u begane handeling was streng verboden; maar was het eene doodzonde? Neen, daar van uwen kant de besliste vrije wil ontbrak, die tot iedere doodzonde behoort. De eerste eigenschap der doodzonde was aanwezig, de tweede niet.

Nog een voorbeeld. Gij weet niet dat dit zondig vermaak streng verboden is, gij telt het licht. Gij geeft er u geheel vrijwillig aan over..... Natuurlijk zondigt gij ook nu, maa r uwe zonde is niet doodelijk, omdat gij niet wist dat die zaak streng verboden was. De tweede eigenschap was aanwezig, maar de eerste niet. Zooeven ontbrak het rechter been, nu ontbreekt het linker been. Begrijp het toch goed, kindlief, zoo dikwijls gij met vrijen wil iets doet dat gij weet dat streng verboden is, begaat gij noodzakelijkerwijze eene doodzonde. Wanneer gij daarentegen met vrijen wil eene zeer schuldige handeling verricht, zonder voldoende te weten, dat zij zoo schuldig is, dan doet gij geen doodzonde. Zoo ook wanneer gij zonder het geheel en al te willen, iets verricht dat gij

weet dat ernstig verboden is, is er geen doodzonde.

Er zou zelfs in 't geheel geen sprake van doodzonde kunnen zijn, indien een der beide voorwaarden, geheel en al ontbrak. Indien ge volstrekt onkundig waart van de schuldigheid van dit vermaak; of wel, indien ge ofschoon wetende dat eene daad verboden was, tegen wil en dank gedwongen waart die handeling te begaan, als men er u toe dwong ondanks uwen wil, dan zou er zelfs geen dagelijksche zonde aanwezig zijn, want dan was er òf wel volmaakt gebrek aan besef, òf volmaakte afwezigheid van den wil.

Nu nog drie hoogst gewichtige bemerkingen.

1° Om eene doodzonde te begaan, is het niet noodig tot zich zelven te zeggen, ik wil eene doodzonde begaan; alleen de duivel en zijne handlangers zijn boosaardig genoeg, om uit liefde tot de zonde, te zondigen.

Wij arme Christenen zijn meer zwak dan boos; wij bedrijven de zonde, niet *omdat* het zonden zijn, maar *desniettegenstaande* het zonden zijn. Wij doen het kwaad, niet *omdat* het verboden is; maar *ofschoon* het verboden is. Dat is een groot verschil, en daarom ook is God zoo lankmoedig jegens ons.

2° Is het eene troostvolle gedachte, dat arme, zwakke kinderen die Jesus oprecht beminnen en

het kwaad verfoeien zeer *moeilijk* in wezenlijke doodzonde vervallen, want hun, ten goede geneigde wil, wendt zich niet licht geheel en al tot het kwaad. Zelfs in hunne grootste zwakheden kunnen zij zich als 't ware, niet van Jesus afwenden. Daarentegen vervallen slechte Christenen, die in de gewoonte van doodzonde leven zeer licht daarin, omdat hun wil, ten kwade streeft.

3° Is het niet noodig ook, om eene doodzonde te zijn, dat wij eene zeer slechte handeling verrichten; het is voldoende, dat wij hiervan overtuigd zijn. Als ik mijn buurman een cent ontsteel, met het bewustzijn dat deze handeling zeer slecht, ja eene doodzonde is, dan bega ik ook eene doodzonde.

Overtuiging en wil zijn dus hoofdzaak. Dat gaat zelfs zoo ver, dat wanneer ik, om iets te noemen duizend gulden zou stelen, iemand dooden of andere gruwelen verrichten, zonder te weten wat ik deed, ik ook inderdaad geen doodzonde zou begaan; het zou natuurlijk hoogst ongelukkig zijn, maar geen doodzonde.

Hieruit ziet gij, lieve kleine, dat het noodzakelijk is uwe plichten te leeren kennen, en in gewetenszaken, goed te onderscheiden, wat ernstig is en wat niet, wat zeer schuldig is en wat minder schuldig is. Raadpleeg hierover uw biechtvader of ouders. Anders zoudt ge doodzonde kunnen zien, waar geen doodzonde is, of wel omge-

keerd, en zoodoende krijgt men een onjuist geweten.

Het hierboven gezegde geldt geenszins voor de arme angstvalligen. Die hebben dermate hun geweten verward, dat zij overal brand meenen te ontdekken. Zij verbeelden zich, telkens doodzonden te begaan, en den wil te hebben van doodelijk te zondigen bij iedere beweging die zij maken, zij beulen zich af met allerlei gewetensangsten en zijn inderdaad zeer ongelukkig.

De gewone regelen gelden voor hen niet. Hun geweten is zoo ziek, dat niets dan *volmaakte gehoorzaamheid* aan een goeden biechtvader, hen genezen kan.

Wat u betreft lieve kleine, indien gij het geluk hebt van een flink, verstandig en eenvoudig geweten te bezitten, vergeet dan mijne voorschriften niet, zij zullen u, vooral bij het biechten, goed te pas komen.

XI.

De staat van doodzonde.

Een kind dat het ongeluk heeft gehad aan de bekoringen van Satan toe te geven en in doodzonde te vallen, verkeert in een hoogst beklagens-

waardigen toestand. De straks nog zoo schoone ziel, is eensklaps buiten alle beschrijving misvormd en zoo afschuwelijk, dat God en zijne Engelen er de blikken van moeten afwenden, even als wij den blik van een, in ontbinding verkeerend lijk, afwenden.

Door den staat van geestelijken dood, van verwerping en verdoemenis waarin de doodzonde ons brengt, gelijken wij op den duivel. Het is een duivelsche staat, en daarom zegt de H. apostel Joannes: Hij, die de zonde begeert, is van het ras des duivels. En reeds vroeger had onze Heer aan de zondaren gezegd: Gij hebt den duivel tot vader.

In staat van genade, leven wij het leven van God, het leven van Jesus en de H. Geest is in onze zielen uitgestort. De sap is het leven van den wijnstok. Verdwijnt zij, dan verdort en sterft de rank. Jesus is de wijnstok, wij zijn de ranken, door de genade des geloofs en des Doopsels zijn wij met Jesus vereenigd. De levenssap, d. w. z. de H. Geest, doorstroomt onze ziel, heiligt en vergoddelijkt ze. De doodzonde verstikt dit zieleleven, berooft ons van de heiligmakende genade, verplicht Jesus, om ons zijne H. Geest te onttrekken en van af dat oogenblik, is onze van leven beroofde ziel, aan een stinkend lijk gelijk. Wel kan zij verrijzen, maar zij is dood. Wij zijn als dooden voor het

oog van den levenden God, als misdadigers voor den driewerf Heilige. Wat de duivels voor Jesus zijn, dat worden wij ook door de doodzonde.

Onze ziel, aldus dood zijnde, kan nog wel goede werken doen, maar geen verdiensten verzamelen voor den hemel. Zijn wij in staat van doodzonde, dan hebben onze gebeden, onze aalmoezen, onze boetedoeningen geen recht op belooning meer, zij zijn dood, als verdord hout. Toch hebben zij inzooverre hun nut, dat zij ons tot het berouw voorbereiden en den terugkeer tot God lichter en gemakkelijker maken. O, mijn kind, stel u den droeven toestand voor van een Christen die aldus in een enkel oogenblik alles verloren heeft!

En toch kan dien droevigen toestand van geestelijken dood zich nog in 't oneindige verergeren. Dit geschiedt vooral bij gewoonte zondaars, die zonde op zonde stapelen en dagelijks dieper wegzinken in den modderpoel van het kwaad.

Met onze ziel is het niet zooals met ons lichaam. Is ons lichaam dood, dan is alles voorbij, dan kan het niet meer sterven. Al wordt een lijk ook met duizend dolksteken doorboord, het sterft niet ten tweeden male. Maar de ziel, zoo eindeloos boven het lichaam verheven, verwijdert zich door iedere nieuwe doodzonde, van haar levensoorsprong van God. Iedere nieuwe doodzonde, wischt nog meer de trekken van Jesus in de gedoopte ziel uit,

zoodat door dit veelvuldig zondigen ten laatste het geloof verloren wordt. De laatste band, die ons met den Zaligmaker verbindt, breekt, zoodat men allengskens een verwerpeling, een zoon Satans wordt, het goede niet meer begrijpend, het kwaad beminnend. Dat is niet alleen de verdorde wijnrank, dat is de van den wijnstok *gescheurde* rank.

Het gaat daarmede als met de ladders in de kolenmijnen. Iedere sport verwijdert verder van het daglicht, voert dichter tot den afgrond.

Terwijl de goede Christenen, bij ieder hunner goede werken, met de engelen langs den geheimzinnigen ladder van Jakob, opwaarts stijgen, om zoodoende aan de bovenste trede Jesus en Maria te ontmoeten, dolen de zondaars met de duivels langs de afschuwelijken sporten neder, die ter helle voeren, alwaar het eeuwige vuur brandt, alwaar Satan, de vader der zondaars, de verworpeling bij uitnemendheid, zetelt.

Niet waar, lieve kleine, de staat van doodzonde is afschuwelijk! En om in dien staat te willen blijven, moet men wel alle gezond verstand, alle geloof verloren hebben. Dat de goede Jesus, u daarvoor behoede, nu en tot aan uw laatsten snik.

XII.

Wat doet een kind dat de doodzonde bedrijft?

Door de doodzonde, kruisigt dat kind, Jesus Christus, zijn Verlosser op nieuw in zijn hart — doet het datgene, wat oorzaak was van al de tranen en zieleangsten, van al de smarten en vernederingen van Jesus, en wel van zijne geboorte tot aan zijnen smadelijken dood op het kruis.

Hebt gij wel ooit ernstig nagedacht over het vreeselijke geheim der Verlossing? De Verlossing is het onbegrijpelijke geheim van den eeuwigen Zoon Gods, die lijdt, weent, zich vernietigt, zich laat beleedigen, geeselen, verscheuren, ter dood veroordeelen, aan een bloedig kruis hechten — het is het geheim van den heilige der heiligen, stervend om onze zonden uit te wisschen, om onze zielen te redden en om ons den hemel te openen.

Wat Jesus voor allen geleden heeft, dat heeft hij geleden voor ieder onzer in het bijzonder! Het is dus voor *u* dat hij geleden heeft van af de kribbe tot op Golgotha, voor u alleen, alsof gij alleen op aarde verlost moest worden. Het zijn uwe zonden, uwe persoonlijke zonden, die hij door een zelfverloochenend lijdensleven van drie

en dertig jaren, geboet heeft; en niet alleen zijn dat uwe persoonlijke zonden in het algemeen, maar ieder uwer zonden in het bijzonder. Het is voor de zonde die gij gisteren bedreven hebt, voor de zonde welke gij misschien op dit oogenblik wilt begaan.

Arm kind, wanneer gij u tot zondigen voelt aangezet, och verplaatst u dan in den geest voor de kribbe..... Ziet ge dat arme kindje Jesus dat lijdt en kreunt? dat als een arm bedelaarskind op wat ruw stroo ligt uitgestrekt? Wilt gij dat kindje laten weenen? Wilt gij de oorzaak zijn zijner smarten?..... Weinu, dan behoeft ge slechts toe te geven aan Satan, die u op dit oogenblik tot de zonde aanzet; dan hebt ge slechts te zondigen! Wanneer gij bekoord wordt om God te vergeten, om uwe gebeden te verzuimen, om de h.h. Sakramenten te verontachtzamen, volg dan uw verlosser, uw Jezus tot in de vreeselijke grot van den doodstrijd..... Zie, hoe hij daar nederligt, als verpletterd onder het gewicht uwer nalatigheden, uwer onverschilligheid..... Zie, hoe hij badend in zijn bloedig zweet, gedurende drie doodelijke uren onophoudelijk voor u bidt. Zie, hij wendt zich tot u, hij zegt zoo zacht verwijtend: En gij, wilt ge dan ook zondigen?

Wanneer de duivel der onkuischheid hart en vleesch doen wankelen, ga dan in den voorhof van

Pilatus. Beschouw daar uwen Jesus, uw Koning, uw Verlosser, door de zweepslagen der beulen gemarteld en verscheurd, om alle zonden des vleesches te boeten. Val voor hem ter aarde neder, ellendige zondaar, en zeg hem, zoo gij durft, dat gij u toch aan uwe hartstochten wilt overleveren. Vlucht, zoo dikwijls Satan u nadert, vlucht naar Golgotha. Jeugdige Christen, wilt gij zondigen? Welnu zondig, maar weet dat gij, door te zondigen, nagelen en hamer opneemt en de handen en voeten van uwen Heer doorboort; weet dat het bloed uit zijne wonden, u bespat, dat gij met den boozen moordenaar en de Farizeërs de smarten van den Zoon Gods bespot, dat gij hem met gal en azijn laaft, dat gij met de lans zijn allerheiligst hart doorboort! Zondigen is, Jesus Christus kruisigen en vermoorden. Met iedere doodzonde vernietigt de zondaar, Jesus Christus..... Denk daar eens ernstig over na, mijn kind! Stel u eens even de bijna-oneindige afschuwelijkheid der doodzonde voor — Jesus Christus is van oordeel, dat al zijn lijden en arbeid, al zijne boetedoeningen, al de oneindige verdiensten van zijn leven en sterven, tegenover eene enkele doodzonde moeten gesteld worden. O mijn God, indien wij dit bedachten, zouden wij dan wel ooit met voorbedachten rade zondigen? En vielen wij soms door zwakheid, wat zou dan onze wroeging, ons berouw, kunnen even-

HERHALING VAN BEELD
DUPLICATE IMAGE

aren? Neen, liever sterven, dan zoo iets te doen, niet waar? Liever alles verliezen, alles verlaten, dan derwijze te zondigen, liever de toekomst, ja het leven opofferen!

De vrome koningin Blanca sprak dikwijls tot haar zoon: Mijn kind, gij weet hoezeer ik u bemin — en toch zou ik u liever op het oogenblik zien sterven, dan u eene doodzonde te zien begaan. Het kind behartigde deze vrome lessen, en als de H. Koning Lodewijk, bewaarde hij onbesmet het helderwitte kleed van zijn doopsel, en dit te midden der grootste verleidingen. Niet waar, dierbaar kind, gij wilt voortaan ook uwe onschuld bewaren, en de doodzonde op alle mogelijke wijze vluchten?

XIII.

De straf der doodzonde.

Door den zondaar het geluk te ontnemen, straft God hem reeds hier op aarde; want het geluk bestaat in een goed geweten en in den vrede des harten. De doodzonde vernietigt dezen vrede. Even als eene bloem door het vuur verschroeit, zoo verwelkt een kind door de doodzonde, en dit is zelfs aan zijn uiterlijk te bespeuren. Verdwenen is die vrije openhartige blik, verdwenen die gulle

lach, die straks nog om de frissche kinderlippen speelde.... De schoone zon schijnt verduisterd en er ligt iets sombers, iets gedwongens, iets laags, om mij zoo uit te drukken, over het kindergezichtje verspreid, omdat het helaas! niet meer aan Jezus toebehoort. Buitendien zendt God den zondaar dikwijls pijnen, vernederingen, ziekten en rampen. Wanneer zulke beproevingen u ooit mochten bezoeken, lieve, onderzoek dan u zelven en zie toe of uw geweten u niets verwijt. Is uw geweten rein, weet dan, dat van af het treurspel op Golgotha de goeden door de kwaden moeten lijden, en dat de onschuldigen in Jezus verheven zending mogen deelen, de zending om voor de schuldigen te mogen boeten. Ontdekt ge daarentegen eene zware fout, mor dan niet maar onderwerp u en aanbid de barmhartige gerechtigheid Gods, die hier beneden slechts kastijdt om te bekeeren. Straf of beproeving zijn meestal de oorzaken van ons lijden hier op aarde, en meestal is het eerder kastijding dan beproeving.

In de eeuwigheid echter, komt de goddelijke gerechtigheid eerst in volle werking en wordt de vreeselijke doodzonde in al hare gestrengheid gestraft. Gaat van mij vervloekten, gaat in het eeuwige vuur, dat bereid is voor Satan en zijn aanhang". — Ziedaar de veroordeeling der doodzonde. Voor den veroordeelden zondaar is Jezus geen

aren? Neen, liever sterven, dan zoo iets te doen, niet waar? Liever alles verliezen, alles verlaten, dan derwijze te zondigen, liever de toekomst, ja het leven opofferen!

De vrome koningin Blanca sprak dikwijls tot haar zoon: Mijn kind, gij weet hoezeer ik u bemin — en toch zou ik u liever op het oogenblik zien sterven, dan u eene doodzonde te zien begaan. Het kind behartigde deze vrome lessen, en als de H. Koning Lodewijk, bewaarde hij onbesmet het helderwitte kleed van zijn doopsel, en dit te midden der grootste verleidingen. Niet waar, dierbaar kind, gij wilt voortaan ook uwe onschuld bewaren, en de doodzonde op alle mogelijke wijze vluchten?

XIII.

De straf der doodzonde.

Door den zondaar het geluk te ontnemen, straft God hem reeds hier op aarde; want het geluk bestaat in een goed geweten en in den vrede des harten. De doodzonde vernietigt dezen vrede. Even als eene bloem door het vuur verschroeit, zoo verwelkt een kind door de doodzonde, en dit is zelfs aan zijn uiterlijk te bespeuren. Verdwenen is die vrije openhartige blik, verdwenen die gulle

lach, die straks nog om de frissche kinderlippen speelde.... De schoone zon schijnt verduisterd en er ligt iets sombers, iets gedwongens, iets laags, om mij zoo uit te drukken, over het kindergezichtje verspreid, omdat het helaas! niet meer aan Jezus toebehoort. Buitendien zendt God den zondaar dikwijls pijnen, vernederingen, ziekten en rampen. Wanneer zulke beproevingen u ooit mochten bezoeken, lieve, onderzoek dan u zelven en zie toe of uw geweten u niets verwijt. Is uw geweten rein, weet dan, dat van af het treurspel op Golgotha de goeden door de kwaden moeten lijden, en dat de onschuldigen in Jezus verheven zending mogen deelen, de zending om voor de schuldigen te mogen boeten. Ontdekt ge daarentegen eene zware fout, mor dan niet maar onderwerp u en aanbid de barmhartige gerechtigheid Gods, die hier beneden slechts kastijdt om te bekeeren. Straf of beproeving zijn meestal de oorzaken van ons lijden hier op aarde, en meestal is het eerder kastijding dan beproeving.

In de eeuwigheid echter, komt de goddelijke gerechtigheid eerst in volle werking en wordt de vreeselijke doodzonde in al hare gestrengheid gestraft. Gaat van mij vervloekten, gaat in het eeuwige vuur, dat bereid is voor Satan en zijn aanhang". — Ziedaar de veroordeeling der doodzonde. Voor den veroordeelden zondaar is Jezus geen

aren? Neen, liever sterven, dan zoo iets te doen, niet waar? Liever alles verliezen, alles verlaten, dan derwijze te zondigen, liever de toekomst, ja het leven opofferen!

De vrome koningin Blanca sprak dikwijls tot haar zoon: Mijn kind, gij weet hoezeer ik u bemin — en toch zou ik u liever op het oogenblik zien sterven, dan u eene doodzonde te zien begaan. Het kind behartigde deze vrome lessen, en als de H. Koning Lodewijk, bewaarde hij onbesmet het helderwitte kleed van zijn doopsel, en dit te midden der grootste verleidingen. Niet waar, dierbaar kind, gij wilt voortaan ook uwe onschuld bewaren, en de doodzonde op alle mogelijke wijze vluchten?

XIII.

De straf der doodzonde.

Door den zondaar het geluk te ontnemen, straft God hem reeds hier op aarde; want het geluk bestaat in een goed geweten en in den vrede des harten. De doodzonde vernietigt dezen vrede. Even als eene bloem door het vuur verschroeit, zoo verwelkt een kind door de doodzonde, en dit is zelfs aan zijn uiterlijk te bespeuren. Verdwenen is die vrije openhartige blik, verdwenen die gulle

lach, die straks nog om de frissche kinderlippen speelde.... De schoone zon schijnt verduisterd en er ligt iets sombers, iets gedwongens, iets laags, om mij zoo uit te drukken, over het kindergezichtje verspreid, omdat het helaas! niet meer aan Jezus toebehoort. Buitendien zendt God den zondaar dikwijls pijnen, vernederingen, ziekten en rampen. Wanneer zulke beproevingen u ooit mochten bezoeken, lieve, onderzoek dan u zelven en zie toe of uw geweten u niets verwijt. Is uw geweten rein, weet dan, dat van af het treurspel op Golgotha de goeden door de kwaden moeten lijden, en dat de onschuldigen in Jezus verheven zending mogen deelen, de zending om voor de schuldigen te mogen boeten. Ontdekt ge daarentegen eene zware fout, mor dan niet maar onderwerp u en aanbid de barmhartige gerechtigheid Gods, die hier beneden slechts kastijdt om te bekeeren. Straf of beproeving zijn meestal de oorzaken van ons lijden hier op aarde, en meestal is het eerder kastijding dan beproeving.

In de eeuwigheid echter, komt de goddelijke gerechtigheid eerst in volle werking en wordt de vreeselijke doodzonde in al hare gestrengheid gestraft. Gaat van mij vervloekten, gaat in het eeuwige vuur, dat bereid is voor Satan en zijn aanhang". — Ziedaar de veroordeeling der doodzonde. Voor den veroordeelden zondaar is Jezus geen

Jezus, d. w. z. geen Verlosser meer. Hij is de rechter, die niets dan gerechtigheid kent. Met eene eenige en allerrechtvaardigste straf wordt de hoovaardige zondaar die zich niet meer bekeeren kan, getroffen. Voor altijd wordt hij uit Gods tegenwoordigheid verdreven: Ga van mij vervloekten! Hij vervloekt den zondaar, hij stort Gods vloek over hem uit. En deze vervloeking stort den zondaar tot in het hol van Satan, tot in het vuur, tot in het eeuwige helsche vuur. Branden, eeuwig branden met de duivels door een vuur, dat nooit verteert, dat lichaam en ziel verzengt. Branden in de geheimzinnigste ondoorgrondelijkste duisternissen, branden in de hevigste wanhoop en vertwijfeling.... temidden der hevigste wroegingen.... branden, en God en Jezus en Maria, en den hemel en alle schepselen, en vooral zich zelven haten en verwenschen.

Ziedaar de straf der doodzonde in de hel.

En toch zijn er redelijke schepsels die met voorbedachten rade zich eene dergelijke straf bereiden!!! Neen, niet God werpt ons in de hel, wij doen het zelve door onze zonden en dwaasheden. Daarom ook zal de verdoemde onophoudelijk uitroepen: Ik heb God verloren, den hemel en mijne ziel verloren door mijne schuld, door mijne allergrootste schuld! — Zoo wordt de doodzonde, door den rechtvaardigen God bestraft.

XIV.

Wat moet een kind doen, dat het ongeluk had in doodzonde te vervallen?

Als u ooit deze grootste aller rampen overkwam, arme kleine, als ge ooit eene doodzonde zoudt begaan hebben, sta dan zoo *spoedig mogelijk* uit dien afgrond op, en wasch u rein van dit afschuwelijk slijk. Verlies geen oogenblik, want het verblijven in de doodzonde is voor een Christen even erg, ja misschien nog erger dan de val zelf. Dit bedenkt men niet genoeg. Als een kind bij ongeluk in de modder valt, zal het dan maar rustig blijven liggen? Zal het niet aanstonds opstaan en beschaamd over zijn besmeurd kleedje naar moeder loopen, al heeft het ook straf te vreezen? het zal niet rusten voordat zijn kleedje schoon is. Dat is ook plicht voor den armen zondaar, die het ongeluk had, in den poel der zonde te vallen. Zonder aarzelen moet hij aanstonds opstaan en zijnen allerbarmhartigsten Verlosser het schoone kleed zijner onschuld terugvragen. Daar helpt geen uitvlucht voor, en hij die dit verzuimt, zondigt rechtstreeks tegen het eerste en voornaamste aller geboden, tegen de liefde jegens God. In staat van doodzonde verblijvend, blijft men de vijand van God, veracht men zijne liefde en han-

delt alsof de toestand van zondaar ons geheel onverschillig ware!

Maar hoe kunnen wij ons van de doodzonde bevrijden? De een kan aanstonds gaan biechten, de andere niet.

Is de onmiddellijke biecht onmogelijk, wat vooral bij kinderen, die niet altijd vrij in hun handelen zijn, nog al eens voorkomt, wat dan? Dan moet men zoodra men alleen is, nederknielen, zich diep vernederen, en God ootmoedig om vergiffenis smeeken. Even als de goede moordenaar moet men zich vol schaamte en berouw tot den goeden Jezus wenden, die men zoo wreedaardig gekwetst en bedroeft heeft, en hem ter wille zijner eindelooze liefde, ter wille van zijn smartelijk lijden, om vergiffenis smeeken; tevens nederig erkennend dat men die vergiffenis onwaardig is, men moet de allerh. Maagd, die toevlucht der zondaren aanroepen en haar smeeken om ons de vergeving onzer zonde bij God te bekomen. Eindelijk moet men niet alleen met de lippen maar van ganscher harte eene flinke akte van volmaakt berouw verwekken en zeggen als volgt: »Mijn goede Jezus, mijn allerbarmhartigste Zaligmaker, vergeef mij mijne afschuwelijke zonde.... Ik gevoel er een diep berouw over, en verfoei die zonden uit alle krachten mijner ziel.... Met uwe hulp zal ik er niet meer in vervallen, zal ik voortaan vermijden wat de oorzaak

geweest is, van mijn val, en van ganscher harte, zal ik boete doen. Ik bemin u boven alles, o mijn Jezus, en omdat ik u bemin, berouwt het mij, dat ik u beleedigd heb . . . . . Zoodra mogelijk zal ik eene rouwmoedige biecht spreken, zal ik alles bekennen! Och mijn allerzoetste Jezus, verstoot uw arm, verloren kind niet, dat tot u wederkeert, om u nooit meer te verlaten." De H. Kerk zelve leert ons, dat deze oefening van volmaakt berouw, gevoegd bij den oprechten wil om te biechten, zoodra het doenlijk zijn zal, den zondaar weder in staat van genade herstelt, zoodat wanneer hij bij geval mocht sterven, vooraleer zijne zonde te hebben gebiecht, zijne ziel toch gered is, al ware zijne zonde nog zoo zwaar en boosaardig. Ten einde zich geen valsche denkbeelden op dit punt te kunnen maken, verbiedt de H. Kerk ten strengsten om in zulk een toestand, zonder voorafgaande biecht, te communiceeren, al zou men ook verzekerd zijn, van in staat van genade te verkeeren. Ik merk hierbij op, dat goede christenen, die gewoon zijn in staat van genade te leven, en Jezus van ganscher harte beminnen, veel lichter dan men denkt eene oefening van volmaakt berouw kunnen verwekken, terwijl menschen aan de zonde gewoon, en vreemd aan de liefde tot Jezus, hoogst zelden hiertoe kunnen geraken. En toch is dit volmaakt berouw, volstrekt noodzakelijk, om zonder de biecht, de

doodzonde uit te wisschen. Tracht daarom lief kind, om in voortdurende vertrouwelijkheid met Jezus te verkeeren en hem dikwijls van uwe innige liefde te verzekeren.

De zuivere liefde tot Jezus, is een machtig voorbehoedsmiddel tegen de doodzonde, en hebt gij des ondanks het ongeluk daarin te vallen, dan richt die u weêr spoedig op.

Kan men onmiddellijk biechten, dan is de biecht het eenige middel voor den armen zondaar, door de biecht alleen, kan hij zich dan van zijn zondenlast bevrijden. Hoe goed is Jezus toch om zijne vergiffenis zoo liefdevol aan te bieden. De biecht is de ontferming, aller ontfermingen Gods, de peillooze afgrond van Jezus oneindige liefde. Meer nog misschien dan de Communie bewijst de H. Biecht ons, dat God de Vader aller ontferming, de God aller vertroosting is.

Hoe veelvuldig, hoe zwaar onze overtredingen ook zijn mogen, werpen wij ons zonder schroom in dien afgrond van vergiffenis, in plaats van met Kaïn te zeggen: mijne zonde is te groot om door God vergeven te worden!

Sommige ellendelingen zeggen onbeschaamd weg: Ik heb nu toch eenmaal gezondigd, nu kan ik even goed twee, drie, tienmalen zondigen, het is toch ééne moeite, als ik biechten ga. Zulke lieden zijn de eindelooze vergiffenis waarop zij zoo driest

rekenen, onwaardig! Zij maken misbruik van Gods barmhartigheid en zullen daarom nooit een oprecht berouw hebben.

Anderen wederom zijn vol eigenliefde en denken: Nooit zal ik zoo iets durven bekennen. Ik zal later gaan, dan kost het mij minder. Wat zal mijn biechtvader wel van mij denken?..... Men behoeft waarlijk geen eigenliefde meer te hebben, als men zijne ziel gedood, en Jezus Christus gekruisigd heeft.....

Neen, dat is niet de taal van een christen, deze verschuift zijn heil niet van dag tot dag, als het zijn moet, vertrapt hij zijne eigenliefde, en volgt moedig de stem van zijn geweten.

Zonder schroom, zonder aarzeling, moet men tot den biechtvader gaan en zich veeleer verheugen in de gevorderde vernedering. Voor de voeten van Jezus neergeknield, die in den persoon van den priester tegenwoordig en verborgen is, moeten wij rondborstig alles biechten, alles bekennen, en in dankbare vermorzeling des harten de H. Absolutie ontvangen. De Absolutie is de verrijzenis des zondaars. En dan eens verrezen, nooit meer sterven!

Het rechtstreeksche geneesmiddel voor de doodzonde is dus het Sakrament der boete, in de vereischte gesteltenis ontvangen. En buiten de biecht is het eenige middel, het volmaakt berouw, met den vasten wil, om zoo spoedig mogelijk te biech-

ten. Ziedaar de geneesmiddelen, en dat niet voor een of twee keer maar voor honderde, voor duizende keeren, voor altijd.

O onbeschrijfelijke goedertierenheid van Jezus en van zijne H. Kerk!

Arme kleine zondaar, meer zwak en lichtzinnig, dan boosaardig, gij die het kwaad dat ge bedrijft, verfoeit, en het goed dat ge verzuimt, bemint, zegen toch duizendmaal deze onuitsprekelijke goedertierenheid. Wel is waar, mag de zoo gemakkelijk te verkrijgen vergiffenis, geen aanmoediging tot zonde voor u zijn, maar toch is dit redmiddel, door uw Verlosser ingesteld, zeer geschikt om den moed op te houden, wanneer gij ondanks uwe goede voornemens weer in de zonde vervalt.

Neen, hij die bloost om, zoo dikwijls hij gezondigd heeft, tot den biechtvader terug te keeren, kent Jezus en zijne H. Kerk niet. Of moet hij die valt niet na iederen val weer opstaan? Zoo is het ook met de zonde. Wie met waar berouw, en het vaste voornemen om niet meer te zondigen, om de gelegenheid te vluchten, biecht, maakt nooit misbruik van het Sakrament der boete, bezit daartoe altijd, de vereischte gesteltenis.

Vergeet het toch nooit, lief kind, de priester is een man van barmhartigheid, de gevolmachtigde, de vredebode Gods, hij wordt niet moede aan den berouwhebbenden zondaar vergiffenis te verleenen.

XV.

De Hoofdzonden.

Hoofdzonden, zijn de zeven voornaamste ondeugden, waaruit al onze zonden voortvloeien. Zij zijn aan vruchtboomen gelijk. De ondeugd is de boom, de zonden zijn de vruchten. De hoogmoed b. v. is eene ondeugd, eene kwade neiging, en indien men aan deze neiging vrij spel laat en hoogmoedige handelingen verricht, het zij door hoogmoedige gedachten, of woorden, dan zijn dat hoogmoedzonden. Zoo is het met den nijd, de gierigheid, de wellust, de gulzigheid en de luiheid. Uit deze gewassen bestaat zoo ongeveer de moestuin des duivels. De duivels zijn de tuinieren. Dag en nacht, zwoegen en slaven zij in dien moestuin en bewerken zij den grond, om de boomen welig en vruchtbaar te maken.

Sommige kinderen denken, dat eene hoofdzonde, gelijk staat aan eene doodzonde. Dat is zoo niet. Eene zonde van hoogmoed, drift, gierigheid enz. kan doodzonde of dagelijksche zonde zijn, al naar gelang der omstandigheden. Alleen dan is zulk eene zonde, doodzonde, wanneer zij de beide, hierboven besproken vereischten bezit,

namelijk: eene duidelijke kennis van de zwaarte der zonde en een vrijen volstrekten wil.

Wat ijdelheid of gevleide eigenliefde over een geestig gezegde, een zelfbehagen als men in den spiegel ziet, een voorbijgaand gevoel van afgunst, jegens een knapper schoolkameraadje, een oogenblik van ongeduld, een klap al vechtende uitgedeeld, dat alles is b.v. verre van doodzonde.

Een kind, dat uit zuinigheid niets aan een arme geeft, een kind, dat uit gulzigheid te veel zou eten en verzot is op suikergoed en taartjes, een kind, dat niet aanstonds eene verkeerde gedachte zou afstooten, dat onachtzaam zou zijn op boeken en schriften, lui in zijn werken, zondigt daarom niet doodelijk, al is die gewoonte ook gevaarlijk en beklagenswaardig.

XVI.

De dagelijksche zonde en hare gevolgen.

Onder dagelijksche zonde verstaat men gewoonlijk eene zonde, die niet doodelijk is. Hebt ge nu goed begrepen, wat doodzonde is, mijn kind, dan weet gij daardoor ook wat eene dagelijksche zonde is.

De dagelijksche zonde is eene zonde, d. w. z. een verzet tegen God, maar dit verzet gaat niet zoo ver, dat het ons van de genade van Jezus

berooft. Ik heb u reeds gezegd, dat het eene kleine ongesteldheid is, waaraan men niet sterft. Nu, kleine ongesteldheden zooals: hoofdpijn, maagpijn, buikpijn zijn lastig genoeg, niet waar? en toch zijn de dagelijksche zonden erger dan dat, want de wonden der ziel zijn veel gevaarlijker, dan die van het lichaam. Daarom zeide de H. Thomas van Aquinen: Liever alles lijden, liever sterven, dan eene dagelijksche zonde te bedrijven.

Er zijn zeer lichte dagelijksche zonden, die nauwelijks den naam van zonde verdienen, er zijn ernstiger zonden en zelfs zoo ernstig, dat zij rakelings langs de doodzonde heengaan. Ik wil u dit eens duidelijk maken. Gij weet toch wel, er zijn kleine puistjes die aanstonds verdwijnen; roode eenigszins giftige puistjes, er zijn vurige zweren die koorts veroorzaken, er zijn ook kankerachtige builen, die met veel zorg behandeld moeten worden, om niet doodelijk te zijn. Zoo ook is er een hemelsbreed onderscheid, tusschen eene kleine beweging van ongeduld en een driftig stampen met de voeten en ballen van de vuisten, tusschen een beleefdheids jokkentje en eene besliste onwaarheid in koelen bloede volgehouden, tusschen eene onbeduidende, ondoordachte ongehoorzaamheid en een beslist langdurig verzet, en toch zijn de opgenoemde zonden, nog geen doodzonden.

De schuldigste, wezenlijke gevaarlijke dage-

lijksche zonden, die door een braaf kind met zorg vermeden moeten worden, zijn de met voorbedachten rade, vooruitbedachte dagelijksche zonden. Dat zijn geen zwakheden meer, dat zijn vrijwillige ongetrouwheden, waardoor het hart van Jezus bedroefd wordt.

En toch is de gewoonte der dagelijksche zonde nog erger dan de dagelijksche zonde zelve. Want die gewoonte brengt weldra de lauwheid voort, d. w. z. een toestand van algemeene nalatigheid en onverschilligheid voor de dingen Gods, een soort van verflauwing die rechtstreeks tot de doodzonde voert.

Laat daarom nooit de minste gewoonte van dagelijksche zonde in u heerschen.

Wanneer gij uit zwakheid of lichtzinnigheid eene fout begaan hebt, laat haar dan geen wortel schieten, maar ruk haar aanstonds uit. Dit kunt gij, door dikwijls uwe goede voornemens te herhalen, en vooral na iedere zonde. Vraag dan, als een echt christen, aanstonds vergiffenis aan uwen goeden Jezus en zeg hem: Vergiffenis o mijn God, ik bemin U en ik zal het niet meer doen.

Denk toch nooit, »het is maar eene kleine zonde," of zoudt ge uwe moeder een vuistslag willen geven, alleen omdat zij er niet van sterven zal? En toch, dit doet gij Jezus uwen meester aan, zoo dikwerf gij met voorbedachten rade eene dagelijksche zonde

bedrijft..... Die dagelijksche zonde, welke ge zoo licht telt, werd zwaar geboet door uwen Jezus! Ziet gij die tranen van uwen Verlosser in de kribbe? Ziet gij dat zweet, die bloeddroppelen gedurende zijn doodstrijd in den hof van Olijven? Ziet gij dien kaakslag, die wreede lanssteken? Dat doorntje tusschen zooveel anderen? Dien zweepslag tusschen die duizend andere zweepslagen? Dat is de dagelijksche zonde, zoo licht door u geteld, zoo gemakkelijk door u bedreven! Neen mijn goede Jezus, geen dagelijksche zonden meer, liever alles lijden, alles verduren!

Verafschuw dus de zonde, onder al hare gedaanten, mijn goed lief kind — doodelijk of dagelijks om het even, want groot of klein, het is eene zonde, en Jezus verafschuwt de zonde!

XVII.

Middel om zich van de dagelijksche zonde te reinigen.

Allereerst moet men de zonde haten, en er een oprecht berouw over gevoelen. God, de oneindige heiligheid zelve, vergeeft zonder berouw, zelfs niet de kleinste dagelijksche zonde.

Niet waar, het zou wel dwaas zijn, om gaarne aan lichte ongesteldheden te lijden, alleen omdat

zoo iets niet doodelijk is. En welk oprecht christen zou uit koelen bloede iets beminnen of doen, dat door Jezus verafschuwd wordt? Geen beter geneesmiddel tegen de dagelijksche zonde, dan de liefde tot God. Mijn God, ik bemin U van ganscher harte! Jezus, ik bemin U! Deze enkele liefdeakte met oprechtheid en innigheid uitgesproken, is voldoende om alle dagelijksche zonden uit te wisschen, en zelfs de meer ernstige, de met voorbedachten rade, bedreven dagelijksche zonden. Dit leert ons de Kerk zeer stellig en beslist en is zeer troostend voor onze zwakheid. Laat ons dus onze dagen, met veelvuldige schoone liefdeverzuchtingen doorweven, daardoor wisschen wij onze dagelijksche zonden uit, daardoor wordt ons leven, als een schoone heldere hemel die 's nachts met glinsterende sterretjes, bezaaid is.

De H. Kerk biedt ons verder nog meer eenvoudige en gemakkelijke hulpmiddelen aan, om ons van dit stof der dagelijksche zonde te ontdoen. B. v. door godvruchtig het Onze Vader te bidden, het kruisteeken met wijwater te maken, met aandacht eene geconsacreerde kerk binnen te treden, onder de H. Mis door het opzeggen van het confiteor enz. enz.

Het Sacrament der biecht, dat de kracht bezit, om de doodzonde uit te wisschen, heeft natuurlijk ook dezelfde kracht voor de dagelijksche zonden.

Ofschoon niet volstrekt noodzakelijk, is het toch zeer heilzaam om ze te biechten, vooral wanneer men jong is; door het biechten der dagelijksche zonden, kan de kleine boeteling veel beter door zijn biechtvader geleid worden en kan deze hem een flink geweten, wars van onverschilligheid, maar ook wars van angstvalligheid bezorgen, daardoor ook leert het kind beter de schuilhoeken van zijn hart kennen, en leert het zich rekenschap geven van zijne verkeerde neigingen, terwijl het tevens de middelen tot verbetering eerder aanneemt.

Zelfs dan wanneer men zich slechts aan dagelijksche zonden heeft schuldig gemaakt, is de acht of veertiendaagsche biecht zeer aan te bevelen.

Maar de beste vrijwaring tot de doodzonde, het beste middel om ons ook van de dagelijksche zonde vrij te houden, is zooals wij reeds aanmerkten, de H. Communie. Hiermede bedoel ik natuurlijk alleen de goed voorbereide, goed verrichte Communie. Niets kan ons beter heiligen en van zonde verwijderen. Zal de Communie dit doel echter bereiken, dan moet zij ook veelvuldig genoeg zijn. Wij moeten onze ziel wel dikwijls met Jezus voeden, niet alleen om in de genade te verblijven, maar ook om steeds nauwer met hem vereenigd te worden. Er zijn kinderen en ouders, die onbegrijpelijk bevreesd zijn voor de veelvuldige Communie en toch is dit het eenige middel om de kinderen in staat

van onschuld en reinheid te laten verblijven, om hunne godsvrucht te bevorderen, om er ernstige, ware christenen van te vormen,om hen opgeruimd en kuisch door de moeielijke jaren der jeugd te laten gaan.

De dagelijksche ondervinding bewijst de hooge wijsheid dier raadgeving van de H. Kerk, die tot eene vroegtijdige eerste H. Communie en daarna tot eene veelvuidige Communie aanspoort.

Voor een kind is eene maand, wat voor ons een jaar is. Ach, geloof het toch, voor kinderen zoowel als voor volwassenen is het H. Sakrament des Altaars een krachtig voorbehoedmiddel tegen de doodzonde en ook tegen de dagelijksche zonde. Wel is waar, behoedt zij ons niet geheel en al, want door de menschelijke zwakheid is dit niet goed mogelijk, maar zij onttrekt toch hart en wil van het kwaad, terwijl de dagelijksche zonde als men haar niet bemint, de veelvuldige Communie niet belet. Of moet men den geneesheer en zijne middelen ontvluchten, omdat men ziek is?

BESLUIT.

Wat zal ik u nog verder zeggen, lief kind? alleen dit: blijf zooveel mogelijk, en dag aan dag met Jezus uwen Zaligmaker vereenigd. Strijd onophoudelijk tegen den afschuwelijken duivel, die uwe schoone ziel door allerlei listen tracht te

ketenen. Verwerp met kracht alle bekoringen, verfoei uit het diepste uwer ziel, zoowel de dagelijksche als de doodzonde, omdat zij uwen Meester en Koning mishagen. Ik smeek de allerh. Maagd, die toevlucht der zwakken, die teedere moeder der kleine christenen, om u onder de blanke vleugelen harer beschermende liefde te verbergen, opdat uwe jeugdige ziel het ware leven in zich hebbe, het leven, dat naar het paradijs van haar eenigen Zoon, Jesus Christus onzen Heer, voert.

TWEEDE DEEL.

EERSTE BOEK.

Over het Gebed.

II.

In dit boek, mijn goed, lief kind, zal ik u allereerst spreken over het gebed en u vervolgens eenige nuttige wenken geven over de Biecht en de Communie. Luister goed toe, want deze dingen zijn gewichtiger, dan alles, wat u hier op aarde, gewichtig kan toeschijnen, want het geldt hier uwe ziel, uw heil, uw geluk voor hier en hier namaals. De wetenschap der godsvrucht, is de wetenschap aller wetenschappen, de eenige, waarlijk noodzakelijke wetenschap, zonder welke alle andere wetenschappen niets baten.

. . . . . .

Wat is bidden?

Bidden — is, zich innerlijk met God vereenigen, om hem te aanbidden, te danken, te vragen om hetgeen wij noodig hebben, om hem vergiffenis af te smeeken voor onze zonden. Bidden is niets anders dan tot Jesus gaan, dan met en door Jesus, de verschuldigde hulde aan God bewijzen.

I. Eene zaak vergeten wij bij het bidden maar al te dikwijls, en dat is God aanbidden. Hoe dieper, hoe meer men God aanbidt, hoe voortreffelijker het gebed. God aanbidden, wil zeggen, zijne opperste Macht aanbidden, zich voor zijne eindelooze heiligheid vernederen en vernietigen. Wanneer wij God aanbidden dan erkennen wij vol ootmoedige liefde, dat God alles, en dat wij niets zijn; dat al het goede in ons, van hem voortkomt, dat alles hem toebehoort, als aan den oppersten Koning en Schepper van alle dingen.

Bij zijne verschijning aan Mozes, in het brandende braambosch sprak God: »Ik ben degene, die is. En inderdaad, hij is het opperste Wezen, het eeuwige Wezen, de groote en allerheiligste Heer van hemel en aarde. Wanneer men God aanbidt, moet dat niet vergeten worden. »Mijn God, ik aanbid u en erken dat ik niets ben, voor uw oog." Ziedaar het eenvoudigste en grootste gebed. Lief, dierbaar kind van den goeden God, herhaal

dat gebed onophoudelijk. God aanbidden, ziedaar de voornaamste bezigheid der heiligen en der engelen in den hemel, laat ons dat op aarde ook doen.

II. Het tweede doeleinde van het gebed is om God te bedanken, voor zooveel duizenden, ja millioenen weldaden, waarmede hij ons van af het eerste oogenblik onzes levens voortdurend overlaadt, en overladen zal in alle eeuwigheid. — Wees dankbaar zegt de H. Schrift en dank den Heer ten allen tijde. Zult gij den Heer ooit genoeg kunnen danken voor de liefde u bewezen? Hij, die voor u Jesus heeft willen worden, die voor u, arme kleine zondaar, heeft willen weenen, willen lijden en sterven die voor u den hemel heeft willen openen. Hij gaf u zijne H. Kerk tot moeder, hij schonk u zijne Eucharistie en alle schatten zijner genade, hij verschafte u als 't ware een paradijs op aarde, hoe dankbaarder gij u betoont voor de ontvangen weldaden, hoe meer genade zijn goddelijk Hart u verleenen zal. De dankbaarheid is zulk eene schoone deugd en wie zou God ooit genoeg kunnen danken?

III. Als wij bidden, moeten wij vragen. Wij hebben duizenderlei behoeften voor onze ziel, voor onze eeuwige zaligheid, voor onze heiliging en het verkrijgen aller christelijke deugden. Wij moeten genade vragen, om in het gebed te volharden, om lichaam en ziel te kunnen heiligen.

Wij moeten zegeningen afsmeeken voor onze ouders, vrienden en weldoeners. Wij moeten God bidden, om aan den Paus, de bisschoppen en priesters, genade en kracht te verleenen, ten einde zij de wereld heiligen en de Kerk doen zegepralen.

Wij moeten smeeken voor de bekeering der zondaars, der scheurmakers en ketters enz. Kortom wij moeten voor onszelven en voor onze broeders allergewichtigste genaden van God afbidden. Ge ziet dus dat er genoeg te bidden en te vragen valt. Ik ken een vroom knaapje, dat dikwijls uren aaneen voor God ligt nedergeknield, om voor zichzelven en voor anderen, iedere genade in het bijzonder af te smeeken. Hij wordt het vragen maar niet moede, en heiligt zich zelven door deze heilige oefening.

IV. De vierde vorm van gebed, is ten slotte het nederige smeeken van den zondaar die vergiffenis vraagt aan God, voor zijne persoonlijke zonden en voor de zonden der geheele wereld.

Niet waar, arme kleine, ge weet het maar al te goed, ge zondigt dagelijks en moet dus dagelijks van God vergiffenis afsmeeken, en u voor hem vernederen. Door het aanbiddende gebed, vernedert men zich, daar men voor God zijn niet erkent, maar door dit, om vergiffenis smeekend gebed, erkent men dat men zondaar is. De H. Franciscus riep eens vol vervoering uit: Mijn Heer en mijn

God, wie zijt gij, en wie ben ik? Gij zijt de afgrond van alle goed en ik ben de ellende zelf en de grootste aller zondaren. Vergeet toch niet dit schoone gebed recht dikwijls te herhalen.

Vergeet ook niet, dat wij naar het voorbeeld van Onzen Heer, moeten bidden voor elkander. Zondaar, bid dus ook voor de andere zondaars en vraag vergiffenis voor u en voor hen. De meeste kinderen verzuimen, deze zeer nuttige manier van bidden, en toch zouden zij daardoor kleine apostelen kunnen worden, en barmhartigheid en bekeering voor eene menigte zondaren kunnen verkrijgen. God wordt zoo dikwerf, zoo onophoudelijk, bij dag en bij nacht, doodelijk beleedigd; hoeveel doodzonden moeten er dus dagelijks geboet worden!....

Dat is dus bidden, lieve kleine christen.... In vereeniging met Jesus die in uw hartje woont, moet gij den Heer onzen God aanbidden, danken en loven; moet gij smeeken om hetgeen gij in de wereld noodig hebt, moet gij u vernederen over uwe zonden, ten einde barmhartigheid te verwerven voor u en uwe zondige medebroeders.

II.

Wij zijn menschen en geen engelen. Onze ziel met het lichaam vereenigd verricht alles met diens hulp. De ziel b. v. denkt, oordeelt, overweegt, maar

zij doet dit door middel der hersens. Zij bemint, maar door middel van het hart, dat het orgaan, het instrument der liefde is, even als de hersens de werktuigen zijn van het denken. De ziel ziet, maar door de oogen van het lichaam, zij hoort en luistert, maar door middel der ooren, en waardoor zij spreekt behoef ik u, mijn lieve, kleine babbelaar wel niet te zeggen. Dus, de ziel verricht niets dan door het lichaam.

Zoo ook met het gebed. Het is uwe ziel die bidt; het is uw lief, klein hartje, dat zich met God vereenigt, dat zich tot Jesus verheft, maar uw lichaam blijft niet vreemd aan dat schoone werk, uwe tong zegt uwe gebeden, uwe oogen lezen, uwe knieën buigen zich, uwe handen vouwen zich, uw hoofdje neigt zich.

Het volmaakste gebed, is het met lichaam en ziel verrichte gebed. Als uw mond die woorden uitspreekt, zonder dat het hart er aan deelneemt, dan hebt ge veel van een papegaai. Papegaaien spreken ook zonder te gevoelen wat zij zeggen, en dat doen helaas maar al te veel kinderen; denk er toch wel aan, lief kind, gij zijt immers geen vogel, maar een christenkind, een gedoopte, wiens ziel en lichaam aan God toebehooren; gij moet dus met hart en ziel en lichaam bidden.

Toch komt het gebed voornamelijk uit het hart voort, en kan men ook, zonder een woord te

spreken zeer goed bidden. Dat deed b. v. de arme Magdalena, die in het huis van Simon den Farizeër aan Jesus voeten nederknielde, geen woord sprak, maar slechts weende en inwendig bad. Zoo bad ook die goede landman waarvan de H. pastoor van Ars ons verhaalt. Deze landman ging iederen morgen zeer vroeg naar de kerk, zonder rozenkrans, zonder boek en bleef dan geruimen tijd geknield daar nederliggen, terwijl zijne blikken onverpoosd op het tabernakel gevestigd waren. Eens vroeg hem de pastoor van Ars, wat hij daar toch wel uitrichtte, daar hij zelfs nooit de lippen bewoog. Nu antwoordde de landman op het tabernakel wijzend, kinderlijk eenvoudig: »Hij ziet mij aan, en ik zie Hem aan." — O wat bad die eenvoudige man goed! Veel spreken is niet noodig als men bidt, zeide dezelfde vrome priester; ge weet immers dat God daar is in zijn H. Tabernakel, welnu, zend hem uw hart, verdiep U in de weelde zijner H. tegenwoordigheid, dat is het beste gebed.

Dit neemt niet weg dat dit innerlijke gebed, eerder het gebed van een engel dan van een mensch is. Slechts weinige kinderen zijn daartoe in staat, en zoo gij u daarmede wildet vergenoegen, zou uw zoogenaamd bidden, wel eens droomen en tijd verliezen kunnen worden. Het gebed, dat zich door woorden of lofzangen uitdrukt, is het

mondgebed, terwijl het innerlijke gebed, dat zich tot het bloote denken bepaalt, overwegend gebed wordt genoemd. Het eerste drukt zich door woorden uit, het laatste blijft in het hart verborgen, zooals een vogeltje in zijn nestje. Ik herhaal het, op uw leeftijd is het mondgebed vooral zeer dienstig, om goed te leeren bidden; het boeit den geest en vermindert de verstrooiingen, het onderricht en bewerkt goede gedachten. Hoeveel vrome aandoeningen ontstaan er onder het uitspreken van het Onze Vader, het Wees gegroet, van de schoone litaniën en lofzangen der H. Kerk! Vooral het luid bidden en het zingen van lofliederen is zoo verrukkend schoon in onze kerken.

Vergeet echter niet, goed kind, dat God vooral op uw hartje let als ge bidt, hetzij uitgesproken, of innerlijk, uw gebed moet uit het hart voortkomen, uw hart moet de woorden van aanbidding, van dankzegging, door uwe lippen geuit, gevoelen en daarmede instemmen. Wees onder uw bidden als een schoon wierookvat, waaruit geurige wolken opstijgen, omdat het wierook op gloeiende kolen gestrooid is.

III.

Over de noodzakelijkheid van het gebed.

I. Ge moet niet denken, lief kind, dat het gebed alleen door God wordt aangeraden; neen, het is een gebod, een uitdrukkelijk gebod, eene wet. Wie niet bidt zondigt, omdat hij een plicht verzuimt.

Goed bidden is niet alleen plicht; het is zelfs de eerste plicht van den mensch.

Waarom zijt ge op aarde, mijn kind? Wel, zoo antwoordt ge aanstonds, om God te kennen, te beminnen, te dienen, en daardoor in den hemel te komen.

Het gebed nu, is niets anders dan dat. Of moet gij God niet, zoodra gij hem kent, aanbidden? En volgt uit de kennis van Jesus en zijne oneindige goedertierenheden dan niet aanstonds uwe liefde tot hem? Welnu, als ge bidt, dan bemint, dient en aanbidt gij uwen God en Zaligmaker, zooals hij dit van u verlangt.

Bidt gij niet tot uw hemelschen Vader, dan zijt gij een ondankbare, slechte zoon, verzuimt gij uw duurste plicht, vergeet gij het doel van uw bestaan en leeft alsof er geen God ware, alsof Jesus niet voor u gestorven ware aan het kruis.

Wie niet bidt, is minder dan een hond, want het arme dier kan niet bidden. Gij moet bidden, omdat gij het kunt. Gij kent God en zijn gebod, gij moet dus aan God de eer bewijzen, die hem toekomt. Een arme hond, is nog dankbaar en vergeet de hem bewezen weldaden niet, en gij zoudt den goeden God, uw Schepper en Weldoener kunnen vergeten? Neen, dat zou verfoeilijk zijn!

Nog eens dan, gij moet bidden, omdat God uw Schepper, en gij zijn tenger schepseltje zijt, omdat hij uw allerzoetste Verlosser is, en gij zijn welbemind kind, dat ten koste van zijn dierbaar bloed is vrijgekocht.

II. Gij moet bidden, lieve kleine, omdat God dit uitdrukkelijk van u vordert, zoo zelfs, dat gij zonder bidden, niet zalig kunt worden. Of denkt ge dat men u, als bedelaar en in lompen gehuld, in 's Konings paleis zou toelaten? Neen, als een ellendige dwaas, zou men u de deur wijzen. Welnu, het gebed is het schoone eerekleed der kinderen Gods, is de koninklijke liverei, waardoor men wordt toegelaten in het eeuwige paleis van den grooten Koning, in het paradijs van God.

God wil dus dat ge tot hem bidt en heeft daarom tot een ieder gezegd: Vraagt en ge zult verkrijgen, klopt en u zal worden geopend. Want die vraagt, verkrijgt, en die klopt, wordt opengedaan.

Op iedere bladzijde van zijn H. Evang. dringt Jesus op het gebed, op het hartelijke, veelvuldige gebed, aan.

Zonder gebed, geen genade; zonder genade, geen hulp; zonder hulp, geen zaligheid.

Het gebed is de poort des hemels, de weg ten hemel. Bid en gij zult zalig worden; bid niet en gij zult uwe ziel verliezen. Wanneer gij dagelijks van ganscher harte bidt, dan sta ik voor uwe zaligheid in. God gebiedt u alleen daarom het gebed, omdat hij u den hemel verzekeren wil.

III. Door dit gebod van het gebed, worden wij als 't ware gedwongen, om onze afhankelijkheid steeds voor oogen te hebben, om steeds te bedenken, dat wij niets kunnen en niets zijn. Dit is juist zeer noodzakelijk om onzen hoogmoed te fnuiken. Onze lieve Heer wil ons ootmoedig zien, en daarom verleent hij geen genade zonder gebed. Hij zou ons even goed alles kunnen geven, zonder er om gevraagd te worden, maar hij wil dit niet, opdat wij erkennen zouden, dat alles van hem komt. Schelt men niet aan, dan blijft de deur gesloten, en kunnen wij op de stoep blijven staan. De schel nu, is het gebed. Jesus opent aan hen, die bidden.

IV. Lief kind, gij moet bidden als christen, en Jesus uw Verlosser verlangt, dat gij met hem bidt. Hij woont immers door zijne genade in uw hartje, en hij wenscht dat dit hart eene bedecel zij, waaruit het gebed onophoudelijk ten hemel stijge.

Hij bidt in u, met u, en voor u, en wil dat uw gebed zich met het zijne vereenige.

Door het gebed te verzuimen, bedroeft gij Jesus' goddelijk Hart, bedroeft gij den allerzoetsten Vriend en Meester uwer ziel. Door veronachtzaming van het gebed, wordt gij ontrouw aan de genade van uw doopsel, wordt ge onwaardig om tot levenden tempel van Jesus te dienen.

Bid dus in vereeniging met Jesus, en dat zijn gebed, het uwe heilige. Laat hem toch niet alleen bidden, en wees niet ongevoeliger dan de gevoellooze steenen onzer kerken, die onbewust, aan het Heilige der Heiligen, aan Jesus Christus zelf, tot woonplaats verstrekken.

Gij zijt christen, dus een kind des gebeds, dus moet ge bidden.

IV.

Wanneer moeten wij bidden?

I. In zekeren zin, altijd en overal. Christus zelf zegt het ons: »Men moet altijd bidden, en het bidden nooit moede worden." En de H. Apostel Paulus, zegt eveneens tot de christenen: »Zijt vurig, bidt altijd. Maar hoe kan men altijd bidden? Is dat niet het onmogelijke gevraagd, vooral van een kind?

Inderdaad, het zou onmogelijk zijn, als men altijd gebeden moest opzeggen, maar dat vraagt onze lieve Heer ook niet van u, mijn kind. Wat hij van u vraagt, wat gij hem geven kunt, is een trouw hart, dat dikwijls aan God tracht te denken, dat voor Jesus tracht te leven en hem van tijd tot tijd zijne handelingen opdraagt.

Zij, die gewoon zijn, in alles Gods welbehagen en wil te zoeken, bidden altijd. Wanneer ge dus een kort gebedje spreekt of slechts even uw hartje tot God verheft, voordat gij begint te werken, te eten, te slapen, te spelen enz. dan worden al die handelingen, even zoovele waarachtige, voortdurende gebeden, ook wanneer ge verder slechts nu en dan en heel eventjes aan Jezus denkt. Uw geheele leven wordt dan een gebed, en verheft zich tot God, als een geurig wierook. Dan ook vervult gij het voorschrift van den H. Paulus; hetzij gij eet, hetzij gij drinkt of iets anders doet, doet alles ter eere Gods. Dan zijt gij in waarheid een christen; een kind der genade, een kind des gebeds.

Het kind dat bij moeder speelt, denkt niet voortdurend aan moeder, ziet haar ook niet altijd aan, maar het dribbelt om haar heen, babbelt nu en dan een woordje, maakt haar deelgenoot van zijn spel, toont haar de bloemen die het plukt, komt schreiende

naar haar toe, wanneer het zich bezeert enz. enz.

Doe ook zoo, kind Gods, ga even gemeenzaam en vertrouwelijk met uwen God om.

Niet waar, kleine, nu vindt ge, dat altijd bidden, niet meer zoo moeilijk is; ja, dat wist ik wel, want het bidden is als de ademhaling. Wij ademen altijd, etende of slapende, ja zelfs sprekende. Zoo moet gij ook altijd en overal, tehuis en op straat, in vreugde en verdriet, christen zijn, voor uwen God leven, en vol liefde aan hem denken.

Hierdoor ook zult gij gelijkvormig worden aan Jesus. Jesus toch bad altijd, ofschoon hij sliep, sprak en handelde even als andere menschen. Maar hij deed alles met het doel, om zijn hemelschen Vader te behagen. Met hem nu, moet gij dienzelfden heilgen weg bewandelen, ten einde met hem te kunnen zeggen: »Ik doe altijd wat mijnen Vader behaagt."

II. Schietgebeden zijn vooral voortreffelijke gebeden. Het zijn kleine vuurpijlen, die door ons hart, het hart van Jezus rechtstreeks treffen. Het zijn korte woorden of verzuchtingen van aanbidding, van ootmoed, van liefde, die men dikwijls met den mond of het hart, tot God opzendt en die het vuur der liefde in ons hart aankweeken.

Mijn Heer en mijn God! — Jesus! — Jesus, Maria, Jozef — Jesus, ik bemin u! — Jesus, mijne liefde! — Mijn God ontferm u mijner! — Vergif-

fenis! — Mijn Jesus, ik ben geheel de uwe! — Jesus barmhartigheid! — Heilige Maagd, toon dat gij mijne moeder zijt! — Jesus u alleen, en u altijd! — Alles voor u, o mijn Jesus! — Allerzoetste Immaculata, ik heb u zoo innig lief! . . . enz. enz.

Ziedaar eenige hoogst eenvoudige schietgebeden; als zij uit het hart voortkomen, dan stijgen zij regelrecht tot Gods troon. Men moet ze zoo recht gemeenzaam en vertrouwelijk Jesus toefluisteren, zooals een kind zijne moeder liefkoost en zoete woorden geeft.

Welaan, mijn goed, lief kind, volg mijn raad nu eens, en neem deze heilzame gewoonte aan, zij zal u dienstig zijn tot uwe heiliging. Daardoor zal God de leidende gedachte van uw leven worden, de trouwe vriend, die altijd nabij, altijd in uwe gedachten, u opgeruimd en tevreden, door het leven zal doen voortgaan. Naar den uiterlijken schijn zijt ge dan wel een kind, maar voor God, die in de harten leest, zult gij een engel zijn.

III. Behalve deze gedurige gewoonte van bidden, moet men op bepaalde oogenblikken van den dag, geregelde gebeden spreken.

Het zooeven besproken gebed, is als de verfrisschende dauw, maar daarom nog niet voldoende. De aarde moet nu en dan door een flinken malschen regen gedrenkt worden, om velden en beemden welig en groen te maken.

En wat zijn wel die oogenblikken, bepaaldelijk tot het gebed, bestemd? Vooreerst dagelijks, des morgens en des avonds, dat staat vast. Het morgengebed is als het doopsel van den dag; het avondgebed als het laatste Oliesel van den dag. Aanstonds na uwe geboorte, heeft men u door het doopsel tot een christen, tot een levend lidmaat van Jesus, tot een schoonen, kleinen tempel van de H. Drievuldigheid gemaakt. Door uw H. Doopsel hebt gij voor uw geheele leven, de heiligmakende genade ontvangen. Zoo is het ook met iederen dag van uw leven. Ieder dezer dagen, is een klein leven op zich zelven, dat met uw ontwaken begint en met uw inslapen eindigt. 's Morgens nu moet gij uwen dag doopen, heiligen en aan den goeden God toewijden. Dit doet gij door het morgengebed. Een dag zonder bidden begonnen, is een heidensche dag.

Zoo ook met uw avondgebed. Bij uw sterven zal men u het H. Sacrament der stervenden toedienen, waardoor alle vlekken van uw leven uitgewischt zullen worden, en dat u, wanneer gij het waardig ontvangt zal voorbereiden, om rechtstreeks naar den hemel te gaan. Voordat gij dus dat kleine leven, dat men d a g noemt eindigt, moet gij een avondgebed doen, om vergiffenis vragen voor de fouten van den dag, ten einde weêr rein en goed te worden en in de vriendschap van Jesus en Maria in te sluimeren.

O dan zult gij zoo zacht en rustig slapen, onder de hoede van denzelfden engel, die eenmaal uwe ziel tot God zal voeren!

's Morgens zendt gij dus uw morgengroet aan uwen Vader in den hemel, aan Jesus uw Verlosser, ook aan de allerh. Maagd uwe moeder in den hemel, aan uw goeden engel, uwe heilige patronen en alle heiligen, aan dien mooien blauwen hemel, die ook eenmaal de uwe zal zijn.

's Avonds zendt ge desgelijks uw avondgroet. Of zou een goedgeaard kind vader en moeder niet goeden morgen en goeden avond wenschen? Alleen ondeugende, gevoellooze kinderen zouden misschien zeggen: neen, dat doe ik niet, dat is niet noodig, ik ga liever spelen, ik ga liever slapen! En toch zoo spreken de ongodsdienstige kinderen, die hun morgen- en avondgebed verzuimen.

Ondankbare kinderen gaat het altijd slecht, en ondankbare christenen, die zonder God te bidden en te danken, den dag beginnen en eindigen, loopen groot gevaar om in de hel aan te landen. Verwacht niet veel goeds, van een Christen die niet nauwgezet zijn morgen- en avondgebeden verricht, placht de goede H. Vincentius á Paulo te zeggen.

Mocht gij het echter bij toeval eens vergeten of verzuimen, dan is het daarom nog geen zonde,

zelfs geen dagelijksche. Evenmin als men van honger zou sterven, indien ontbijt of avondbrood eens toevallig werden overgeslagen. Als men zonder boos opzet, een enkele keer zijn gebed eens vergeet, dan is dat geen zonde.

De goede pastoor van Ars, die groote kindervriend, zei eens toen hij de leering deed, het volgende: »Doe 's morgens zooals het kind in zijn wiegje, dat 's morgens wakker wordend, het eerst naar moeder ziet en haar toelacht, of wel schreit wanneer moeder niet daar is. Wanneer gij dus ontwaakt, geef dan aanstonds uw hartje aan God, maak heel aandachtig het kruisteeken, zeggende: Jesus! Maria! Verblijf zoo veel mogelijk in Gods tegenwoordigheid, totdat gij nederknielt om uw gebedje te doen. Dat is de beste voorbereiding, 't is immers zoo schoon, om den dag te beginnen en te eindigen, terwijl wij aan het hart van Jesus en Maria leunend, hunne allerh. namen fluisteren. En is er wel eene betere voorbereiding wanneer men soms 's nachts onverwacht moest sterven?

Overigens moet morgen- en avondgebed lang genoeg zijn, om uw hartje goed met Jesus te kunnen vereenigen en geloof, hoop en liefde in u te versterken. Er zijn kinderen, die maar haastig onder het uit- of aankleeden een Onze Vader of Wees Gegroet afroffelen, en denken dat dit genoeg is. Dat is spotten met God. Of zoudt ge wel te-

vreden zijn, indien men u in plaats van een ochtend- en avondboterham, een paar noten of appelen gaf? En toch laat ge uwe arme ziel nog veel meer hongeren, wanneer ge niet genoeg bidt.

IV. Maak ook niet alleen, iederen morgen een bepaald voornemen om de eene of andere deugd te beoefenen, maar tracht ook den goeden indruk van uw morgengebed levendig te houden, door nu en dan een kort gebedje te spreken, of ten minste het H. Kruisteeken te maken, voor de voornaamste bezigheden van den dag, zooals: voor en na het eten, voor en na het werk, bij 't uitgaan, enz, enz. Het kruisteeken is dikwijls reeds voldoende, als wij het met godsvrucht maken; en kunnen wij dit niet op de gewone manier zonder opgemerkt te worden, laat ons dan een klein kruisteeken maken op ons hart, dat bemerkt niemand. Vele christelijke ouders, drukken hunne kinderen, 's morgens en 's avonds een kruisteeken op het voorhoofd, en leeren hen om nooit het huis te verlaten of binnen te komen, zonder onbemerkt een kruisteeken te maken. De dappere ridder Bayard verliet of betrad nooit zijne kamer zonder neêr te knielen, den grond te kussen en de allerh. Maagd om haren zegen te vragen.

V. In moeilijke oogenblikken, wanneer de duivel ons tot zonde aanzet, moeten wij vooral innig en vurig bidden. Dan komt de wolf op het schaapje

af, dat verloren is, wanneer het niet bij den herder vlucht.

De goede herder nu is Jesus, in wiens armen gij u al biddende moet werpen om aan den wolf, d. w. z. aan den bekoorder te ontkomen. In het Evangelie vergelijkt Jesus zich bij eene hen, die hare kiekens onder hare vleugelen vergadert. En als 't onvoorzichtige kiekentje, toch blijft rondtrippelen, dan stort de sperwer er op neêr, en is het verloren.

Ook moeten wij bidden, in gevaar, in lijden en in droefheid. Het lijden is als het vuur dat de aarde verschroeit en verdroogt; het gebed is de verkwikkende dauw, waarmede de aarde gedrenkt wordt.

Zorg en kommer smelten voor het gebed evenals sneeuw voor de zon, placht de goede pastoor van Ars te zeggen. Och, op het hart van Jesus steunend, is het zoo zoet te bidden, te weenen en te lijden!

Onder groote of kleine beproevingen moet gij dit nimmer vergeten, lief kind, want anders zoudt gij niet als Christen lijden. Bid, wanneer men u straft, vooral als men u onrechtvaardig straft; bid, wanneer ge ziek zijt, wanneer ge u verveelt of men u verdriet aandoet of vernedert, en ge zult zien, hoe zeer uw verdriet door dat bidden, gelenigd wordt.

En als eenmaal het groote kruis, de groote be-

proeving naderen mocht, als een uwer dierbaren u door den dood ontvalt, of een zwaar, nameloos zwaar lijden u ter nederdrukt; als dood of armoede, ellende of verlatenheid u omsingelen, o werp u dan met alle krachten uwer ziel in de altijd geopende armen van uw dierbaren Verlosser, Jesus Christus, bid tot hem met onvermoeide liefde en volharding, met eene vurige, dankbare liefde! In zulke folterende lijdensuren, zal Jesus u dan ook de zoete woorden van het H. Evangelie toefluisteren: Komt tot mij, gij allen die belast en beladen zijt en lijdt, en ik zal u verkwikken .... en gij zult de rust uwer ziel vinden.....

VI. Eindelijk zijn er nog dagen, die bijzonder aan God en het gebed zijn toegewijd, namelijk de Zon- en feestdagen. Dat zijn de ware dagen des gebeds, want het gebed is inderdaad de beste wijze om de Zon- en feestdagen te heiligen. Dan moet men zijne gewone gebeden verdubbelen, en vooral onder de H. Mis en andere godsdienstoefeningen recht godvruchtig bidden. Het is niet noodig om dan altijd door, gebeden op te zeggen, maar men moet toch in eene eerbiedige houding verblijven, en God van ganscher harte aanbidden en danken. De dwazen die zeggen: Ik heb geen tijd om te bidden, zouden even goed kunnen zeggen: »Ik heb geen tijd om Christen te zijn, ik heb geen tijd om het eenig noodzakelijke

te verrichten, geen tijd om naar den hemel te gaan en de hel te vermijden.

Maar diezelfde dwaze lieden, hebben wel tijd om hun lichaam te verzorgen, te kleeden en te versieren; alleen tot het voeden en versieren hunner ziel, tot het reinigen van hun geweten, ontbreekt de tijd. Eten, drinken, slapen, zich vermaken, dure en nutteloose dwaasheden verrichten, dat gaat best, maar tot de vereeniging hunner ziel met Jesus Christus, tot de eerste aller plichten, het gebed, daartoe hebben zij geen tijd.

Aan hunne genoegens en verstrooiingen denken dat wel, maar aan het heil hunner ziel denken? onmogelijk! daartoe is er geen tijd. Mijn goed kind, volg toch nooit die dwazen na, doe toch nooit zooals zij. Neem den tijd tot bidden er altijd af, al moest gij er ook eenige oogenblikken van uwe nachtrust aan opofferen, daar zult ge niet van sterven. Bid tenminste in uw hart en op de wijze die ik zoo straks geleerd heb. Goede wil, niet de tijd ontbreekt aan de menschen, die durven zeggen: Ik heb geen tijd om te bidden.

V.

Hoe moeten wij bidden?

Bidden is niet genoeg, wij moeten goed bidden.

Al wascht een kind zich dagelijks, daarom kan het zich nog wel niet schoon wasschen. Een goed gebed moet een christelijk gebed zijn, moet met aandacht, met geloof en eerbied verricht worden. Vurig en vol liefde, eenvoudig en nederig, krachtig en volhardend moet het gebed zijn.

I. Allereerst dus christelijk. Ons gebed nu is christelijk, wanneer het vereenigd is met het allerh. gebed van Jesus Christus, Gods eenigen Zoon, en de eenige middelaar tusschen God en de menschen. Door de geschilderde kerkruiten spelend, neemt de zonnestraal de kleur dier ruiten aan, en wordt, ofschoon altijd dezelfde zonnestraal zijnde, nu eens rood, dan weder blauw, paars, geel enz. Zoo ook wordt uw gebed christelijk, als het door Christus, tot God opstijgt. Onze gebeden kunnen slechts door behulp van Jesus tot Gods troon klimmen. Alleen door Jesus daalt God tot ons af, alleen door Jesus kunnen wij ons tot God verheffen. Zonder mij, zegt hij tot ons allen, zonder mij, vermoogt gij niets, en niemand komt tot den Vader, tenzij door mij.

Hoe inniger men zich, al biddende met Jesus vereenigt, hoe dichter men nadert tot God. Hoe meer men zich in Jesus verliest, hoe beter men God vindt, omdat God slechts in Jesus te vinden is. Dan, ik heb het u reeds gezegd, lieve kleine, Jesus is in u door het geheim zijner genade, hij

is ook in het midden der menschen, en wel in de tabernakelen onzer kerken, door het geheim der H. Eucharistie. Daar moeten wij hem zoeken, als wij bidden. Daar vindt men hem!

O, hoe zoet is het, met Jesus vereenigd gebed! Zijn goddelijk, zijn volmaakt gebed, vult aan, wat er aan ons, helaas, maar al te onwaardig gebed ontbreekt. Aan deze vereeniging met Jesus onder het bidden, komen wij meestal te kort. Vraag daarom de genade om te bidden, zooals hij te Nazareth, op uwe jaren bad. Dan zal het gebed van Jesus, het uwe worden, en zult gij met en door Jesus in waarheid kunnen zeggen: Onze Vader die in den hemel zijt.

Het is daarom nog niet noodzakelijk om gedurende uw bidden, altijd goed aan Jesus te denken. Alleen, hoe meer gij zijne H. Tegenwoordigheid in uw hart, voor oogen houdt, hoe volmaakter en Gode welgevaliger uw gebed zal zijn.

II. Voorts moeten wij met aandacht en eerbied bidden. De H. Franciscus zag onzen Heer voor zich, als hij bad, en sprak met hem, zooals wij met elkander spreken. Hij geloofde. Wij nu, hebben ook wel het geloof, want we zijn geen ketters noch godloochenaars, maar wij hebben niet den geest des geloofs, d. w. z. het levendige, vurige volmaakte geloof der heiligen. Naarmate ons

geloof levendiger is, zullen ook aandacht en eerbied grooter zijn.

Dikwijls toch, verschijnen wij voor God, zonder te denken, aan hetgeen wij willen vragen, en nog minder denken wij aan den grooten Koning, in wiens tegenwoordigheid wij ons bevinden. Sommige kinderen bidden alsof zij tot God zeiden: »Ik zal maar gauw een paar woorden aframmelen, dan ben ik van u af! En zulke kinderen noemen zich christenen!

Maar waar is dan hun geloof, waar is hun doopsel? Daarom, zoodra ge begint te bidden, moet gij geest en hart tot aandacht stemmen, en u innig aan God aansluiten. Sluit uwe oogen om beter de verstrooiing te vermijden, blijf een oogenblik onbewegelijk en breng uw arm, rondfladderend hartje tot rust. Vergeet deze kleine voorbereiding niet, zij is meer dan nuttig, zij is noodzakelijk.

Hardop bidden, als men alleen is, is ook een uitmuntend middel tot aandacht. Beproef eens om het Onze Vader, het Wees Gegroet of andere gebeden, die gij van buiten kent, op deze wijze te bidden, en ge zult zien, hoe goed oor en tong helpen om de gedachte aan Gods tegenwoordigheid levendig te houden. De oogen zijn daarentegen, vooral op uwe jaren, echte onruststokers, en een rondgonzend mugje is voldoende om uw aandacht

af te leiden; daarom, wanneer ge zonder boek bidt, bid dan met gesloten oogen.

— Verstrooidheid, mits onwillekeurig, is geen zonde lief kind, zelfs geen kleine dagelijksche zonde. Was uw wil goed? welnu bekommer u dan niet om uwe armzalige verstrooidheden, al waren deze nog zoo lang en aanhoudend, het beste is, om zonder u te verontrusten, kalm voort te bidden, zoodra gij uit uwe verstrooidheid ontwaakt. Wel moet ge u vernederen, maar geen moedeloosheid, geen verwarring. God ziet in uw hart, en weet dat het van goeden wil is, en dwaalt uwe verbeelding ook al rond, dan bid uw hartje toch in vereeniging met Jesus voort; want bij die onwillekeurige verstrooidheden, neemt Jesus, uw onafscheidbare gezel, uwe plaats in, bidt voor u, en verwerft aldus barmhartigheid voor uw armzalig, verstrooid gebed. Niet waar, dat is toch erg vertroostend?

Mochten uwe verstrooidheden, zoolang duren als uw gebed, wat met luchthartige kinderen zoo dikwijls gebeurt, dan moet gij vooraleer God te verlaten Hem even een paar korte, diepgevoelde woorden van aanbidding, berouw en goed voornemen toevoegen.

Zijn de verstrooidheden vrijwillig dan worden zij eene zonde tegen het eerste gebod van God, en in mindere of meerdere mate, eene oneerbie-

digheid jegens den almachtigen Schepper en regeerder van hemel en aarde; maar om ernstig kwaad te zijn, moest uwe verstrooidheid al zeer lang zeer vrijwillig en geheel en al met voorbedachten rade zijn.

Eene vrijwillige verstrooidheid is eene, aan het gebed vreemde gedachte, waarin men zich vrijwillig en zonder haar te verdrijven, ophoudt. Zoo doet ook een reiziger, die, ofschoon wetend dat hij op een verkeerden weg is, zich geen moeite geeft om weer op het rechte spoor terug te komen.

Nu, zoo dwaas zult ge toch niet willen zijn! neen, ga van ganscher harte tot God en beleedig hem toch niet, door hem het schepsel voor te trekken. Stel u eens voor dat ge voor den Paus geknield laagt, zoudt ge u dan wel met iets anders durven bezighouden, en niet naar hem luisteren? Hoe goed is God, die onze ellendige, verstrooide gebeden, wel wil aanhooren!

III. Bid ook met liefde en vertrouwen. Bemin God recht innig, mijn kind, en uw gebed zal voortreffelijk zijn. Hoe grooter uwe liefde, hoe beter uw gebed. Een kind dat zijne moeder liefheeft, weet haar altijd iets aangenaams en liefs te zeggen. Ach, als gij eens wist hoe God u bemint! Als hij u ziet naderen, dan neigt hij zijn goddelijk Hart zoo diep mogelijk tot u zijn tenger schepseltje neder, even als een vader zich buigt, om beter te kunnen hooren,

wat zijn kleine lieveling hem zegt. Daarom, bid met liefde, bid met vertrouwen.

Vooral niet bang zijn voor God, wel moogt ge vreezen hem te mishagen daar hij hoogst heilig en goed is, maar nooit bang zijn: Gij zijt immers niet bang voor hen die u liefheben? Neen, niet waar? welnu, wees dan ook nooit bevreesd voor uw allerbesten vriend, voor uw goeden Jesus, voor uw ontfermenden Vader, die in den hemel is, want hij bemint u duizendmaal meer, dan ge u ooit zoudt kunnen voorstellen.

Christus heeft gezegd: hij, die tot mij komt, zal ik nooit verstooten. En hij zegt ook tot u, wat hij eens tot Petrus zeide. »Vrees niet, ik ben het." Al zijt ge stout geweest, dan moet gij u toch door het gebed, in Gods armen werpen, en niet doen zooals Adam en Eva, die zich na hunne zonde verschuilden, uit vrees voor den barmhartigen God, die toch, onder eene menschelijke gedaante dagelijks met hen verkeerde, in het Paradijs.

Als ge vader of moeder beleedigd hebt, wat doet ge dan? Het beste middel om weer in genade opgenomen te worden, is dat ge in eenvoud en kinderlijk vertrouwen, hen al liefkoozende, om vergiffenis vraagt. Zoo en niet anders moet ge ook met uwen God handelen.

Vertrouwen en liefde in het gebed, vertrouwen

en liefde jegens Jesus, omdat Jesus ons meer bemint dan de beste der vaders, dan de teederste der moeders u beminnen kan.

IV. Het gebed moet vurig zijn. Wij moeten nooit bidden zonder godsvrucht, zonder ijver, of alleen maar uit gewoonte. God is wezenlijk wel de moeite waard dat wij met hart en ziel, met ijver en vreugde tot hem spreken.

De ijver is als het kokende water, waarin de eieren gekookt worden. In lauw water kunnen geen eieren koken. Onze daden nu zijn de eieren, het gebed is het water; de ijver is de hitte, waardoor het water gekookt wordt, is het vuur der liefde tot Jesus, dat ons gebed doordringt, en al onze handelingen heiligt. De ijver ligt in den wil; men is ijverig wanneer men zich ernstig moeite geeft, om goed te bidden en aan God te behagen. IJver is het tegenovergestelde van onverschilligheid en lauwheid. Troost en zoetheid in het gebed heeft met den ijver niets te maken. Zijn ze u geschonken, dank God er dan voor. Blijven zij uit, ga dan rustig voort met bidden, en doe uw best, dat is voldoende. Een flink, moedig Christen heeft geen suikerwerk noodig, en kan wel van droog brood leven.

Onder de verschillende soorten van vogels, vindt men er van allerlei geaardheid. Kippen, eenden en kalkoen zijn b. v. zoo plomp en heb-

ben zulke zware vleugels, dat zij zich nauwelijks boven den grond kunnen verheffen. Anderen zooals de pauwen, zouden wel kunnen vliegen, maar worden door hun zwaren staart tegengehouden. Wederom anderen, zooals: duiven, musschen, lijstertjes, nachtegalen, verheffen zich zonder moeite, maar hebben geen kracht genoeg, om lang achter elkander te kunnen vliegen. Er zijn ook sterke vogels die zeer hoog en zeer lang kunnen vliegen, zooals de zwaluwen; weêr anderen zooals de arenden die zich tot eene ongekende hoogte verheffen. Zij bewegen zich het liefst in de hoogste sferen van den hemelkring, terwijl hun blik zonder moeite het felste zonlicht verdraagt.

Zoo ook staat het met den ijver in het gebed: Gulzige, zinnelijke, luie, onverschillige kinderen, zijn zoo lauw, dat zij zich bijna nooit tot God verheffen, dat zijn dus de eenden en kalkoenen; wereldsche, ijdele kinderen worden zoodanig tegengehouden door allerlei beuzelingen en ijdelheid, dat zij zelden tot God zich verheffen, dan komen de goede, brave kinderen, die goed bidden, God van ganscher harte dienen, en tamelijk godvruchtig zijn. Wederom anderen doen het nog beter en ernstiger, dat zijn de zwaluwen, en dan komen de uiterst vrome kinderen, die de genade van het gebed bekomen hebben, die vol

liefde en ijver, bijna onophoudelijk aan hun goeden Meester denken, alleen voor hem leven, en slechts dan zich gelukkig voelen, wanneer zij op zijn goddelijk Hart mogen rusten. Ja, dat zijn de prachtige jonge adelaars, die eenmaal der Kerk tot sieraad zullen verstrekken, dat zijn de waarachtige paradijsvogels, van dat schoone paradijs dat ons eenmaal wacht.

Vergeet het dus niet mijn kind, de ijver ligt in den wil en niet in het gevoel, en hangt van u zelven af.

V. Het gebed moet ook eenvoudig zijn. Hoe eenvoudiger, hoe beter, God vraagt slechts uw hartje, en let volstrekt niet op de schoone woorden die sommige lieden in het gebed gebruiken. Weg met al die gebloemde, dichterlijke taal! Hoe minder wolken aan den hemel, hoe warmer en helderder de dampkring; hoe helderder het water, hoe aangenamer de smaak, en hoe eenvoudiger het gebed, hoe sneller het opstijgt tot God. Ik vraag het u, is er iets eenvoudiger, als het schoonste aller gebeden, als het Onze Vader? En toch is er geen voortreffelijker. Wat is eenvoudiger dan het Wees Gegroet? En toch is dat het verhevenste gebed tot Maria. Is er een eenvoudiger en grootscher geloofsbelijdenis denkbaar dan het Credo (of »Ik geloof in God den Vader")? een ootmoediger oefening van berouw dan het Confiteor? Wij worden

niet moede deze gebeden op te zeggen, want wij gevoelen, als 't ware, dat God niet moede wordt ze te aanhooren.

Wees niet bevreesd, om tien, twintig maal hetzelfde te zeggen, als ge bidt; als het hart spreekt, is het gebed altijd nieuw. Hoe eenvoudig was het gebed dat Jesus gedurende de drie lange uren in den hof van Olijven bad:

»Vader, zoo het mogelijk is, laat dan deze kelk van mij gaan, maar niet mijn, doch uw wil geschiede! En het H. Evangelie zegt uitdrukkelijk, dat Jesus ditzelfde gebed onophoudelijk gedurende zijn langen doodstrijd herhaalde.

Eens dat ik mij te Rome in een kapel bevond, knielde ik toevallig naast een heiligen religieus, die te zeer in het gebed verdiept was, om mijne tegenwoordigheid te bemerken. Pater Roothaan, Generaal der Jezuieten, (zoo heette deze religieus) hoorde ik nu gedurende meer dan een kwartier uurs niets anders fluisteren, als deze eenvoudige woorden: »Jesus ontferm u onzer!" anders bad hij niet. O, hoe gaarne had ik toen den ijver van dien waarachtigen dienaar Gods gehad!

Lief kind, ik kan het niet genoeg herhalen, wees toch eenvoudig met God. Vergeet niet, dat de gave des gebeds even als alle andere gaven, uit den hemel komt, dat gij zonder Jesus en zijn H. Geest niet bidden kunt, dat alle wetenschap-

pen en talenten niets zijn zonder de genade van het gebed, die alleen verleend wordt, aan de ootmoedigen van harte. Heer, zeiden destijds de Apostelen aan den goeden Jesus, Heer leer ons bidden! Heb datzelfde eenvoudige geloof dat alles verwacht van Gods genade; zonder dat geloof is het bidden bijna onmogelijk. Sommigen zeggen:

Ik weet niet wat ik zeggen moet als ik bidden wil. Waren zij maar wat eenvoudiger, zij zouden het wel weten. Of kan men dan niet altijd het Onze Vader bidden, als men niets anders weet te zeggen?

In het hart ligt het beste gebed, niet in den geest.

De ootmoed is ook een hoofdvereischte voor een christelijke gebed. Om goed te bidden, moet men nederig zijn. Wij moeten ons als arme, ellendige zondaars voor Gods troon stellen en erkennen, dat wij onwaardig zijn om verhoord te worden. Juist, omdat de allerh. Maagd zich zelve als de arme kleine dienstmaagd beschouwde, is zij de Moeder Gods, de gelukzalige Koningin der engelen en heiligen geworden.

Verneder u diep voor God en uw gebed zal hem welgevallig zijn. Het ootmoedige gebed van den goeden moordenaar: »Heer gedenk mijner, wanneer gij zult zijn in uw Rijk," heeft hem plotseling geheiligd en gered. Door de diepe vermor-

seling van zijn hart, werd aan den verloren zoon, aanstonds alles kwijtgescholden." Vader, zoo sprak hij, ik heb gezondigd tegen den hemel en tegen U, ik ben niet meer waardig uw zoon genoemd te worden. Als antwoord, omhelst hem die goede vader en geeft hij hem het schoone kleed der onschuld, den koninklijken ring weer. De ootmoed heeft Zachéus den tollenaar gered, de ootmoed is het zuivere wierook, waardoor de gebeden der heiligen, God ten allen tijde zoo aangenaam waren.

De ootmoed lieve kleine, zal uw gebed volmaken. Aanbid God in ootmoed, vraag in ootmoed alles wat gij voor u en voor anderen, te vragen hebt. Vooral wees nederig, kleine zondaar, wanneer ge om vergiffenis te smeeken hebt.

Ten slotte moet een goed gebed, *krachtig* volhardend zijn; hij die volhardt tot aan het einde zal zalig worden.

Dit geldt ook voor het gebed. Verlies toch nooit den moed. Wie weet, of niet juist op het oogenblik dat gij met bidden ophoudt, God voornemens was uw gebed te verhooren. Waarom vrijwillig schipbreuk lijden, als men op het punt staat van de haven binnen te zeilen?

Bovendien, ofschoon de Zaligmaker beloofd heeft u steeds te verhooren, zijn zijne raadsbesluiten dikwijls niet de uwe. Hij alleen weet, wat goed voor

u is, en zoo hij u blijft weigeren, dan is dit een teeken, dat het door u gevraagde, niet goed voor u is. In den schoonen hemel zal ons dit alles eenmaal duidelijk worden, en zullen wij God er voor zegenen en danken dat hij ons soms in moeilijke, ja bijna vertwijfelde oogenblikken niet gegeven heeft, wat wij toch zoo vurig afsmeekten. Zijn goddelijk Hart dat onze onbescheiden wenschen moet afslaan, geeft ons daarentegen altijd iets beters, al was het slechts de genade en den moed om in het gebed te volharden.

Zeg toch nooit: »mijn gebed deugt niet, ik verkrijg toch niets door mijn bidden. Ik heb goed bidden, 't helpt geen zier, God verhoort mij toch niet". Dat is niet de taal van een Christen, zoo spreekt de duivel, die ons tracht te ontmoedigen, en zoo mogelijk van God zou willen aftrekken. Immers die niet bidt, wordt ook niet zalig. Wanneer hij u dergelijke gedachten inblaast jaag hem dan spoedig weg, en verberg u in de armen van Jesus, terwijl ge met verdubbelden moed blijft bidden, even als Jesus in den hof van Olijven.

Geloof mij toch, goed kind, deze volharding zal ons heil zijn. De zielen voor welke gij nu zoo volhardend bidt, zullen misschien eerst na uwen dood, de vruchten van uw gebed ondervinden, even als de landlieden, eerst in den herfst oogsten, wat zij in het vroege voorjaar gezaaid hebben.

Moed en wilskracht, geduld en vertrouwen met God en de menschen!

Gij zult uwe ziel in geduld en lijdzaamheïd bezitten, heeft de Verlosser gezegd. Alle heiligen zonder uitzondering, hebben aldus hunne ziel bebezeten omdat zij allen volhard hebben in het gebed, ten einde toe.

Ziedaar dus, lief kind, de voornaamste hoedanigheden, welke gij met Gods genade zult trachten te verkrijgen. Wanneer gij bidt, laat dan uw gebed Christelijk, eerbiedig en aandachtig, vol vertrouwen en liefde, ijverig, vurig, eenvoudig en volhardend zijn.

Voed en versterk uw gebed door het gebruik der H. Sakramenten en onthoud vooral, dat een goed en Christelijk gebed nooit zonder uitwerking blijft. Worden wij niet verhoord, dan vragen wij iets dat ons schadelijk is, of wel wij vragen het niet op de rechte wijze.

O allerzoetste Jesus, in ons, uwe dienaren, biddend en levend, verleen ons de genade, om altijd goed te bidden!

VI.

Het gemeenschappelijke gebed.

Het afzonderlijke gebed is meestal vertrouwelij-

ker, rustiger en aandachtiger dan het gemeenschappelijke, maar dat laatste is daarom niet minder goed.

Wanneer wij gezamenlijk bidden, stichten wij elkander, de ijver van den eene komt tegemoet aan de mindere aandacht van den andere, en deze gezamenlijke gebeden maken aldus een schoone ruiker van velerlei bloemen uit. De geur der verschillende bloemen smelt samen, ofschoon de eene bloem veel welriekender is dan de andere, en er zelfs reukelooze bloemen onder zijn. Is dat niet aanmoedigend voor de zwakken?

Het gemeenschappelijke gebed in de kerk, versterkt, onderhoudt de godsvrucht, want dan bidden de Christenen gezamenlijk met hun zieleherder aan het hoofd.

In het familieleven is het ook eene krachtige hulde aan God, want als vader en moeder door hunne kinderen en onderhoorigen, omringd gezamenlijk nederknielen om God te bidden, te danken en zich voor hem te vernederen, dan wordt de onderlinge liefde inniger, dan is de eerbied en achting voor de ouders en meesters grooter.

Hoe gelukkig is het huisgezin waar deze vrome gewoonte heerscht, en waar de godsvruchtige huismoeder, dagelijks hare kinderen en dienstboden om het kleine huisaltaar vereenigt. Ach, waarom is dat gebruik in onze dagen zoo schaarsch!

XII.

Bidden voor het allerh. Sakrament des Altaars.

O, hoe zoet is het toch, om te mogen bidden voor het tabernakel, waarin Jesus dag en nacht rust! Immers, in het allerh. Sakrament, is Jesus de zon der H. Kerk. Van hem gaan alle lichtstralen, alle vuurvlammen, alle genaden voor de zielen uit.

Laat daarom, zoo mogelijk, nooit een dag voorbij gaan zonder Jesus Christus in zijn allerh. Sakrament te begroeten. Daar zetelt Jesus Christus als op een troon van genade en barmhartigheid, daar leent hij ons gehoor als een koning aan zijne onderdanen, als een vader aan zijne lieve kinderen.

Als ge zoo vol liefde en godsvrucht voor Jesus in het allerh. Sakrament, nederknielt, dan rangschikt gij u onder de engelen, die, in diepe aanbidding verzonken, hunnen en uwen God die in het tabernakel tegenwoordig is, aanbidden en uw armzalig gebed wordt door hen aan den Goddelijken Koning aangeboden. Zij nemen u aan tot vriend en metgezel, zij veroorloven u, om uwe gebeden met hunne liefdeverzuchtingen te vereenigen, terwijl gij van uwen kant hunne reinheid, hun levendig geloof, hunne vurige liefde moeten trachten na te volgen.

De nuttigste gebeden in zulke oogenblikken, zijn de gebeden ter eere van het allerh. Sakrament, samengesteld. Ook de een of andere psalm zooals de Miserere, of het Te Deum, of het Magnificat, of wel een paar tientjes van uw rozenhoedje, om zoodoende in vereeniging met Maria Jesus te aanbidden en te danken.

Bij zulke gelegenheden kan ik u ook als gebedenboek, de Navolging van Christus, of de schoone Bezoeken aan het allerh. Altaar Sacrament, van Alphonsus de Liguori aanbevelen. Van harte wensch ik u dus de liefde tot het allerh. Sakrament toe dierbare kleine, want die liefde is het kenmerk der ware godsvrucht.

XIII.

Bidden door de voorspraak van Maria.

Is Jesus uw Broeder, leeft Jesus door de genade van uw H. Doopsel in u, dan is de allerreinste Moeder Maagd ook uwe moeder, dat is ontwijfelbaar zeker. Evenals door Jesus, God uw Vader is geworden, eveneens is door Jesus, Maria uwe Moeder, uwe hemelsche Moeder geworden.

Wat ge nu door u zelven niet zoudt kunnen vragen, arme kleine, dat kunt gij zonder moeite verkrijgen, door die goede moeder. Aarzel daarom niet

om haar met uwe aangelegenheden en geestelijke verlangens te bëlasten. Door haar moet ge alles opofferen, alles vragen. Hare moederhanden zijn steeds geopend om te ontvangen en te geven, en daar deze allerh. handen van onschuld en heiligheid overvloeien, zoo worden uwe onwaardige gebeden daardoor hoogst aangenaam voor God.

Vertrouwen in de allerh. Maagd, is een teeken van uitverkoring. Heb haar lief als uwe moeder, wees in waarheid, haar kind. O, driewerf gelukkig zijn de kinderen van Maria, want hunne gebeden zijn welgevallig aan Jesus en worden gaarne door hem verhoord.

Een klein gebed tot de H. Maagd, heeft soms groote zegeningen verworven, en ik ken een heilige priester, die zijne roeping verzekerde, door het godvruchtig bidden van het gebedje: In violata. Ontelbare jongelieden en kinderen danken hunne onschuld en deugd, aan het verrichten van een klein gebedje tot de Onbevlekte Maagd, dat zij geknield, bidden.

De allerh. Maagd is de Moeder der goddelijke genade, de deur des hemels, de toevlucht der arme zondaren, de troosteres der bedrukten. Zij is vooral de moeder van goede kinderen, zooals gij, lieve kleine.

IX.

Het apostolaat des gebeds.

Kind, wilt ge een apostel worden? wilt ge zielen winnen en redden voor Jesus? Wilt ge veel, zeer veel zondaars bekeeren? Welnu, bid dan, bid zonder ophouden, het gebed is de vruchtbaarste aller zendingen. Overtuigd van deze wonderbare kracht, heeft een pater Jezuïet, eenige jaren geleden, eene schoone vereeniging gesticht, die, door den Paus gezegend en aangemoedigd, zich nu reeds over de geheele wereld verspreid en uitgebreid heeft. Deze vereeniging heet, het Apostolaat des gebeds. Alle Christenen, tot kleine kinderen toe, kunnen er aan deelnemen, en volgens mijn inzien, moesten allen er aan deelnemen. Luister naar hetgeen onlangs in Frankrijk plaats greep in een Jezuïeten kollegie, alwaar het apostolaat des gebeds bloeit.

Het was in de maand van Maria 1863, en de kinderen verdubbelden in godvruchtigen ijver. In allerbekoorlijkste briefjes offerden zij aan de H. Maagd, al hunne gebeden en werken, hunne handelingen en spelen, ja zelfs tot hunne straffen toe, op. Zij deden dit voor de bekeering der zondaren tot de intentie van Z. H. den Paus, en tot meerdere eer en glorie van God.

Onder deze vrome kinderen, bevond zich een

tienjarig knaapje van buitengewone godsvrucht, en bijzondere geestesgaven. Vol ijver voor het apostolaat des gebeds, offerde hij ook dagelijks aan de H. Maagd, al zijn doen en handelen, voor deze of gene op. Zie hier een dier briefjes, na zijn dood gevonden.

»Aan mijne lieve moeder, Maria!

»Ik offer u, ten behoeve van den ongelukkigen *D.* al mijne gebeden, al mijne schreden, al mijne lessen, mijn middagmaal en mijn avondbrood op! —De arme *D.* nu, voor wien Lodewijk en zijne kameraadjes, aldus baden, was een ergerlijk zondaar, die van den eenen val tot den anderen zinkend, het heillooze voornemen had opgevat, zich zelven het leven te benemen. Op denzelfden dag, dat Lodewijk zijn lief briefje aan Maria schreef, bekeerde zich deze zondaar, zonder dat men de oorzaak dier bekeering gissen kon. Een diep berouw greep hem plotseling diep in de ziel, en zijne dwalingen verafschuwend, zocht hij aan de voeten des priesters, vergiffenis en vrede; zoodanig is de kracht des gebeds.

De goede kleine Lodewijk gerijpt door zijn waarlijk apostolischen ijver naderde met rassche schreden het uur der eeuwige belooning. Nadat het lieve kind op 17 Mei, een laatste briefje, aan zijne goddelijke moeder geschreven had, werd het ziek. Maar zelfs te midden der hevigste pijnen

zette hij zijn liefdewerk voort door al zijn lijden voor het heil der zielen op te offeren. Den 3 Juni, ontving hij zijn eerste en laatste H. Communie, en dienzelfden dag ontsliep de kleine uitverkorene om in den hemel te ontwaken.

Welaan, lieve kleine, maak dan ook een ijverig deel uit van het apostolaat des gebeds, het zal u en eene menigte zielen tot heil zijn. Door voor anderen te bidden, zult ge ook u zelven heiligen, al valt u ook het geluk van den kleinen Lodewijk, die zoo spoedig ten hemel ging, niet te beurt. Ik hoop integendeel, dat gij nog lang moogt leven voor hen, die u liefhebben, en intusschen zult gij door dit apostolaat des gebeds over uw geheel volgend leven, over uw leven en sterven, onschatbare genaden doen nederdalen.

X.

De troost van het gebed.

Ziehier, wat de goede pastoor van Ars eens tot zijne leerlingen sprak: Lieve kinderen, gij hebt maar een klein hartje, maar door het gebed wordt dat kleine hartje groot, en in staat om God te beminnen. De mensch heeft hier op aarde eene schoone taak: bidden en beminnen .... ziedaar ook de eenigste geluksbron voor den mensch. Het gebed is niets anders dan eene vereeniging met

God. Is het hart rein en in vrede, dan wordt men door een onuitsprekelijk geluk, als 't ware, overstelpt.... Ja, wonderschoon is deze vereeniging van God, met zijn nietig schepsel! Zulk een geluk kan wel ondervonden, maar niet uitgedrukt worden, en hoe meer men bidt, hoe meer men bidden wil.

Lief kind, vraag toch vooral aan God, de liefde tot het gebed. Als uw hart rein is dan zal het gebed u versterken en verkwikken, want het gebed onttrekt de ziel van deze aarde en hare zinnelijke genoegens, om haar als op adelaars vlerken tot ongekende hoogten te voeren. Alle heiligen leefden door het gebed, dat als het ware de polsslag van hun leven was. Door het gebed alleen zijn zij heilig geworden, hebben zij de genade bewaard en de hel overwonnen. Door het gebed alleen, zijn zij Jesus trouw gebleven en in den hemel gekomen.

Van harte hoop ik, lieve kleine, dat gij hun voorbeeld volgen zult. En wanneer ge dan aan de voeten van Jesus en Maria zijt neêrgeknield, vergeet dan niet, ik smeek er u om, vergeet dan niet, te bidden voor hen, die uit liefde tot uwe ziel, getracht hebben, om u den grooten plicht en het onuitsprekelijk geluk van het gebed te doen kennen.

TWEEDE BOEK.

De Biecht.

Weet gij wel, goed kind, wat dat woordje: biechten eigenlijk beteekent? Luister goed toe, tracht mij te begrijpen, en vervolgens ook te doen wat ik u zeggen zal.

Sommige kinderen, zijn zoo bang om te biechten, als ware de biechtstoel een groote muizenval, waarin het arme kleine muisje, door poes, wordt opgegeten. Ik heb eens een klein meisje gekend, dat toen zij voor het eerste moest biechten, zoo schreeuwde en te keer ging, dat hare moeder rood van schaamte, onverrichterzake huiswaarts met haar moest gaan. Een ander negenjarig knaapje, viel van schrik bijna achterover, toen de biechtvader het kleine schuifje van den biechtstoel opende, en nauwelijks had hij den

priester gezien, of hij liep hard weg. Aan andere kinderen, breekt het angstzweet uit, wanneer zij biechten moeten. Zulke kinderen nu, zijn domme eendjes, want niets is eenvoudiger dan de biecht; alleen, die arme kinderen weten niet genoeg wat biechten is, en hoe zoet en troostvol de biecht is. Daarom wil ik het u nu eens duidelijk uitleggen, dan behoeft ge niet bang meer te zijn.

Biechten is niets anders, dan tot den priester van Jesus Christus gaan en hem eenvoudig en oprecht, al de zonden bekennen, welke men zich herinnert, bedreven te hebben.

Men bekent zijne zonden niet voor pleizier, of voor tijdverdrijf, maar om van God vergiffenis te bekomen, voor het bedreven, kwaad. Dat is soms heel pijnlijk, maar dat doet er niet toe. Men moet daarom toch gaan, wijl God het zoo wil, en wij niet op de wereld zijn, om onzen eigen zin te doen, maar om onze ziel door de gehoorzaamheid aan Gods wet en wil, te redden.

Aan den priester en aan den priester alleen moet men zijne zonde belijden, zoo men vergiffenis wil bekomen van God. En weet ge wel waarom? Omdat de goede God toen hij op aarde is gekomen, aan zijne priesters en aan zijne priese

ters alleen, de macht heeft gegeven, om aan de menschen hunne zonden te vergeven. Aan den priester alleen, heeft de goede Jesus gezegd: »Ontvangt den H Geest."

»Wiens zonden gij zult vergeven, dien zullen zij vergeven zijn, en wiens zonden gij niet vergeven zult hebben, dien zullen zij niet vergeven zijn." En op een anderen tijd, zegt Jesus: »alles wat gij in mijnen naam zult ontbinden, zal ontbonden zijn in den hemel."

Het is dus bij den priester van Jesus Christus, dat men moet gaan biechten d. w. z. dat gij uwe zonden moet bekennen, zoo gij verlangt, dat God uwe zonden vergeve.

Om vergiffenis te bekomen, is het niet genoeg dat gij berouw gevoelt over uwe zonden en ze, in het geheim voor God bekent. Neen, Jesus zelf gebiedt u, om uwe fouten aan zijne priesters te bekennen, aan de priesters, die zijne plaatsbekleeders, zijne afgezanten onder de menschen zijn. De zieke gaat tot den geneesheer, omdat deze alleen hem genezen kan; daarom moet ge ook als uwe arme ziel ziek is, tot den geneesheer der zielen gaan, tot hem, die de zielen geneest in den naam van God. Zij die niet willen biechten, willen en kunnen niet genezen, want de zonde is de vreeselijke ziekte, waardoor de ziel in de hel wordt gestort.

Bezit gij eene goede christelijke moeder, vraag haar dan, om u tot de biecht voor te bereiden; ge kunt haar zelfs uwe zonden zeggen, maar dat is daarom nog geen biechten, dat is alleen eene voorbereiding. Onthoud d i t evenwel goed: Mocht het voorkomen, dat gij eene, door u bedrevene zonde niet aan uwe moeder zoudt willen zeggen, dan zijt gij daartoe volstrekt niet v e r p l i c h t, het is genoeg, dat gij die zonde aan uw biechtvader bekent. Men moet den priester, a l zijne, zich bewuste zonden, biechten. God wil dit uitdrukkelijk. Het zou eene zware zonde zijn, arm kind, zoo ge, uit valsche schaamte of uit hoogmoed, het ongeluk had, met o p z e t eene zonde voor uw biechtvader te verzwijgen. Daardoor toch zoudt gij eene slechte biecht doen, en uwe zonden zouden daardoor onvergeven blijven, terwijl ge bovendien duizendmaal schuldiger zoudt zijn, dan voor uwe biecht.

Beter, in het geheel niet biechten dan eene slechte, heiligschennende biecht te spreken. Ik heb rampzalige kinderen gekend, die op deze wijze, jaren achtereen, hunne zonden in de biecht verzwegen hadden. Zij gevoelden zich diep ongelukkig en door wroeging verteerd, terwijl zij bij een onverhoedschen dood, regelrecht ter helle zouden gegaan zijn.

»Alles goed en wel, maar ik heb zulke zware

zonden bedreven! Hoe zoo arm kind, is Gods barmhartigheid dan niet grooter, dan uwe zonde?

Wees niet bevreesd, zeg alles, wat het ook zijn moge. Inderdaad, het is onzinnig, om den biechtvader eene zonde, zij deze nog zoo schandelijk en afschuwelijk te verzwijgen. In de eerste plaats is het eene zware beleediging Gods, in de tweede plaats, zal men toch moeten eindigen met vroeg of laat de zonde te bekennen, of voor eeuwig moeten branden met de duivelen in de hel. Waarom dan niet aanstonds gedaan, wat men toch eens zal moeten doen? Trouwens, heeft men doodzonden verzwegen, dan is men verplicht al zijne biechten over te doen, wat alles behalve gemakkelijk of aangenaam is. Het bewijst ook een groote onkunde van het hart des priesters, die zijne biechtkinderen lief heeft, die medelijden gevoelt met hunne zwakheden en feilen, die nooit veracht; die troost, instede van te knorren, en die helaas maar al te zeer aan het luisteren naar de bekentenis van groote zonden gewoon is. Nu weet ik wel dat die bekentenis, soms zwaar valt, maar de daaruit voortvloeiende vrede is des te grooter, terwijl de vergiffenis van den priester door Jesus Christus bekrachtigd wordt.

»Ik zou wel alles willen zeggen maar ik weet niet, hoe het aan te leggen, het is zoo foei leelijk! Welnu, zeg dat dan aan den biechtvader, ronduit:

»Eerw. Vader, ik heb zeer leelijke dingen gedaan, maar weet niet hoe ik het u zeggen zal." Dan zal hij u goedgunstig ondervragen, gij zult openhartig antwoorden, en de zaak is geschied.

Let wel op, lief kind, ik heb gezegd, men mag niet met opzet, zijne zonden in de biecht verzwijgen. Mocht ge nu bij ongeluk, onder het biechten, eene of zelfs meerdere zonden, vergeten, dan is uwe biecht daarom toch goed, en hebt ge toch vergiffenis bekomen. Zelfs de vergeten zonden die ge niet beleden hebt, omdat ze u ontgaan zijn, werden met de andere zonden tegelijk vergeven. Maak u niet ongerust. Alleen daar onze Heer Jesus Christus beveelt, om den priester al onze ernstige zonden te belijden moet gij bij uwe eerstvolgende biecht tot den priester zeggen: »Eerw. Vader, de vorige keer, heb ik vergeten, deze of gene zonde te biechten." Het terughouden dezer bekentenis, zou eene zware ongehoorzaamheid zijn jegens Jesus Christus, en daardoor juist, zoudt gij eene slechte biecht doen.

Eene groote aanmoediging bij het biechten van zware zonden, bestaat in het feit, dat een priester nooit en onder geenerlei voorwendsel mag vertellen, wat hij in de biecht gehoord heeft. Dit noemt men het Biechtgeheim. De priester is verplicht, om alles te verdragen, de grootste folteringen, ja zelfs den dood te ondergaan, ten einde

het biechtgeheim niet te schenden. Nimmer is het voorgekomen, dat een priester, de zonden in de biecht beleden, heeft geopenbaard. Dat is nooit gebeurd en zal ook nooit gebeuren.

Dat is eene heele geruststelling, niet waar, arme kleine zondaar?

En dan, die geheime bekentenis, slechts ééns te doen voor een biechtvader, die te midden van zoovele, daaropvolgende biechten van andere menschen, uwe biecht aanstonds vergeet, is toch verreweg te verkiezen, boven de vreeselijke schande, die in het laatste oordeel, den verstokten zondaar wacht. Dan toch, zal God die zonden aan alle menschen en engelen kenbaar maken, om daarna de eeuwige verdoemenis, er over uit te spreken. Nu bloost gij voor een enkel mensch, wat zal 't dan zijn, wanneer eenmaal uwe ouders en bloedverwanten, vrienden en bekenden, ten aanschouwe van hemel en aarde, die zonden zullen vernemen? Is het dus geen onbegrijpelijke dwaasheid om eene enkele zonde, in de biecht te verzwijgen?

Nu weet ge dus, lief kind wat biechten is, gij weet dat niets eenvoudiger, maar ook niets noodzakelijker is.

Het Berouw.

Tot de vergiffenis zijner zonden is de belijdenis aan den priester niet genoeg; men moet ook een hartelijk berouw over zijne zonden hebben, d. w. z. eene oprechte en christelijke droefheid.

Een goed kind, heeft al spoedig berouw. Denk slechts even aan de oneindige goedheid van God en aan zijn groote gerechtigheid. God is zoo goed, hij heeft mij zoo lief, en toch heb ik hem beleedigd: Hij opent mij den hemel, hij strekt zijne vaderarmen naar mij uit, hij die mij volstrekt niet noodig heeft, om gelukkig te zijn: en ik ondankbare: Ik ben hem ongehoorzaam, ik beleedig, verlaat hem.

Om mijne zonden, heeft de goede Jesus zoo bitter geweend, om mijne zonden en om mijnentwille heeft hij geweend in de kribbe, geweend te Nazareth, in zijn doodstrijd, in zijn heilig lijden; mijne zonden waren de oorzaak zijner smarten en vernederingen, zijner geeselstriemen, en verguizingen; om mijne zonden te boeten, is hij met doornen gekroond, door geeselslagen verscheurd, verraden en van de geheele wereld verlaten geworden, is hij gekruisigd tusschen twee moordenaars. Voor mij ellendige kleine zondaar, hing Jesus drie lange uren aan het kruis, is Jesus gestorven, is zijn Goddelijk Hart met een lans

doorstoken. Voor mij is hij verrezen. Voor mij heeft hij de poorten des hemels geopend..... En al die liefde heb ik door beleedigingen vergolden. Door eene enkele doodzonde, heb ik de hel verdiend, de hel in gezelschap der duivelen! En toch roept die goede Verlosser vol ontferming mij toe: arm kind, heb berouw, en ik zal u vergeven!

Wanneer men dit alles bedenkt, is het niet moeilijk om een hartelijk berouw te gevoelen. Maar men is veel te lichtzinnig, men leeft als de muggen en vliegen; alleen denkend aan beuzelarijen, aan spelen en pret maken! men vergeet dat men eene ziel te heiligen, een God te dienen heeft! aan alles denkt men behalve aan Jesus, aan het goddelijk Kind, dat men in het hart draagt, dat alles in ons gadeslaat, dat onbeschrijfelijk gekwetst wordt, door iedere zonde. Ach hoevele kinderen, verjagen Jesus uit hun hart, zonder op zijne tranen, op zijne liefde te letten!

Neen lieve kleine, van u zal men dat niet zeggen; gij zult zoo ondankbaar niet zijn en uw hartje zorgvuldig rein houden van zonde. En hadt gij het ongeluk in groote zonde te vallen, o, dat het berouw u dan aanstonds oprichte! Kniel ten minste in den geest aan de voeten van Jesus neder, en zeg hem uit de diepste diepte uwer ziel:

Goede Jesus, het berouwt mij van ganscher

harte, dat ik u beleedigd heb, omdat gij mij bemint en ik u bemin! Het berouwt mij gezondigd te hebben, omdat gij oneindig goed, oneindig heilig zijt! Vergiffenis mijn Jesus, vergiffenis! ik zal het niet weêr doen!.... Zulk een gebed, noemt men eene akte van berouw!

Let nu goed op den grondslag van uw berouw, namelijk dat God u bemint, en dat gij God bemint. De vrees voor Gods wrekende gerechtigheid, voor het helsche vuur enz. zijn wel gewichtige beweegredenen tot berouw, maar de liefde is veel volmaakter, veel Christelijker.

De liefde heeft zulk een invloed op het hart van Jesus, dat zij ons weêr onmiddelijk in staat van genade kan terugbrengen, al was onze zonde nog zoo groot. Als wij dan van ganscher harte, in diepe vermorzeling, vol vertrouwen en liefde tot God zeggen: mijn God vergeef mij! ik bemin u met hart en ziel, het berouwt mij, uwe liefde beleedigd te hebben, ik wil niet meer zondigen, omdat ik u bemin! Als wij verder vast besloten zijn, om zoodra mogelijk te biechten, dan keert de genade Gods, weêr aanstonds tot ons terug, en zouden wij bij onverhoeds sterven zelfs zonder biecht, niet eeuwig verloren zijn. Ach hoe goed is Jesus toch!

Mijn kind, het hart uwer moeder is in het klein een flauw afbeeldsel van het hart van Jesus; wat speet u wel het meest, wanneer gij die lieve

moeder verdriet aandeedt? het was de gedachte, dat ge juist haar, die u meer dan alles bemint, bedroefd hadt.

Welnu, denk er toch aan, dat Jesus u meer bemint, dan uwe moeder u ooit beminnen kan.

Heeft men een oprecht berouw, dan volgt hieruit het vaste besluit de zonde niet meer te bedrijven. Dit noemt men goed voornemen, zoodra uwe ziel het ongeluk heeft te vallen, moet zij opstaan, en goed achtgeven, om de gelegenheden tot vallen voortaan te vermijden ; zij moet vast besloten zijn, niet meer vrijwillig in de zonden te vervallen.

Dat wil nu niet zeggen, dat zij nooit meer zal vallen, want het oprechtste berouw maakt daarom nog niet onfeilbaar voor zonde, maar zij verfoeit daarom niet minder de zonde, en tracht haar naar vermogen te vermijden. Bij het trappen bestijgen, zijt ge wel vast besloten, om niet uit te glijden, maar daarom kunt ge toch wel vallen, kunt ge u toch wel bezeeren.

Is nu het goede voornemen oprecht, dan tracht men van zelf de gelegenheid tot zonde te vermijden. Als een kameraadje u b. v. slechte raad gaf, leelijke dingen leerde en God had laten beleedigen, dan zult gij tengevolge van uw oprecht berouw en goed voornemen, dien slechten kameraad, in het vervolg trachten te vermijden, en kunt ge

hem niet altijd ontwijken, welnu verbied hem dan ronduit, u ooit weêr tot het kwaad over te halen.

— Dit moet ge echter niet vergeten, lieve kleine: Zonder de alvermogende genade van God, zullen al uwe goede voornemens krachteloos zijn. Bid ten einde deze genade te verkrijgen, zoo dikwerf gij in verzoeking komt.

De genade, is de vereeniging uwer ziel met den goeden Jesus. Daarom zoodra de bekoring begint, snel dan tot Jesus, smeek om zijn zegen en hulp, roep hem toe: Heer kom mij te hulp! Jesus ontferm u mijner! Ik bemin u, ik wil niet zondigen!"

God die u zoo lief heeft, verlangt niets vuriger dan het heil uwer ziel, en zal u daarom nooit zijne genade weigeren; uw Jesus is immers altijd en overal bij u, woont en waakt immers dag en nacht in uwe lieve kleine ziel. Hij heeft uwe ziel tot woonplaats uitgekozen bij uw doopsel, en verlangt dat die woning rein en zonder smet zij. Vrees niets. Hij is met u en hij is duizendmaal sterker, dan alle duivelen te zamen.

Zonder Jesus kunt ge niets, maar met hem kunt gij alles en hebt gij niets te vreezen. Vallen wij dan, dan is dit eigen schuld, en moeten wij ons berouwvol vernederen, omdat wij zoo slecht beantwoord hebben aan de genade, aan de liefde van Jesus Christus, omdat wij verzuimd hebben, onze toevlucht bij hem te zoeken.

De H. Maagd, de moeder der goddelijke genade, moet eveneens onze toevlucht zijn, in de bekoringen, en zelfs ook dan, wanneer wij gevallen zijn. Zij was het immers, die het Kindje Jesus aan de herders van Bethlehem, aan de Wijzen van het Oosten, aan de eerste geloovigen gaf. Zij is het die ook nu nog Jesus aan de zielen geeft, en de zielen tot Jesus terugvoert.

Roep haar dus dikwijls en vol liefde aan. Die allerzoetste moeder, bemint u om Jesus, dien zij in uw hartje aanschouwt. Wanneer de zonde u, toelacht, of wanneer gij reeds gevallen zijt, bid dan een aandachtig Wees gegroet, en bid om door de voorspraak van Maria, de vergiffenis van Jesus te verkrijgen; want Maria is de beschermster der zwakken, de toevlucht der zondaren, het heil der Christenen.

De absolutie.

De vergiffenis door den priester, in naam van O. H. Jesus Christus verleend, heet absolutie. Is men in staat om te biechten en de absolutie te ontvangen, dan is de absolutie het eenige middel waardoor men weder in Gods genade hersteld en zijn kind wordt. Let nu eens goed op: indien eene akte van volmaakt berouw, gevoegd

bij den oprechten wil om te biechten, uwe zonde had uitgewischt, maar indien ge later mocht terugdeinzen om uwe zonde te biechten, en dus dien wil niet meer hadt, dan bleef de eens vergeven zonde wel vergeven maar door deze ontrouw zoudt gij opnieuw eene veel zwaardere doodzonde begaan, want gij zoudt dan nog met meer boos opzet de liefde en ontferming van uw Zaligmaker kwetsen.

Daarenboven kan men nooit met zekerheid weten of het berouw volmaakt was, en door die onzekerheid, blijven biecht en absolutie altijd noodzakelijk.

De absolutie is dus de vrijspraak die de priester in den naam van Jesus Christus verleent en uitspreekt. Nadat de biecht geëindigd is, wekt de priester den boeteling tot een oprecht berouw op, terwijl hij intusschen de absolutie geven zal.

Mocht de priester van oordeel zijn, dat de stemming van den biechteling niet voldoende is, of zijn er slechts zeer kleine fouten gebiecht, dan geeft de priester den zegen, en stelt hij de absolutie tot later uit. De zegen neemt de gebiechte zonden niet weg, dit heeft alleen plaats door de absolutie. Onder de absolutie, daalt de genade als bij stroomen in de ziel van den biechteling neder, en wascht de ziel dermate in het bloed van Jesus Christus, dat zij smetteloos rein, en als van genade stralend, voor God en zijne

engelen wordt. O gelukkig oogenblik, o onbeschrijfelijke genade! In deze plechtige oogenblikken, dient de boeteling zich zooveel mogelijk aan de voeten van Jesus, die zich in den persoon des priesters verbergt, te vernederen, en zoo innig mogelijk eene akte van berouw te verwekken, zooals: »Mijn Heer en mijn God het berouwt mij van ganscher harte, dat ik u beleedigd heb, omdat Gij eindeloos goed zijt en de zonde u beleedigt; ik vraag u vergiffenis door de verdiensten van Jesus Christus mijn Zaligmaker en neem mij vastelijk voor om, geholpen door uwe genade, niet meer in de zonde te hervallen, en boete te doen tot aan mijn dood.

Tracht vooral om niet te verstrooid te zijn onder de absolutie, maar is dit onwillekeurig het geval, dan is de absolutie toch even geldig; het is voldoende zich daarover te vernederen. Hoe minder acht men doorgaans slaat op onwillekeurige verstrooidheden, hoe beter.

Zoodra men tot de jaren van verstand gekomen is, d. w. z. zoodra men in staat is, om eene ernstige zonde te bedrijven; is men ook in staat om er berouw over te gevoelen, haar te biechten, en bijgevolg ook de absolutie te ontvangen.

Een kind van zes of zeven jaar dat met bewustzijn ernstig gezondigd heeft, heeft daardoor evenveel recht op de absolutie, als iemand van twintig jaar.

Sommige onwetende kinderen meenen, dat men de absolutie, eerst op den vooravond der eerste H. Communie kan ontvangen. Deze dwaling is zeer schadelijk voor de ziel, en in strijd met de leer der H. Kerk. Inderdaad, in de meening dat zij toch niet geabsolveerd worden, biechten zulke kinderen maar losjes weg, zonder voldoend gewetensonderzoek en berouw, en blijven dus in staat van doodzonde, tot aan het tijdstip hunner eerste H. Communie. Eene treurige voorbereiding tot het eerste bezoek van den goeden God!

Handel toch nooit zoo, mijn kind, bereid u bij iedere biecht, zoo goed mogelijk voor op de absolutie, en vraag er om aan uw biechtvader, die u deze gunst zeker niet zal weigeren.

Soms geeft de biechtvader zelfs aan goedvoorbereide kinderen alleen den zegen, of wel, om hen des te beter de waarde der absolutie te doen kennen of wel, omdat zij vrij zijnde van ernstige zonde, de absolutie niet behoeven. De absolutie is als een tweede doopsel, en wie haar waardig ontvangt, wordt daardoor even vlekkeloos en rein als op den dag van zijn H. Doopsel.

De Penitentie of Voldoening.

Met waardige biecht en absolutie met hartelijke dankzegging tot God is alles nog niet afgeloopen. De zonden zijn vergeven, aan de hel zijn wij ontkomen, dat is waar, maar er blijft nog boete te doen, d. w. z. de bedreven zonden moeten geboet worden, en als eerherstelling moeten wij God, goede werken, gebeden en aalmoezen aanbieden. Dat is plicht voor allen, dus ook voor kinderen.

Het eerste dier boetwerken tot voldoening onzer zonde, is datgene wat ons door den biechtvader bevolen wordt te doen, en dat daarom penitentie of boete heet. Deze sakramentale boete, bestaat nu eens in eenige gebeden, dan weder in een aalmoes, in het onthouden van een of ander genoegen, of in het verrichten van het een of ander liefdewerk.

Men moet zijne penitentie zoo nauwgezet en zoo spoedig mogelijk verrichten zoo het kan, liefst aanstonds na de biecht, vooraleer de kerk te verlaten; want wie uit onachtzaamheid of boos opzet zijn penitentie nalaat, zondigt en zou een gevoelloos gemoed hebben. Daarbij is het eene dwaasheid, daar wij eenmaal in het vreeselijke vagevuur, al de hier op aarde verzuimde penitenties zullen moeten boeten.

De penitentie, ons door den priester opgelegd, heeft eene bijzondere kracht om onze zonden uit te wisschen, daar zij een deel uitmaakt van het sakrament der boete. Toch is zij meestal niet voldoende, om Gods gerechtigheid te bevredigen, en moet men er nog dagelijks oefeningen van versterving en godsvrucht bijvoegen. Hoe meer ge bidt en aalmoezen geeft, hoe gehoorzamer, geduldiger, zachtmoediger, nederiger ge zijt, hoe liefderijker voor anderen, en strenger voor u zelven, hoe minder gij later in het vagevuur zult moeten lijden.

Volg dus ook op dit punt, lief kind, uwen Verlosser na; hij heeft reeds in Bethlehem en Nazareth voor uwe zonden geboet, door tranen en ontberingen, door een boetvaardig en verstorven leven. Hij zal u zegenen, en bij ieder nieuw offertje, uit liefde tot hem gebracht, zal de vreugde in uw gemoed toenemen.

Hoe moeten wij biechten?

Luister eens goed toe; wanneer gij biechten moet, bereid u dan reeds vooraf daarop toe, vooral door eene grootere waakzaamheid en door eene grootere getrouwheid jegens God. Op den vooravond uwer biecht, of wel op denzelfden mor-

gen moet gij uw geweten onderzoeken, terwijl ge tevens God, de allerh. Maagd en uw schutsengel smeekt, om u in het opsporen uwer zonden behulpzaam te zijn en te verlichten. Tracht vervolgens om in Gods h. tegenwoordigheid en met voorlichting van den H. Geest, te weten te komen, niet alleen welke zonden gij na uwe laatste biecht bedreven hebt, maar ook welke de hoofdoorzaken uwer zonden zijn. Dan kunt gij uw biechtvader daarover raadplegen. De meeste kinderbiechten dragen weinig vrucht, alleen omdat de kinderen slechts haastig en oppervlakkig hun geweten onderzoeken.

In vele gebedenboeken staan biechtspiegels; gebruik die liever niet, want zij zullen u eerder verwarren dan helpen.

Lees daarentegen eens oplettend, het gewetensonderzoek, dat ik op het einde dezer wenken, geschreven heb, dat is, zelfs voor eene algemeene biecht, voldoende.

Hebt ge de goede gewoonte om alle veertien dagen of drie weken te biechten, dan is een ernstig onderzoek, van eenige minuten, voldoende. en behoeft ge alleen na te gaan, wat ge mocht misdreven hebben en in het vervullen uwer godsdienstplichten zijt te kort gekomen, zooals morgen- en avondgebeden, eerbied in de kerk, onder de christelijke leering, H. Mis, Vespers enz. godvruchtig en aan God toegewijd leven.

Ga ook na wat ge te kort gekomen zijt in het vervullen uwer plichten jegens uwe ouders en meesters, b. v. gehoorzaamheid, eerbied, onderwerping. Jegens uwe kameraden, broeders en zusters, b. v. zachtmoedigheid, toegevendheid, goed voorbeeld enz.; jegens de armen, b. v. aalmoezen, vriendelijke bejegening enz. In het vervullen uwer persoonlijke kleine plichten, als nauwgezette arbeid, oplettendheid enz.

4° In het beoefenen van de deugden, die ook voor u, als kind, noodzakelijk zijn zooals: nederigheid, zedigheid, toewijding en eenvoud jegens anderen, reinheid, nauwgezetheid in het verdrijven der bekoringen en slechte gedachten. In het vermijden van blikken, gesprekken, boeken, handelingen tegen de betamelijkheid en de h. deugd, in het vluchten van slechte makkers en gevaarlijke gelegenheden.

Voorts de beoefening der boete, en het geduld in kleine lichamelijke smarten, in ziekten en ontberingen, onder onrechtvaardigheden, en andere kleine dagelijksche verdrietelijkheden.

Onderzoek uw geweten naarstig over deze punten, en over de daartegenstaande fouten en zonden, alsook over eenige andere meer bepaalde kinderondeugden, zooals: jokken, liegen, kwaadspreken, verklikken, gulzigheid, afgunst, ruwheid, valsch spelen, snoepen, enz. Ook over het uiten van lee-

lijke woorden, vloeken, enz. Neem niet de gewoonte aan, om uwe zonden op te schrijven; men biecht beter, en vernedert zich dieper wanneer men zijne zonden zegt, dan wanneer men ze opleest als eene les. Wees maar niet bevreesd om ze te vergeten, de groote visschen blijven in het net, en de kleine vischjes zijn niet van beteekenis.

Overweeg verder, uwe ondankbaarheid jegens God, het lijden van uwen Verlosser, het helsche vuur en het lijden van het vagevuur; dit zal u tot berouw opwekken, terwijl ge tevens een goed uitgedrukt en beredeneerd voornemen maakt om het hervallen in de drie of vier hoofdpunten van uwe biecht te vermijden. Bid ook eenige andere gebeden om de genade van een oprecht berouw, en eene goede biecht, en kniel dan neder voor de voeten van den priester, alsof ge neêrknieldet voor de voeten van Christus zelf. Men moet, zoo mogelijk, geknield biechten. Begin met de woorden:

Eerw. Vader, geef mij uwen zegen, want ik heb gezondigd. Maak het kruisteeken terwijl de priester u zegent, en spreek dan het eerste gedeelte van het Confiteor:

»Ik belijd aan God almachtig, aan de allerh. Maagd Maria, aan den H. Aartsengel Michaël, aan de H. Apostelen Petrus en Paulus, aan alle heiligen en aan u Eerw. Vader, dat ik grootelijks gezondigd met woorden, werken en gedachten, door

mijne allergrootste schuld (mijne laatste biecht is geweest .....)

Begin nu uwe fouten oprecht en eenvoudig te belijden, juist zooals ze zijn zonder iets in aard of aantal te vermeerderen, of te verminderen.

Spreek niet te luid en niet te zacht, niet te langzaam, en niet te snel, luister oplettend naar de vragen van den biechtvader en antwoord zonder omwegen. Is uwe biecht geëindigd, sluit dan het Confiteor en zeg:

»Ik heb gezondigd door mijne schuld, door mijne allergrootste schuld, en smeek daarom de allerh. Maagd Maria, den H. aartsengel Michaël, de apostelen Petrus en Paulus en alle Heiligen om voor mij te bidden tot den Heer onzen God. Luister daarop aandachtig naar de woorden van Jesus Christus die door den mond van zijn gevolmachtigde tot u spreekt, en onthoud goed, de u opgelegde penitentie. Onder de woorden der absolutie, moet ge eerbiedig het hoofd buigen, van ganscher harte eene akte van berouw verwekken, en met een kruisteeken eindigen.

Na den biechtstoel verlaten te hebben, moet gij nog God danken, uwe goede voornemens hernieuwen, en zoo mogelijk uwe penitentie in vereeniging van het Goddelijk Hart van Jesus verrichten.

Ten slotte nog eene gewichtige opmerking: spreek

nooit over uwe zonden met uwe kameraadjes en vertel ook niet wat uw biechtvader u gezegd heeft. Dit vordert de eerbied voor het H. Sakrament van boetvaardigheid, en vooral scherts nooit over zulke ernstige zaken.

Wanneer moeten wij biechten?

Tot de jaren van verstand gekomen, is men op straffe van zonde verplicht, ten minste eens 's jaars te biechten, en men heeft de jaren van verstand, zoodra men in staat is, vrijwillig en met onderscheid, het kwaad te doen.

Deze biecht eenmaal 's jaars, is streng verplichtend, maar het is nuttig en soms zelfs noodzakelijk meermalen te biechten.

Om schoone handen te houden, moet men ze dikwijls wasschen, om de ziel rein te bewaren, moet men haar dikwijls reinigen. De zonde is het stof dat op de ziel kleeft.

Door dikwijls te biechten, wordt de biecht gemakkelijk en zoet. Er ontstaat eene zoete vertrouwelijkheid tusschen den biechtvader en zijn biechteling, men leert over zich zelven waken, zich zelven kennen, en de zonde vluchten en de herhaalde raadgevingen van den priester voeren ons tot ware, degelijke godsvrucht.

Dikwijls biechten, is minstens alle maanden biechten, en voor kinderen van tien of elf jaar is de veertiendaagsche biecht zeer nuttig. De veelvuldige biecht is de beste voorbereiding tot de eerste H. Communie.

Een kind dat geloof bezit en de hel vreest, moest nooit, met eene doodzonde op het geweten, durven inslapen, want hoe vreeselijk zijn ontwaken, indien God hem des nachts, ten oordeel opriep! De kleine Paul had zich vastelijk voorgenomen om nooit in staat van doodzonde te gaan slapen, maar dan zonder uitstel te biechten. Eens nu had hij het ongeluk in eene ernstige zonde te vallen, en zonder zich door den langen weg te laten weerhouden, ging hij nog dienzelfden avond biechten. Gelukkig besluit! want zie, toen zijne moeder hem des anderdaags wilde wekken, was het knaapje reeds 's nachts gestorven. Waar zou hij nu zijn, indien hij zijne biecht tot den volgenden dag verschoven had?

Gewetensonderzoek,

dienstig voor eene algemeene of minder veelvuldige biecht.

Heb ik altijd, en o. a. ook bij mijne laatste biecht, al mijne zonden beleden?

Heb ik mijn penitentie volbracht? — Heb ik mijne fouten trachten te verbeteren?

Geboden Gods en geboden der H. Kerk.

Heb ik mijne ochtend- en avondgebeden verricht? Hoe dikwijls heb ik zonder aandacht en maar zoo luchtig heen, gebeden?

Heb ik verzuimd om voor God te leven en hem mijn handelen en werken, op te dragen? Heb ik Jesus Christus van ganscher harte bemind, in het Sakrament zijner liefde? Heb ik mij zonder voldoende reden, van de h. Communie verwijderd gehouden? Heb ik Maria aangeroepen zooals het een goed kind betaamt?

Heb ik uit menschelijk opzicht of uit lichtzinnigheid met den Godsdienst gespot? Heb ik kameraden, die beter waren dan ik uitgelachen om hunne godsvrucht — Heb ik goddelooze, slechte boeken gelezen?

II.

Heb ik leelijke of ruwe woorden gesproken? — Heb ik gevloekt? — Heb ik Gods H. Naam gelasterd, of ijdel gebruikt? Heb ik de h. h. Namen van Jesus en Maria oneerbiedig gebruikt? — Heb

ik in tegenwoordigheid van anderen gevloekt, en daardoor ergernis gegeven?

III.

Heb ik des Zondags, verboden werken verricht? Heb ik buiten strikte noodzakelijkheid op Zon- en feestdagen gekocht?

Heb ik door mijne schuld op Zon- en feestdagen de H. Mis verzuimd? of ben ik te laat in de H. Mis gekomen? of voor het einde der Mis vertrokken? Hoe heb ik mij gedragen? Heb ik daar gebabbeld en gelachen? hoe dikwijls? Heb ik aandachtig geluisterd naar de predikatie?

IV.

Heb ik de geestelijke overheid, Paus, bisschoppen en priesters naar behooren geëerbiedigd en gehuldigd?

Heb ik dagelijks voor mijne ouders gebeden? Heb ik mijne ouders, meesters en overheden gehoorzaamd? Heb ik hun ruwe woorden toegevoegd, of misschien het ongeluk gehad, de hand tegen hen op te heffen? Heb ik hunne wenken en vermaningen geminacht? Ben ik koppig en onwillig jegens hen geweest? hoe dikwijls!

V.

Heb ik mijn ongeduld trachten te beheerschen? Ben ik driftig of toornig geweest? Heb ik met mijne kameraden getwist? Heb ik hen beleedigd of vrijwillig gekwetst? Heb ik mij willen wreken? Heb ik hunne gebreken boosaardig verteld? Heb ik hun goeden naam beschadigd? Heb ik hen verklikt, om ze te laten straffen? Heb ik uit boosaardig vermaak, dieren gekweld?

VI. en IX.

Heb ik alles wat de eerbaarheid en betamelijkheid, kwetst, van harte verfoeid? Heb ik aanstonds de bekoringen afgewezen? Heb ik mij vrijwillig in onbetamelijke gedachten, verdiept? Heb ik mij uit onvoorzichtigheid in gevaarlijke gelegenheden, begeven? Heb ik mij met slechte kameraden opgehouden? Heb ik met hen over slechte dingen geschertst? — Heb ik het ongeluk gehad, onbetamelijk te zijn? Hoe dikwijls? ernstig? vrijwillig? In dit even als in alle dingen is er geen zonde, als de wil tot zondigen, ontbreekt. Ben ik onbetamelijk of tenminste onvoorzichtig geweest in lektuur en in blikken? Heb ik tegenover mij zelven, op het punt van zedigheid en eerbaarheid, gezondigd? (hoe pijnlijk

zulk eene bekentenis ook zij, moet men het toch moedig biechten, want het zijn meestal de oneerbare zonden die door de flauwe biechtelingen in de biecht verzwegen worden.)

VII. en X.

Heb ik iets ontvreemd, dat mij niet toebehoorde? Heb ik van mijne ouders, geld weggenomen en hoeveel? en hoe dikwijls? (Dat is alweer eene zonde, die door ongelukkige lafhartige kinderen, soms uit valsche schaamte wordt verzwegen.)

Heb ik behouden wat mij niet toebehoorde, ofschoon ik in de gelegenheid was, het terug te geven? Heb ik valsch gespeeld?

VIII.

Heb ik de slechte gewoonte van te liegen? Heb ik uit aardigheid gelogen? om mij te verontschuldigen? om mij zelven te verheffen? om anderen te verontschuldigen? of wel om anderen te laten straffen? Heb ik gelasterd, d. w. z. gelogen, als ik kwaad van anderen vertelde? Heb ik mijn meesters belasterd?

Hoofdzonden.

Heb ik mij beter willen voordoen dan ik inderdaad was? Ben ik trotsch geweest op kleeding, uiterlijk, rang, talenten of vorderingen op school in plaats van aan God alle eer te geven? Heb ik minder rijken en minder geleerden, veracht? Ben ik licht geraakt geweest? Heb ik uit menschelijk opzicht, uit vrees voor kameraden het goede nagelaten? Heb ik mij vroom willen voordoen uit zucht naar loftuigingen? Ben ik goed geweest voor de armen? Heb ik hen gaarne aalmoezen gegeven? Heb ik te veel waarde gehecht aan het geld?

Heb ik getracht de feilen van mijn karakter te verbeteren? Ben ik vrijwillig norsch en pruttelig geweest?

Heb ik overdadig gegeten en gedronken? Heb ik te veel geld besteed aan eten en drinken, zonder de armen te gedenken?

Heb ik uit gulzigheid of onachtzaamheid de geboden vastendagen geschonden? Heb ik uit traagheid mijne plichten slecht vervuld? Heb ik mijne lessen slecht geleerd?

Ben ik zelfzuchtig en onaangenaam geweest jegens mijne kameraden? Heb ik mij vrijwillig aan moedeloosheid overgegeven? Ontmoediging, neêrslachtigheid zijn twee gevaarlijke zaken.

Ben ik door eigen schuld een poos in dood-

zonde gebleven, mij daardoor blootstellend aan de eeuwige straffen?

Was sinds mijne laatste biecht mijn leven het leven van een waar Christen, van een kind vol geloof en liefde tot God, en nauwgezet van geweten?

En hiermede lieve kleine, is mijne onderrichting over de biecht ten einde. Dat Jesus Christus onze Heer, u beware in zijne heilige liefde, dat de allerh. Maagd Maria, uwe goede teedere moeder, u voere tot heil, tot vrede en geluk!

DERDE BOEK.

De heilige Communie.

Jesus in het allerh. Sakr. des Altaars.

Jesus Christus, is de mensch geworden God, is waarachtig God en waarachtig mensch. Hij is de eeuwige Zoon Gods en de Zoon der allerh. Maagd Maria. Jesus is de eenige, waarachtige, levende God, verschenen onder de menschen, om hun God, hun Meester, hun Zaligmaker te zijn, en om het eeuwige leven te brengen aan allen, die in hem gelooven.

Daar Jesus ons met eene vurige liefde bemint, zoo wil hij tot aan het einde der eeuwen met ons verblijven. Hij wil als een barmhartige Vader, te midden zijner kinderen verblijven, als een moedig hoofdman altijd strijden aan het

hoofd zijner soldaten. Dan, het is, door het allerh. Sakrament des Altaars, dat Jesus hier beneden tegenwoordig is, tegenwoordig in het midden zijner Kerk, alle dagen, tot aan de voleinding der tijden. In het h. Sakrament is dus Jesus, de mensch geworden God tegenwoordig en verborgen onder den schijn van brood, van de geconsacreerde H. Hostie.

Wanneer de priester, onder de H. Mis, het brood en den wijn geconsacreerd heeft, d. w. z. dat hij dit in het Lichaam en Bloed van Onzen Heer Jesus Christus veranderd heeft, dan is die kleine witte hostie, die brood schijnt, geen brood meer al behoudt zij ook de gedaante van brood. Door de almacht van God, is zij geworden, het waarachtige, levende lichaam van Jesus Christus. Het is Jesus, het Kind Jesus, de arme werkman van Nazareth, de Jesus van het Evangelie, de Jesus van Golgotha en van het H. Graf; het is de Godmensch die in zijne goddelijke en menschelijke natuur geheel en onverdeeld tegenwoordig is in de handen zijner priesters, en aan alle Christenen de overmaat zijner liefde, door de overmaat zijner vernietiging toont.

Indien hij niet aldus, zijne majesteit en heerlijkheid verborgen had, zouden wij in zijne tegenwoordigheid sidderen, en hem nooit durven naderen. Wat meer is, wij zouden hem nooit als voedsel durven ontvangen; maar onder deze schamele

gedaante, is onze Heer nog kleiner dan in de kribbe van Bethlehem, en jaagt hij niemand vrees aan; zijn vernietiging is het werk zijner eindelooze liefde, zijner matelooze goedheid, zijner ontfermende teederheid. Wie zou Jesus dan niet beminnen in het diepe geheim zijner liefde?

De H. plechtigheid, waaronder Jesus aldus in de Eucharistie tegenwoordig wordt, heet de h. Mis. Alleen de priesters kunnen Misse lezen, omdat zij alleen, in het Sakrament des priesterschaps de geheel goddelijke macht ontvangen hebben, om te doen wat Jesus Christus het eerst gedaan heeft in het laatste H. Avondmaal. D. w. z. zij alleen hebben de macht om te consacreeren, om het brood en den wijn te veranderen in het H. Lichaam en Bloed van den Zoon Gods. De priesters zijn machtiger dan de engelen, en niets op aarde is grooter dan een priester, omdat er niets grooters bestaat dan de H. Mis en de Eucharistie.

Op het oogenblik der consecratie, daalt Jesus Christus wel op onzichtbare maar niet op zichtbare wijze neder van uit den hemel tot in de h. Hostie, daarom is dit H. Sakrament een mysterie des geloofs, d. i. de groote geloofswaarheid, welke wij zonder zien en zonder begrijpen, moeten gelooven. Daarom ook vordert Jesus voordat hij dit Sakrament aankondigt, van zijne discipelen een onbegrensd geloof, een onvoorwaardelijke onderwerping. »Voor-

»waar, voorwaar, ik zeg u, hij die in mij gelooft, »zal het eeuwige leven hebben. Ik ben het brood des »hemels, ik ben het levende brood, dat uit den hemel »is nedergedaald..... en het brood, dat ik u geven »zal, is mijn lichaam, voor het leven der wereld."

De Eucharistie is dus een geheim des geloofs, een ondoordringbaar geheim en men moet het aanbidden zonder het te begrijpen, zonder het te zien als zijnde de waarachtige tegenwoordigheid van onzen Heer Jesus Christus.

Wij zien deze tegenwoordigheid niet, maar wij weten dat Jesus daar is. En hoe weten wij dat? Omdat hij het ons zelf gezegd heeft, hij Jesus, die de Waarheid is, die niet liegen kan. »Mijn vleesch is waarlijk spijs en mijn bloed is waarlijk drank. Die mijn vleesch eet, en mijn bloed drinkt heeft het eeuwige leven, en ik zal hem opwekken ten jongsten dage..... Neemt en eet hier allen van, want dit is mijn Lichaam. Neemt en drinkt hier allen uit, want dit is mijn Bloed, zoo luiden de uitdrukkelijke woorden van God. Wee den mensch die weigeren zou, hier aan te gelooven; hij is reeds geoordeeld, want hij gelooft niet aan den eeniggeboren Zoon Gods.

Wat u betreft, lieve kleine, wees niet ongeloovig, maar getrouw, en wanneer ge eene kerk binnentreedt, of de H. Mis bijwoont, denk dan dat ge aan de voeten van Jesus ligt, van Hem

die gezegd heeft: Zalig zijn zij die niet gezien, en toch zullen geloofd hebben ..... aanbid met Thomas, uwen Heer; al is Hij, onder de sluiers van het H. Sakrament, voor uwe oogen verborgen, en zeg tot hem, van ganscher harte: Mijn Heer en mijn God!

Jesus is dus waarlijk en waarachtig tegenwoordig in de Eucharistie (H. Sakrament des Altaars) en voor onze zintuigen verborgen, onder de gedaante der H. Hostie.

De H. Communie.

Communiceeren beteekent: den in het H. Sakrament des Altaars tegenwoordigen Jesus, in zijn Hart ontvangen. De communie, mijn kind, is de verhevenste, volmaaktste en heiligste handeling van den mensch.

Wie communiceert ontvangt in zijne ziel, den Zoon Gods, Jesus Christus, en met hem den Vader en den H. Geest, de geheele H. Drievuldigheid, den eenen levenden, eeuwigen God! Communiceeren is God ontvangen, zich met God voeden! .....

Door doopsel en genade in uw hart tegenwoordig, is Jesus uw leven, uw geestelijk en eeuwig leven. Door de Eucharistie, komt hij uwe ziel voeden, uwe ziel nauwer met zich vereenigen, haar

met honderdvoudige genaden vervullen, haar troosten en versterken. Door de genade is Jesus uw leven, door de nuttiging der Eucharistie, is hij uw levensbrood, zooals hij zich zelven in het Evangelie noemt.

Communiceeren, is uwe ziel voeden. Even als het lichaam zonder voedsel niet leven kan, zoo kan ook de ziel niet leven, zonder de Communie. Voor de ziel, even als voor het lichaam, moet men eten om te kunnen leven.

Elk kind dat niet eet moet verhongeren, niet waar? Een kind dat weinig eet, wordt zwak, kwijnend en bleek. Zoo ook met de lieden, die niet Communiceeren. Zij vallen in de zonde, scheiden zich van Jesus Christus, die het leven is hunner ziel, terwijl zij die niet genoeg Communiceeren kwijnen in de deugd, lauw zijn in gebed en godsvrucht.

De Communie, is dus het voedsel voor uwe lieve kleine ziel, hare kracht, hare gezondheid, hare schoonheid en vreugde, haar geluk. Men moet Communiceeren, op straffe van den geestelijken en eeuwigen dood. Men moet Communiceeren, opdat Jesus in ons verblijve, en wij in hem.

De voorbereiding tot de H. Communie.

Communiceeren, is niet genoeg, men moet goed

communiceeren, en daartoe wordt eene goede, ernstige voorbereiding, gevorderd. Als de paus ons zijn bezoek aankondigde, zouden wij zonder twijfel ons huis tooien en versieren. De paus nu, is slechts de dienaar en stedehouder van Jesus Christus onzen God, en deze God kondigt ons zijn bezoek aan wanneer wij willen communiceeren; met hoeveel godsvrucht moet ge dus de woning uwer ziel bereiden!

Twee voorbereidingen, zijn noodzakelijk. De verwijderde voorbereiding en de onmiddelijke voorbereiding.

De verwijderde voorbereiding, bestaat hierin, dat wij ons geweten zoo veel mogelijk van alle zonden reinigen. Van kleine zonden zoowel als van groote, want kleine zonden bevlekken ook uwe ziel en men moet geheel rein zijn. Daarom is de verfoeing der zonde, de eerste vereischte tot eene goede voorbereiding.

Voorts moet men zich op de verbetering zijner fouten toeleggen zooals: lichtzinnigheid, koppigheid, lichtgeraaktheid, knorrig humeur, verzet, onwil, ijdelheid enz. Onze Heer verfoeit dat alles en uit liefde tot hem moeten wij die gebreken trachten te vernietigen. Ik weet wel dat daar een geheel leven niet te lang voor is, dat die gebreken, evenals het onkruid, telkens opnieuw opschieten, dat men zich niet volmaakt verbeteren kan;

maar ik weet ook dat een beetje goeden wil veel vermag dat veel onkruid kan gewied worden, en dat wij zonder volmaakt te worden, toch de volmaaktheid moeten nastreven. Al wie oprecht wil, kan zoo veel!

Vervolgens moeten wij ons hart tooien, met een vurig en goed gebed. Wij moeten veelvuldiger en inniger aan Jesus denken, wij moeten nauwgezetter onze kleine plichten vervullen, getrouwer zijn in het goede. O hoe gaarne zal Jesus, in zulk een goed voorbereid, rein kinderhartje, zijn intrek nemen!

De onmiddelijke voorbereiding.

De naaste voorbereiding tot de H. Communie, lief kind, bestaat in de eerste plaats, in eene goede biecht. Ik zeg, let wel op, eene goede biecht!

Eene goede, eene oprechte, trouwhartige biecht, en niet eene biecht, zoo maar losjes weg, zonder voorbereiding, zonder oprecht berouw of goed voornemen gesproken. Hebt gij geen enkele zonde op uw geweten, dan zoudt ge des noods kunnen communiceeren zonder biecht, want die rein is behoeft zich niet meer te reinigen ofschoon het verkieslijker is, dat gij toch zoo mogelijk, tot uw biechtvader gaat, en hem om zijn zegen vraagt.

Tracht, om op den vooravond uwer h. Communie, zoo godvruchtig mogelijk in te slapen.

Bid vooral de H. Maagd, dat zij u gelieve te zegenen, en voor te bereiden tot de communie van den volgenden dag. Wordt ge 's nachts wakker, denk dan aanstonds aan Jesus die op u wacht, en van uit het tabernakel tot zich roept. Luister naar de woorden der H. Kerk: »Zie hier Jesus die nadert — haasten wij ons, en treden wij den Christus onzen Heer te gemoet." Onder het aankleeden en voor het begin der Mis, bewaar zooveel mogelijk het stilzwijgen, bid recht vertrouwelijk en innig tot uwen Jesus, maar zonder naar mooie woorden te zoeken. Daar geeft God niet om, als altijd, zijn ook nu de eenvoudigste gebeden, de beste," Jesus ontferm u mijner, Jesus mijn God, ik bemin u van ganscher harte. Heer gij bemint mij en gij weet dat ik u bemin!

Soortelijke kleine verzuchtingen zijn de beste gebeden. Niet alleen voor kinderen maar ook voor volwassenen. Eenvoud, liefde, vertrouwen, ziedaar wat God voor alles van ons vordert.

De H. Mis, die aan de communie voorafgaat, moet ge met groote godsvrucht hooren. Bid onderwijl eenige dier schoone gebeden van de H. Kerk, of wel lees en overweeg eenige bladzijden uit het derde en vierde boek, van de Navolging van Christus. Enkele tientjes van uw rozenhoedje tot verschillende intenties gebeden, zijn ook nuttig.

Men kan ook de kleine gebeden, die men communieoefeningen noemt, en die in alle gebedenboeken staan, bidden. Ziehier eenige dier gebeden, maar denk er aan, dat ze meer met het hart dan met den mond moeten gebeden worden.

Vóór de Communie.

Aanbidding.

»Jesus Christus, mijn Verlosser en Zaligmaker, die in de H. Hostie verborgen zijt, gij zijt mijn God, den eenigen waarachtigen God, voor wiens aanschijn de engelen, aanbiddend nederbuigen, en wien ik in vereeniging met hen, aanbid. Uwe Almacht steunt de aarde en draagt het uitspansel. Gij zijt het, die mij het leven gegeven hebt en hetzelve onderhoudt. Gij zijt de eenige Meester en Alleenheerscher over alles wat leeft en ademt en voor u moeten alle knieën zich buigen, in den hemel en op aarde; u zal ik eenmaal van aangezicht tot aangezicht aanschouwen, u zal ik in alle eeuwigheid bezitten.....

Ik aanbid u dus, en vernietig mij in uwe allerh. tegenwoordigheid, ik erken dat ik niet waardig ben, mijne blikken op u te vestigen!.....

En toch zal ik communiceeren! Heer Jesus,

ik ben niet waardig, dat gij in mijn hart binnentreedt maar spreek slechts één woord en mijne ziel zal gezond worden!

Berouw.

Allerbarmhartigste Jesus, ontferm u over mij, arme zondaar. Zie, ik verneder mij aan uwe voeten! ik ben maar een nietig, zwak kind en toch heb ik al dikwijls gezondigd.... Als een tweede Zacheus, als eene tweede Maria Magdalena, werp ik mij voor u neder. Ook aan mij hebt gij de woorden toegevoegd: »Uwe zonden zijn u vergeven, mijn kind ga in vrede, en zondig niet meer."

O mijn God, wat zijt gij goed! en wat ben ik ellendig! Alles vergeeft gij mij... Daarom ook, verfoei ik meer dan ooit, al mijne zonden, al de zonden, die ik ooit bedreven heb. Met uwe hulp en door de genade van het allerh. Sakrament geholpen, wil ik u voortaan trouw blijven, mijne gebreken verbeteren, alle gelegenheden tot zonden vluchten, en u niet meer bedroeven.

Liefde.

Allerzoetste Jesus, mijn Koning en Verlosser, leven van mijn leven, gij noodigt mij uit, tot de

H. Communie, zeggende : Mijn kindbetrouw, ik ben het, vrees niet.....

Ik kom dan ook vol vertrouwen, ik kom tot u, omdat gij mij bemint, omdat gij in mijn hart wilt wonen, en het met uwen heiligen vrede wilt vervullen. Ik kom tot u, omdat ik u bemin en ik wil u altijd met hart en ziel beminnen.

Zie, de allerh. Maagd, uwe en mijne moeder, voert mij op dit oogenblik tot uwe h. Tafel, zegen dus deze H. Communie, uit liefde tot haar vermeerder mijne liefde, doe mij dorsten naar uw bezit!... Het Lichaam van mijn Verlosser Jesus Christus beware mijne ziel ten eeuwigen leven.

Deze en soortgelijke oefeningen, drukken de gevoelens uit van een vroom kind, dat zich tot de h. Communie voorbereidt.

De Communie en de Dankzegging.

Groot en verheven is het oogenblik, der H. Communie. Er bestaat nog slechts een even plechtig oogenblik, het oogenblik van den dood, dat u voor alle eeuwigheid met uwen God zal vereenigen. En ook dat zal eene communie zijn, de eeuwige communie van het Paradijs, waarvan de aardsche

slechts onderpand en voorsmaak is. Wanneer dus het goddelijke oogenblik der communie daar is, moet gij uw boek sluiten en uwe rozenkrans wegleggen. Sta op en nader tot het altaar, met neêrgeslagen oogen en ingetogen houding, aan niets anders denkend dan aan uwen God. Zie, daar daalt hij af van het altaar, gedragen door den priester, zooals hij weleer gedragen werd door de allerh. Maagd Maria. »O Jesus kom! ik behoor u geheel en al toe . . . . Ik bemin u van ganscher harte. Ik ben niet waardig u te ontvangen, maar uw liefdevol hart vergeet mijne ellende. Allerzoetste Maagd Maria, zegen mij!"

Kniel vervolgens neder, mijn kind. Neem het communiekleed, spreid het over uwe beide geopende handen, vlak onder uw aangezicht opdat, wanneer de h. Hostie mocht vallen of afbrokkelen deze op het communiekleed valle. Houd u zoo recht en onbewegelijk mogelijk en aanbid uwen God met neêrgeslagen oogen. Staat de priester voor u, hef dan het hoofd op, open den mond niet te veel en niet te weinig, breng den tong een weinig naar voren en trek dien niet terug, vooraleer de priester er de h. Hostie op heeft neêrgelegd. Overhaast u niet, blijf kalm en rustig. In zulke oogenblikken vooral, moet men niet angstvallig zijn, maar vertrouwen op den Zaligmaker.

Is de h. Hostie eenigszins vochtig geworden, slik haar dan eerbiedig in, maar zonder gejaagdheid

of haast, en ga met gevouwen handen en neêrgeslagen oogen naar uwe plaats terug. Mocht de priester u twee h. Hostiën gegeven hebben, of wel zou een gedeelte van de h. Hostie aan uw verhemelte of aan uwe tanden zijn blijven kleven, verontrust u dan niet. Dat heeft niets te beteekenen, en is volstrekt geen zonde.

Heb maar geduld en ge zult zien, dat het vastgehechte gedeelte der h. Hostie van zelve loslaat en gij niets meer te vreezen hebt. Vooral moogt gij er nooit met de vingers aanraken, dat is volstrekt verboden.

Op uwe plaats teruggekeerd zijnde, verdiep u in een aandachtig gebed en blijf geknield. O dat oogenblik is zoo groot en goddelijk, mijn kind! Uwe ziel en uw lichaam, omvatten het lichaam van den Koning der Engelen. Uw lichaam is het ciborie waarin Jesus Christus rust. Gij zijt het levende tabernakel van den Vader, den Zoon en den H. Geest, van den Drie Eénen God. O hoe lief heeft Maria u in zulke oogenblikken. Gij zijt waarlijk haar kind! Aanbid dus uwen God na de communie, geknield en met gesloten oogen. Ingetogenheid is daar volstrekt noodzakelijk en hoe langer zij duurt, hoe beter. Dat is de ware dankzegging, en verre te verkiezen boven alle mogelijke gebeden uit een boek gelezen. Bid op uwe knieën, wees niet weekelijk in den dienst van God. Gij

moet flinke roomsche knieën hebben, die aan het knielen gewoon zijn. In de vrome landen blijft alles geknield onder de h. Mis en niemand sterft er van.

Zijt ge echter inderdaad vermoeid, welnu, eindig uwe dankzegging dan zittend, en voelt ge u verstrooid, neem dan een boek, en tracht door het lezen van dankzeggingsoefeningen, uw geest te boeien.

Evenals bij de voorbereiding kan men eenige regelen uit Thomas à Kempis lezen en overwegen, of wel het Magnificat of het Te Deum opzeggen. Zulke, bij uitstek katholieke gebeden, moest eigentlijk iedereen van buiten kennen. B. v. de psalmen Miserère, en de Profundis, de Laudate Pueri, de Quam dilectam enz., want de psalmen zijn in de eerste plaats christelijke gebeden als zij met aandacht en begrip gebeden worden.

De dankzegging moet minstens een goed kwartier duren en besloten worden door duidelijke, flinke voornemens. Zie hier eenige oefeningen, die men na de communie kan gebruiken.

Aanbidding.

O heilige algoede God, ik aanbid uwe tegenwoordigheid in mijne ziel en in mijn lichaam. Zie nu ben ik uw levend cibórium, nu ben ik

doordrongen van uwe goddelijke zelfstandigheid! O Jesus vermeerder mijn geloof, en doe mij meer en meer gevoelen, dat gij alles zijt, en dat ik niets ben. Ofschoon zulks niet waardig, heb ik u toch ontvangen, en zal ik u, wanneer ik getrouw ben, altijd in mij kunnen behouden door de genade, wel niet in mijn lichaam, maar in mijne ziel, want gij hebt immers gezegd: hij, die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, blijft in mij, en ik blijf in hem. Ik ben dus een Christusdrager; ik draag God in mij om.

Dankzegging.

Van ganscher harte dank ik u, goede Meester, dat gij u gewaardigd hebt in mij neder te dalen. Hoe kan ik, arm, zwak kind, u daarvoor naar waarde danken? Dat kan ik eerst in den hemel! O hoe heerlijk zal het zijn, om in den hemel altijd met u vereenigd te zijn! Nu kan alleen het diepste stilzwijgen, den dank van mijn arm hartje getuigen, en mij aan uwe borst vleiend, zooals Johannes in het laatste h. Avondmaal, kan ik slechts zwijgen in uwe allerbeminnelijkste tegenwoordigheid.

Liefde.

Heilig hart van Jesus, uw liefdegloed vervult

mijn hart. Gij zijt het brandpunt der liefde en aan dezen vuuroven, wil ik mijn koud hart verwarmen. O goede Jesus, die in mij leeft en ademt — O Jesus mijne liefde, ik bemin u, uit alle krachten mijner ziel, ik bemin u boven alles. Nimmer wil ik u meer beleedigen. Voortaan wil ik zachtmoedig en nederig, vroom en rein zijn; om u daardoor een weinig te troosten voor de ondankbaarheid van zooveel millioenen zondaars.

Goed voornemen.

Jesus mijn Zaligmaker, vervul mij met uwen H. Geest!

Vervul mijn verstand met uw licht, en verleen mij een krachtig geloof. Vervul mijn hart met uwen geest van liefde, opdat ik met u, alles beminne, wat goed, rein en beminnenswaardig is, met u en door u, alles hate wat slecht is, alles wat u mishaagt. Vervul mijn wil, mijn lichaam en mijne zinnen met uwen geest van heiligheid, van vlekkelooze zuiverheid, van goddelijke onschuld, opdat ik mij allengskens in u oplosse, en dat ik niet meer leve, maar gij in mij!

Ik vernieuw in uwe h. tegenwoordigheid al mijne goede voornemens, om van u de genade der volharding te verkrijgen. Van nu af aan, zal ik met ijver en aandacht mijne gebeden verrichten en

dikwijls aan uwe aanbiddelijke tegenwoordigheid denken. Ik zal mijne gebreken trachten te verbeteren, vooral . . . . . Ik zal ondeugende kameraden vluchten, ik zal rein, zachtmoedig en gehoorzaam zijn, ik zal met moed en volharding mijne kleine plichten vervullen.

O Maria, mijne moeder, aan u offer ik deze goede voornemens op, aan u wijd ik ziel en lichaam!

Na uwe dankzegging, bid dan ook voor den Paus, voor de bisschoppen, voor de priesters en voor de intenties van de h. Kerk; voor de missionarissen, voor de bekeering der goddeloozen, der arme afgedwaalden, voor uwe ouders, weldoeners, meesters en vriendjes, voor hen, die zich in uwe gebeden hebben aanbevolen en die voor u bidden, ook voor de afgestorvenen voor welke gij nu en dan eene volle aflaat moet trachten te verdienen.

Vruchten der H. Communie.

De voornaamste vrucht der h. Communie, is eene innige vereeniging met Jesus Christus, zoodat wij met Jesus Christus vervuld en als 't ware met hem vereenzelvigd worden, en hoe meer men dit goddelijk doel nastreeft hoe grooter de vrucht der Communie.

Eene goede communie maakt ons wel is waar

niet onfeilbaar, want niets is hier op aarde volmaakt, maar zij doet ons haken naar de volmaaktheid, en vermeerdert in ons hart, de liefde tot de deugd, de haat van de zonde. Zij vermeerdert en verlevendigt ons geloof, onttrekt ons van al wat wereldsch is. Zij verwarmt onze godsvrucht, onze liefde tot God, en doet ons gevoelen, wat het zeggen wil, Jesus te beminnen en door Jesus bemind te worden.

Zij vermeerdert in ons de heiligmakende genade, zij wekt ons op om gewillig en gaarne boete te doen, om ootmoedig en nederig van harte, om liefdevol jegens den naaste, om toegevend, vriendelijk en edelmoedig jegens de armen te zijn. Door haar worden wij gehoorzaam en eerbiedig jegens onze ouders en overheden; geduldig in lijden en verdriet, in teleurstelling, tegenspoed en onrecht.

Zij versterkt ons te midden der bekoringen vooral in de bekoringen des vleesches en geeft ons een afschuw, voor alles, wat onrein, onbetamelijk en onzedig is. De kuischheid is eene der eerste vruchten van de H. Communie.

Overweeg dit eens ernstig, dierbaar kind, en tracht in de school van Jesus een waarachtig Discipel van uwen gekruisten God te worden. Wees met Jesus vervuld, voed u met Jesus, om zoodoende een waar kind van Jesus en Maria te worden.

De navolging van uwen Jesus, is de beste dank-

zegging en tevens de beste voorbereiding tot uwe eerstvolgende Communie. Beoefen steeds meer en meer de deugden van Jesus, en uwe Communien zullen goed, zullen nuttig zijn voor uwe zaligheid.

De vurige Communie.

Een vurige Communie bestaat niet eenig en alleen in het vergieten van de zoete tranen eener gevoelige teederheid. Deze tranen zijn niet aan iedereen gegeven, en zijn niet afhankelijk van onzen wil, al zijn zij ook goed, troostvol en nuttig. Zij maken de kern der godsvrucht nog niet uit. De vurige godsvrucht ligt in den wil.

Kleine kinderen eten liefst een boterham met suiker, en toch is brood voedzamer dan suiker, en is die zoetigheid maar toegift.

Zoo ook de gevoelige godsvrucht, bij het bidden en het ontvangen der h. h. Sacramenten. Dat is de geestelijke lekkernij waardoor God zijn dienst aanlokkelijk maakt, en onze zwakheid steunen wil.

Ontvangt ge nu dergelijke zoetheden in uwe Communien, bedank God er dan voor, en verheug u, maar denk daarom toch niet dat ge een heilige zijt. Integendeel het bewijst uwe ellende en hulpeloosheid, het bewijst dat gij nog geen moed genoeg hebt om een gezond stuk roggebrood te

niet onfeilbaar, want niets is hier op aarde volmaakt, maar zij doet ons haken naar de volmaaktheid, en vermeerdert in ons hart, de liefde tot de deugd, de haat van de zonde. Zij vermeerdert en verlevendigt ons geloof, onttrekt ons van al wat wereldsch is. Zij verwarmt onze godsvrucht, onze liefde tot God, en doet ons gevoelen, wat het zeggen wil, Jesus te beminnen en door Jesus bemind te worden.

Zij vermeerdert in ons de heiligmakende genade, zij wekt ons op om gewillig en gaarne boete te doen, om ootmoedig en nederig van harte, om liefdevol jegens den naaste, om toegevend, vriendelijk en edelmoedig jegens de armen te zijn. Door haar worden wij gehoorzaam en eerbiedig jegens onze ouders en overheden; geduldig in lijden en verdriet, in teleurstelling, tegenspoed en onrecht.

Zij versterkt ons te midden der bekoringen vooral in de bekoringen des vleesches en geeft ons een afschuw, voor alles, wat onrein, onbetamelijk en onzedig is. De kuischheid is eene der eerste vruchten van de H. Communie.

Overweeg dit eens ernstig, dierbaar kind, en tracht in de school van Jesus een waarachtig Discipel van uwen gekruisten God te worden. Wees met Jesus vervuld, voed u met Jesus, om zoodoende een waar kind van Jesus en Maria te worden.

De navolging van uwen Jesus, is de beste dank-

zegging en tevens de beste voorbereiding tot uwe eerstvolgende Communie. Beoefen steeds meer en meer de deugden van Jesus, en uwe Communien zullen goed, zullen nuttig zijn voor uwe zaligheid.

De vurige Communie.

Een vurige Communie bestaat niet eenig en alleen in het vergieten van de zoete tranen eener gevoelige teederheid. Deze tranen zijn niet aan iedereen gegeven, en zijn niet afhankelijk van onzen wil, al zijn zij ook goed, troostvol en nuttig. Zij maken de kern der godsvrucht nog niet uit. De vurige godsvrucht ligt in den wil.

Kleine kinderen eten liefst een boterham met suiker, en toch is brood voedzamer dan suiker, en is die zoetigheid maar toegift.

Zoo ook de gevoelige godsvrucht, bij het bidden en het ontvangen der h. h. Sacramenten. Dat is de geestelijke lekkernij waardoor God zijn dienst aanlokkelijk maakt, en onze zwakheid steunen wil.

Ontvangt ge nu dergelijke zoetheden in uwe Communien, bedank God er dan voor, en verheug u, maar denk daarom toch niet dat ge een heilige zijt. Integendeel het bewijst uwe ellende en hulpeloosheid, het bewijst dat gij nog geen moed genoeg hebt om een gezond stuk roggebrood te

eten. Behandelt God u gestrenger, en laat hij u zonder de minste gevoelige godsvrucht, verontrust u dan niet. Zeg aan den goeden Jesus, dat hij geheel en al de uwe is, en gij de zijne, dat gij niets ter wereld verlangt dan hem alleen, want wie zou meer kunnen verlangen, dan God zelf?

En dan, verdienen wij wel die zoete vertroostingen! Is onze lichtzinnigheid, onze ongetrouwheid geen beletsel? Verdient een lui, gulzig, ongehoorzaam kind wel lekkernijen? Moet hij zich niet met een stuk droog brood, tevreden stellen?

De vurigheid ligt in den wil. Uwe Communie is vurig en goed, wanneer ge u er op voorbereidt met een levendig geloof, wanneer gij uw best doet om vóór, onder en na uwe Communie, aandachtig te bidden. Wanneer ge uit liefde tot God den ernstigen wil hebt om uwe karakterfouten te verbeteren, en uwen Verlosser getrouw te blijven. Zend God u dan nog bovendien, voelbare vertroosting, welnu, des te beter, maar ontbreekt dit, ontmoedig u daarom niet. In de h. Communie, moet gij den God der vertroosting zoeken, maar niet de vertroosting van God.

Wie ernstig w i l, is altoos vurig, en de vurige communie hangt alleen van uwen wil af.

De lauwe Communie.

Nalatigheid in den dienst van God, lafhartigheid in de godsvrucht, is wat men lauwheid noemt. Wie zonder aandacht bidt, zonder genoegzame voorbereiding biecht en communiceert, is lauw. Lauw water walgt, en de lauwheid is een walg voor Jesus Christus.

Lauwheid ontspruit meestal uit gemis aan geloof, uit de gewoonte der dagelijksche zonde, uit overdreven zucht naar vermaak, soms ook uit het te zelden ontvangen der H. H. Sacramenten. Zijn uwe Communiën dus wel eens lauw, lief kind, onderzoek dan eens hoe gij u daartoe voorbereid hebt, en of gij uwe Communie niet aanstonds weder vergeten hebt, juist alsof het bezoek van uwen God niets te beteekenen had.

Ik vraag niet, welke vruchten trekt ge uit uwe Communie? want die vruchten bespeuren wij soms evenmin, als de gevolgen onzer stoffelijke maaltijden, ofschoon wij daardoor toch in het leven blijven en versterkt worden. Zoo gaat het meestal ook met onze gebeden en onze Communiën, zonder hen zouden wij spoedig in de doodzonde vallen, en het leven der genade verliezen, maar gevoelen wij dezen heilzamen invloed niet, dan gelooven wij dikwijls ten onrechte, dat onze Com-

muniën nutteloos of lauw zijn, terwijl zij slechts onvolmaakt zijn.

Hier op aarde is niets volmaakt, dus ook niet onze Communiën. Volgt hieruit nu dat zij lauw zijn? Volstrekt niet. Zoo lang wij met een waarachtigen goeden wil tot God gaan, zijn onze Communiën goed en hoogst nuttig, en zij zijn natuurlijker beter en minder onvolmaakt, naarmate deze goede wil krachtiger, werkdadiger en moediger is.

Al is eene nalatige, lauwe Communie hoogst gevaarlijk, zoo is de langdurige verwijdering der h. Communie nog gevaarlijker. De vrees om lauw te communiceeren, houdt ons dikwijls geruimen tijd van de H. Tafel verwijderd, en deze vrees is eene list van den duivel, die ons op alle mogelijke wijzen van Jesus Christus en zijn allerh. Sacrament, tracht te verwijderen. Vermijd de lauwheid, maar weet wel dat de vereeniging met Jesus Christus alleen in staat is, om deze lauwheid in ijver te veranderen. Hoe langer gij u van de Communie verwijderd houdt, hoe meer uwe lauwheid en onverschilligheid zullen toenemen.

De slechte Communie.

Moge God u toch immer voor dezen ramp behoeden, mijn kind! Eene slechte Communie behoort tot de zwaarste misdrijven van den Christen. Judas

was de eerste heiligschennende Christen, en van hem heeft de Zoon Gods gezegd: Het ware hem dienstiger, nooit geboren te zijn. Eene slechte en heiligschennende Communie heeft plaats, wanneer men willens en wetens, in staat van doodzonde tot de H. Tafel nadert; zonder desbewust te zijn, is eene Communie nooit heiligschennend.

In staat van genade, kan eene Communie wel lauw en onvolmaakt, maar nooit zondig of heiligschennend zijn. Heiligschennis beteekent in het algemeen, een geweld dat eener heilige zaak wordt aangedaan. Dientengevolge daar onder al wat heilig is, het aanbiddelijk lichaam van onzen Heer Jesus Christus het allerheiligste en allerwaardigste is, zoo is ook eene slechte Communie de grootste aller heiligschennissen.

Van Jesus Christus en zijne H. H. Sacramenten, verwijderd te leven, is eene groote misdaad; maar nog grooter gruwel, is de heiligschennende Communie, waardoor Jesus Christus rechtstreeks, verraden, beleedigd en gehoond wordt. Zulk eene heiligschennis nu, te vermijden, is zeer gemakkelijk. Belijd immer al uwe zonden in de biecht, zonder aan valsche schaamte of eigenliefde toe te geven; verwek altijd een oprecht berouw, en ik geef u de verzekering, dat gij nooit eene heiligschennende Communie zult begaan; zijt ge angstvallig van aard mijn dierbaar kind, twijfelt ge aan

den staat van uw geweten, zeg dan alles zoo oprecht mogelijk aan uw biechtvader, zonder iets te vermeerderen of te verminderen en alle angstige onrust verachtend; wend u vol liefde en vertrouwen tot uwen Zaligmaker, tot den Jesus die in uw hartje rust. Stel u tevreden met het bewustzijn dat hij u bemint, en dat gij hem ook oprecht liefhebt. Arme, angstvallige zielen, vreezen altijd eene heiligschennende Communie te doen, evenals vreesachtige kinderen in iederen grooten hond een wolf zien.

Wanneer men communiceert zonder nuchter te zijn, dan is dat ook een heiligschennis; want de Kerk heeft dit ten strengste verboden, als men dus den volgenden morgen wil communiceeren dan mag men, van af middernacht, niets eten en niets drinken. De H. Kerk maakt geene uitdrukkelijke uitzondering; maar de godgeleerden leggen de wet der Kerk in dien zin uit, dat één of twee droppels, die allicht met het speeksel vermengd zijn en onwillekeurig zoo worden doorgeslikt, niet ontnuchteren.

Leef voorts zoo, dat ge de ramp eener heiligschennende Communie niet te vreezen hebt; mocht gij echter dit ongeluk gehad hebben, weet dan, dat het berouw machtiger is dan de heiligschennis, en dat een goede, nederige, boetvaardige en oprechte biecht, aanstonds alles weder herstellen kan.

De veelvuldige Communie.

Communiceert zoo dikwijls mogelijk, mijn kind, want in de school der veelvuldige Communie, wordt men tot een waar christen gevormd. Wilt gij een levendig, praktisch geloof bezitten? Communiceer dan dikwijls en met godsvrucht. Jesus is begin en einddoel van ons geloof. Alleen door ware vereeniging met Jesus, ontvangen de zielen deze goddelijke gave, en zonder de veelvuldige communie verflauwt het geloof, sluimert het allengskens in.

Wilt ge uwe onschuld bewaren, of wel uwe verloren onschuld terugbekomen, arme kleine? Communiceer dikwijls. De H. Communie is de machtigste beschermster der kuischheid en reinheid. Door de vereeniging van zijn allerreinst Vleesch met het uwe dat zoo tot zonde geneigd is, zal Jesus den storm uwer ontwakende hartstochten bedaren, hij zal u eene bovennatuurlijke kracht geven tegen die bekoring, en u steeds meer afschuw inboezemen voor de zonde van onzuiverheid. Geloof mij, als biechtvader van eene menigte kinderen, weet ik bij ondervinding dat zonder veelvuldige Communie, de meeste kinderen niet lang rein blijven; terwijl de veelvuldige Communie, hun de deugd der engelen, licht en zoet maakt. Uit een verkeerd begrepen gevoel van eerbied, of wel, omdat

hunne kinderen, niet altijd even ernstig zijn, houden vele ouders, hunne kinderen daarvan terug.

Zij vergeten daarbij deze grondwaarheid:

Dat God niet meer vergt van een kind, dan een kind kan geven.

Wilt ge naar behooren bidden? Wilt ge u heiligen? Wilt ge God ernstig dienen? Wilt ge het leven van Jesus Christus, het goddelijk en eeuwige leven in u behouden? Kortom, wilt ge uwe zaligheid verzekeren? Welnu, communiceer dikwijls en geregeld. Alles is daarin opgesloten. Want de Communie is Jesus Christus, is de eenige bron van het leven, van de genade, van de waarachtige godsvrucht, van heiligheid en gebed, van zelfsonthechting en boetvaardigheid; hij is de bron der vlekkelooze zuiverheid, der broederlijke liefde; de bron van het geduld, het geloof de liefde tot God en tot Maria. Kortom, Jesus is al wat goed, groot, schoon, waarachtig en sterk is. Jesus Christus nu, ziedaar de Eucharistie. Wie zich van de Communie verwijdert, verwijdert zich juist daardoor van Jesus Christus. De praktische liefde tot het allerh. Sakr. is niets anders dan de liefde tot God.

Na de heiligschennende Communie, is niets nadeeliger voor de ziel dan eene te schaarsche Communie.' Let wel op: ik zeg, dikwijls en geregeld. De regel maakt de kracht der goede ge-

woonte uit. Zonder regel blijft het karakter ongevormd, en het geweten wankelend.

Ach, ik smeek u bij de liefde Gods, bij de liefde uwer ziel, luister toch niet naar hen, die u van de veelvuldige Communie zouden willen verwijderen. Zij die zoo spreken weten niet het kwaad dat zij onbewust doen, en vooral het goed dat zij beletten. Zij spreken de heiligen tegen, zij spreken de H. Kerk tegen, die de veelvuldige Communie wenscht en predikt.

Als het mogelijk is, lieve kleine, communiceer dan alle zon- en feestdagen. Ik raad u dit sterk aan, als ge ten minste besloten hebt als een vurig Christenkind te leven, en uwe kleine plichten te vervullen.

Is dit niet goed mogelijk, communiceer dan minstens alle veertien dagen, en gaat ook dat niet, dan is de maandelijksche Communie wel de grootste tusschenruimten voor een kind, dat zijne zaligheid wil bewerken. Volg hierin de raadgevingen van uw biechtvader, en wees overtuigd dat hij u ook zeker tot de veelvuldige Communie zal aanmoedigen, wanneer hij ziet dat gij goed voorbereid zijt en naar de komst van uwen Jesus verlangt.

Dierbaar kind, ik herhaal het, wees toch niet bang voor Jesus Christus. Zeg niet, ik ben te jong; het komt op de gesteldheid des harten en

niet op den leeftijd aan. Een elfjarig kind, dat God oprecht bemint, mag even dikwijls communiceeren als een volwassen persoon. Er is geen leeftijd voor de ziel, en het is in de ziel dat Jesus Christus nederdaalt; woont en verblijft. Buitendien, wie goed communiceert, doet dit nooit te dikwijls; wie slecht communiceert, communiceert aan een enkele keer in zijn leven, reeds te veel. Regel uwe Communiën niet naar tijd en ouderdom, maar naar de gehoorzaamheid, naar uwe bijzondere behoeften, en uw verlangen naar Jesus. Dat is de eenige regel voor alle Christenen, zonder onderscheid. En dit is niet mijn gevoelen alleen, maar het gevoelen der Pauzen in hunne brieven en dekreten. Trouwens het oordeel hierover staat noch aan u noch aan uwe ouders, want op dit punt kan en mag uw biechtvader alleen u leiden. Openbaar hem uw hart en uw leven en dit zonder voorbehoud; aan hem om te oordeelen, aan n om te gehoorzamen en zijne raadgevingen te volgen.

Jesus belast zich liefst zelf, met de geestelijke opvoeding der jeugdige zielen, en vormt allengskens de harten, die hem zoo edelmoedig hunne kinderjaren wijden.

Hij vormt hen tot godsvrucht, gebed en tot een Christelijk leven, hij geeft hen smaak voor geestelijke deugden, en hunne zoete vertrouwelijkheid,

vergoedt hem de koude onverschilligheid van zooveel andere kinderen; hoe getrouwer men God ontvangt, hoe meer genaden ons ten deel vallen.

Daarom is de Communie in de jeugdige jaren vooral zoo ernstig. Ik weet wel dat de veelvuldige Communie tot een braaf en vroom leven verplicht, maar dat is juist het heilzame. Och, het is meestal uit lafhartigheid dat velen, zoo zelden communiceeren, men vindt het lastig om over zich zelven te waken, om zich goed voor te bereiden en zich zelven te beheerschen en leeft daarom maar liever onverschillig, en half slapende daarheen, totdat men in de klauwen van Satan valt. Kind Gods, ik smeek er u om, dring er toch op aan bij uw biechtvader om dikwijls te mogen naderen tot Hem die gezegd heeft:

»Laat de kinderkens tot mij komen.''

De volharding na de eerste H. Communie.

Met groote zorgvuldigheid bereidt men zich meestal tot zijne eerste H. Communie voor, en met recht, want eene goede eerste H. Communie, is een kostbaar onderpand van genade voor het geheele volgende leven, maar nu denkt menig kind, dat daarmede alles is afgedaan. Integendeel, dan begint eerst alles, dan begint het ware, ernstige Christelijke leven voor God. Tot nu toe, was alles slechts voorbereiding.

Hoe ouder gij wordt, hoe meer gij de H. H. Sacramenten ontvangt, hoe meer gij moet trachten een waarachtig Christen te worden, uwe eerste H. Communie is de eerste sport van den ladder die u ten hemel voert, ga daarom van de eerste sport, aanstonds tot de tweede; ga van af uwe eerste H. Communie steeds voorwaarts, en dan zal iedere Communie u eene schrede dichter voeren tot God.

Stâ nooit stil, en vooral ga nooit terug; gij dient een goeden meester. Jesus bemint u; vrees dus niet, let niet al te veel op uwe kleine ellenden en dagelijksche zwakheden. Wanneer ge u er niet aan hecht, zullen ze u niet schaden, en wanneer ge u tracht te verbeteren, zullen uwe biechten u altijd heilzaam zijn.

Wordt ge bekoord? O, dat het gebed en de H. Communie u dan aanstonds in de armen van uwen Verlosser werpen; want hij alleen kan onze zwakheid steunen. Ongelukkige kinderen, die Jesus niet beminnen, en de Communie veronachtzamen! Jesus wacht hen af in het Sacrament zijner liefde, hij buigt zich neder om hen den liefdekus te geven, en deze kleine ondankbaren, wenden zich van hem af, bedroeven zijn goddelijk Hart. Lief kind, beantwoord toch altijd aan de liefde van uwen Zaligmaker, en wanneer ge ten einde toe, in de vurige veelvuldige Communie volhardt, dan voorspel ik u

een vroom, vreedzaam en gelukkig leven, zelfs onder lijden, tranen en beproeving. Dan beloof ik u in den naam van God, een godvruchtig leven, een zaligen dood, een barmhartig oordeel, en de eeuwige gelukzaligheid.

De Communie der zieke kinderen.

Wanneer eene ernstige ziekte u overvalt, arme kleine, verzoek dan om uwen biechtvader, en stel orde op uwe zaken. Wie een paspoort heeft, behoeft daarom nog niet af te reizen.

Vraag dringend om te mogen communiceeren. Jesus heeft de zieken lief en vooral de zieke kinderen. Hij brengt zegen en misschien ook genezing in uwe woning binnen. Ik heb dikwijls ondervonden dat arme, zieke kinderen, door de Communie genezen, of minstens verlicht werden in hunne smarten. Zooveel is zeker, dat de vrede des hemels met Jesus Christus, in de ziel nederdaalt. Houdt de ziekte aan, verzoek dan uw biechtvader om meermalen te mogen communiceeren want, als wij ernstig ziek zijn, hebben wij God meer dan ooit noodig, en daarom beveelt de H. Kerk ook aan de priesters, om den arme zieken dikwijls de Communie te brengen. Uw verzoek is dus niet onbescheiden en de priester volbrengt gaarne deze heiligmakende, troostvolle bediening, vooral wan-

neer het een arm, ziek kind betreft. Ik heb reeds menig kind zien sterven. Och, hoe kostbaar waren hunne laatste oogenblikken voor God, wanneer zij zich reeds gedurende hunne ziekte door de Communie geheiligd en voorbereid hadden.

Worden soortgelijke vrome kinderen beter, dan verstrekt de ziekte hen tot heil en tot vooruitgang in het goede. Zoodra men tot de jaren van verstand gekomen is, kan en moet men, in stervensgevaar de eerste H. Communie doen. Daarom moet een kind al vroeg weten, wat Jesus Christus, wat de H. Communie is, om in geval van nood te kunnen communiceeren. Dit wil nu niet zeggen, dat men zijn geheele catechismus moet kennen, het is voldoende dat zulk een kind de Eucharistie wete te onderscheiden, dat het wete wat de H. Communie is en met godsvrucht en verlangen Jesus in zijn hart ontvange.

In Parijs heb ik een allerliefst zevenjarig knaapje gekend, dat stervende daar nederlag, en dat onmiddellijk, na de H. Communie als een spijze ontvangen te hebben, genas. Twee dagen later was het knaapje volkomen hersteld, speelde en liep het weêr door het huis!

O allerh. en allerzoetste Maagd Maria, verleen goedgunstig, dat alle kinderen die deze bladzijden

lezen, uwen lieven Zoon Jesus beminnen en dienen, gedurende hun gansche leven! Geef hen een vurig verlangen naar de H. Communie, en verkrijg voor hen de genade, om dikwijls en waardig Jesus, den God van 't allerh. Sakrament des Altaars, den Koning van hemel en aarde, het Brood des eeuwigen levens te mogen ontvangen, opdat daardoor hun tijdelijk en hun eeuwig geluk verzekerd worde!

EINDE.

GOEDKEURING.

Mgr. De Segur, De Godsdienst, school der ware Godsvrucht, zijnde eene vertaling van het *Onderricht in vele gewichtige waarheden van den H. Godsdienst voor de jeugd door* Mgr. De Segur, keur ik niet alleen goed, maar durf het ten zeerste aanprijzen.

Maarssen, 16 Juli. J. G. H. C. ESSINK,
Libr. Cens.

INHOUD.

Bladz.

Voorrede 3

EERSTE BOEK.

HET GODDELIJK KIND JESUS.

I. De allerh. Maagd en de Boodschap des Engels 7
II. Jozef, Maria en het goddelijk Kind Jesus . 11
III. Bethlehem en de Kerstnacht 13
IV. Het Kindje Jesus en de herders 15
V. De H. drie Koningen bij het Kindje Jesus 18
VI. De opoffering van het Kind Jesus in den tempel 23
VII. Het Kindje Jesus en de H. Onschuldige kinderen 25
VIII. Het Kind Jesus te Nazareth 28
IX. De aanbidding van het goddelijk Kind Jesus 32
X. Het goddelijk Kind als Slachtoffer en Verlosser 36
XI. De armoede van het Kind Jesus 39
XII. De onschuld van het Kind Jesus 42
XIII. De ootmoed van het Kind Jesus 45
XIV. De gehoorzaamheid van het Kind Jesus . 48

Bladz.

XV. Het goddelijk Kind Jesus in het allerh. Sakr. des altaars 49
XVI. Hoe het Kind Jesus in ons hart tegenwoordig is 53

TWEEDE BOEK.

OVER DE GODSVRUCHT EN DE CHRISTELIJKE DEUGDEN.

I. Het in ons levende Kindje Jesus, is de bron der godsvrucht 56
II. Het leven des geloofs 60
III. De hoop, of het vertrouwen in God . 64
IV. De liefde tot God 68
V. De liefde tot Jesus Christus 72
VI. De liefde tot de H. Maagd 77
VII. De liefde tot de H. Kerk en den Paus 80
VIII. De Christelijke Naastenliefde 83
IX. De ijver tot het heil der zielen . . . 85
X. De liefde tot de armen 88
XI. De liefde tot onze ouders en vrienden . 90
XII. De deugd van godsvrucht of godsdienstzin 92
XIII. De christelijke Boetvaardigheid 95
XIV. De ootmoed 98
XV. De zachtmoedigheid 103
XVI. De christelijke armoede 106
XVII. De kuischheid 109
XVIII. De gehoorzaamheid 113
XIX. Het geduld 116

Bladz.

XX. De zelfverloochening 121
XXI. Verzaking der wereld 125
XXII. Vrede en vreugd in God 128
XXIII. Hoe moeten wij onze gebreken verbeteren en deugdzaam worden . . . 131
Besluit 134

DERDE BOEK.

OVER DE BEKORINGEN EN OVER DE ZONDE.

I. De duivel 137
II. Waarom de duivel ons bekoort . . . 140
III. Op welke wijze de duivel ons bekoort . 142
IV. De gevaarlijkste bekoringen 145
V. De weêrstand aan de bekoring . . . 147
VI. Middelen om de bekoring te voorkomen 149
VII. Hoe moeten wij de bekoring bestrijden? 155
VIII. Bekoring is geen zonde 159
IX. De zonde 162
X. Wanneer is eene zonde, doodzonde? . 164
XI. De staat van doodzonde 169
XII. Wat doet een kind, dat de doodzonde bedrijft? 173
XIII. De straf der doodzonde 176
XIV. Wat moet een kind doen, dat het ongeluk had, in doodzonde te vallen? . 179
XV. De hoofdzonden 185
XVI. De dagelijksche zonden en hare gevolgen 186

Bladz.

XVII. Middelen om zich van de dagelijksche zonden te reinigen 189
Besluit 192

TWEEDE DEEL.

EERSTE BOEK.

I. Over het gebed 194
II. Het mondgebed en het overwegende gebed 198
III. Over de noodzakelijkheid van het gebed 202
IV. Wanneer moeten wij bidden? 205
V. Hoe moeten wij bidden? 215
VI. Het gemeenschappelijke gebed 229
VII. Bidden voor het allerh. Sakr. des altaars 231
VIII. Bidden door de voorspraak van Maria . 232
IX. Het apostolaat des gebeds 234
X. De troost van het gebed 236

TWEEDE BOEK.

I. De Biecht 238
II. Het berouw 245
III. De absolutie 250
IV. De penitentie of voldoening 254
V. Hoe moeten wij biechten? 255
VI. Wanneer moeten wij biechten? . . . 260
VII. Gewetensonderzoek 261

DERDE BOEK.

Bladz.

I. Jesus in het H. Sakr. des altaars . . 268
II. De H. Communie 272
III. De voorbereiding tot de H. Communie . 273
IV. De onmiddellijke voorbereiding . . . 275
V. Oefeningen voor de Communie. . . . 277
VI. De Communie en de dankzegging. . . 279
VII. Oefeningen na de Communie 285
VIII. Vruchten der H. Communie 287
IX. De vurige Communie. 288
X. De lauwe Communie 289
XI. De slechte Communie 290
XII. De veelvuldige Communie 292
XIII. De volharding na de eerste H. Communie 297
XIV. De Communie der zieke kinderen . . 299

EINDE VAN DE INHOUDSTAFEL.

8
2
3
75
77
79
85
287
288
289
290
292
297
299